

Konvensjon om sjøfolks arbeids- og levevilkår, 2006

Innledning

Generalkonferansen i Den internasjonale arbeidsorganisasjon,

som ble sammenkalt i Genève av styret i Det internasjonale arbeidsbyrå og møttes i sin 94. sesjon den 7. februar 2006, og

som ønsker å skape et helhetlig, sammenhengende dokument som i størst mulig grad tar opp i seg alle oppdaterte standarder fra eksisterende internasjonale konvensjoner og rekommandasjoner om sjøfolks arbeids- og levevilkår og de grunnprinsipper som er å finne i andre internasjonale konvensjoner om arbeids- og levevilkår, særlig:

- Konvensjon om tvangsarbeid, 1930 (nr. 29);
- Konvensjon om foreningsfrihet og vern av organisasjonsretten, 1948 (nr. 87);
- Konvensjon om organisasjonsretten og retten til å føre kollektive forhandlinger, 1949 (nr. 98);
- Konvensjon om lik lønn for mannlige og kvinnelige arbeidere for arbeid av likt verd, 1951 nr. 100);
- Konvensjon om avskaffelse av tvangsarbeid, 1957 (nr. 105);
- Konvensjon om diskriminering i sysselsetting og yrke, 1958 (nr. 111);
- Konvensjon om minstealder for adgang til sysselsetting, 1973 (nr. 138);
- Konvensjon om de verste former for barnarbeid, 1999 (nr. 182); og

som tar i betraktning organisasjonens kjernemandat, som er å fremme anstendige arbeidsforhold, og

som minner om ILO-erklæringen om grunnleggende prinsipper og rettigheter i arbeidslivet, 1998, og

som også tar i betraktning at sjøfolk faller inn under bestemmelsene i andre ILO-dokumenter, og har andre rettigheter som er etablert som grunnleggende rettigheter og friheter som gjelder for alle mennesker, og

som tar i betraktning at sjøfolk, gitt skipsfartsnæringens globale karakter, trenger spesiell beskyttelse, og

som også tar hensyn til de internasjonale standardene for skipssikkerhet, menneskelig sikkerhet og god skipsledelse som er nedfelt i Internasjonal konvensjon om sikkerhet for menneskeliv til sjøs, 1974, med endringer, Konvensjon om internasjonale bestemmelser til forebygging av sammenstøt på sjøen, 1972, med endringer, og opplærings- og kompetansekravene til sjøfolk i Internasjonal konvensjon om normer for opplæring, sertifikater og vakhold for sjøfolk, 1978, med endringer, og

som minner om at FNs havrettskonvensjon, 1982, fastsetter en generell ramme som gjelder for all virksomhet til sjøs og som er av strategisk betydning som grunnlag for tiltak og samarbeid på nasjonalt, regionalt og globalt plan i skipsfartssektoren, og

som minner om at artikkel 94 i FNs havrettskonvensjon, 1982, fastsetter en flaggstats oppgaver og plikter med hensyn til blant annet arbeidsforhold, bemanning og sosiale forhold på skip som fører dens flagg, og

som minner om artikkel 19 nr. 8 i Den internasjonale arbeidsorganisasjons konstitusjon, som bestemmer at ingen konvensjon eller rekommandasjon som vedtas av konferansen, og ingen konvensjon som ratifiseres av en medlemsstat, i noe tilfelle skal anses for å påvirke noen lov, voldgiftskjennelse, sedvane eller avtale som sikrer gunstigere forhold for de berørte arbeidstakere enn de som er bestemt i konvensjonen eller rekommandasjonen, og

som er bestemt på at dette nye dokumentet bør være utformet med sikte på å kunne godtas av flest mulig regjeringer, redere og sjøfolk som forplikter seg til prinsippene for anstendige arbeidsforhold, og at det skal være enkelt å oppdatere og egnet til effektiv gjennomføring og håndhevelse, og

som har besluttet å vedta bestemte forslag til realisering av et slikt dokument, noe som er eneste post på dagsorden for sesjonen, og

som har bestemt at disse forslagene skal ha form av en internasjonal konvensjon,

vedtar i dag, 23. februar 2006, følgende konvensjon, som kan kalles Konvensjon om sjøfolks arbeids- og levevilkår, 2006.

Alminnelige forpliktelser

Artikkel I

1. Hver medlemsstat som ratifiserer denne konvensjon, forplikter seg til å gi dens bestemmelser full virkning som fastsatt i artikkel VI for å sikre alle sjøfolks rett til anstendig sysselsetting.
2. Medlemsstatene skal samarbeide med hverandre med det formål å sikre effektiv gjennomføring og håndhevelse av denne konvensjon.

Definisjoner og virkeområde

Artikkel II

1. I forbindelse med denne konvensjon gjelder følgende definisjoner med mindre annet er fastsatt i egne bestemmelser:
 1. *kompetent myndighet* betyr minister, departement eller annen myndighet med fullmakt til å utferdige og håndheve forskrifter, pålegg eller andre påbud med lovs kraft på de områder vedkommende bestemmelse regulerer,
 2. «*declaration of maritime labour compliance*» betyr den erklæring som det henvises til i regel 5.1.3,
 3. *bruttotonnasje* betyr bruttotonnasje beregnet i samsvar med bestemmelsene om tonnasje måling som framgår av vedlegg I til Internasjonal konvensjon om måling av fartøyer, 1969, eller eventuell avløserkonvensjon; for skip som omfattes av interimordningen for tonnasje måling som ble vedtatt av Den

- internasjonale skipsfartsorganisasjon, er bruttotonnasjen den som står oppført i spalten MERKNADER i Internasjonalt tonnasesertifikat (1969),
4. *sertifikat for arbeids- og levevilkår til sjøs* betyr sertifikatet som er nevnt i regel 5.1.3,
 5. *krav i denne konvensjon* betyr kravene i artiklene her og i reglene og i del A av koden til denne konvensjon,
 6. *sjømann* betyr enhver som er ansatt eller engasjert eller arbeider i enhver egenskap om bord på et skip som omfattes av denne konvensjon,
 7. *ansettelsesavtale* omfatter både ansettelseskontrakt og hyrekontrakt,
 8. *rekrutterings- og formidlingstjeneste for sjøfolk* betyr person, selskap, institusjon, byrå eller annen organisasjon i offentlig eller privat sektor som driver med rekruttering av sjøfolk på vegne av redere eller med formidling av sjøfolk til redere,
 9. *skip* betyr andre skip enn de som utelukkende seiler i innenlands farvann eller farvann innenfor eller inntil skjermede farvann eller områder der havnebestemmelser gjelder,
 10. *reder* betyr skipets eier eller en annen organisasjon eller person, for eksempel disponent, agent eller bareboat-befrakter, som har påtatt seg ansvaret for driften av skipet på vegne av rederen, og som ved overtakelsen av slikt ansvar, har gått med på å overta de plikter og oppgaver som redere er pålagt i henhold til denne konvensjon, uten hensyn til om noen annen organisasjon eller andre personer oppfyller enkelte av pliktene eller oppgavene på rederens vegne.
2. Når ikke annet er uttrykkelig bestemt, gjelder denne konvensjon for alle sjøfolk.
 3. Ved tvil om hvorvidt en kategori personer er å anse som sjøfolk i forbindelse med denne konvensjon, skal spørsmålet avgjøres av den kompetente myndighet i hver medlemsstat etter samråd med de reder- og sjømannsorganisasjoner spørsmålet angår.
 4. Når ikke annet er uttrykkelig bestemt, gjelder denne konvensjon for alle skip, enten de er offentlig eller privat eid, som til vanlig benyttes til kommersiell virksomhet, unntatt skip som driver fiske eller tilsvarende og skip bygd på tradisjonell måte, for eksempel dhower og djunker. Denne konvensjon gjelder ikke for krigsskip eller hjelpefartøyer i marinen.
 5. Ved tvil om hvorvidt denne konvensjon gjelder for et skip eller en bestemt kategori skip, skal spørsmålet avgjøres av den kompetente myndighet i hver medlemsstat etter samråd med de berørte reder- og sjømannsorganisasjoner.
 6. Dersom den kompetente myndighet beslutter at det for øyeblikket ikke vil være rimelig eller praktisk gjennomførlig å gjøre enkeltheter i koden som det henvises til i artikkel VI nr. 1 gjeldende for et skip eller bestemte kategorier skip som fører medlemsstatens flagg, skal de aktuelle bestemmelser i koden ikke gjelde i den utstrekning forholdet behandles annerledes i nasjonale lover eller forskrifter eller tariffavtaler eller andre tiltak. Slik beslutning kan bare fattes i samråd med de berørte reder- og sjømannsorganisasjoner, og bare for skip på mindre enn 200 bruttotonn som ikke går i utenriksfart.
 7. Enhver beslutning som en medlemsstat fatter i medhold av nr. 3, 5 eller 6 i denne artikkel, skal oversendes til Det internasjonale arbeidsbyrås generaldirektør, som skal underrette organisasjonens medlemsstater.
 8. Med mindre annet er uttrykkelig bestemt, utgjør en henvisning til denne konvensjon samtidig en henvisning til reglene og koden.

Grunnleggende rettigheter og prinsipper

Artikkel III

Hver medlemsstat skal forvise seg om at bestemmelsene i dens lover og forskrifter i forbindelse med denne konvensjon innfrir den grunnleggende retten til:

1. foreningsfrihet og reell anerkjennelse av retten til kollektive forhandlinger,
2. avskaffelse av alle former for tvangs- eller pliktarbeid,
3. reell avskaffelse av barnearbeid, og
4. avskaffelse av diskriminering med hensyn til sysselsetting og yrke.

Sjøfolks ansettelsesrettigheter og sosialrettigheter

Artikkel IV

1. Alle sjøfolk har rett til en trygg og sikker arbeidsplass som tilfredsstillende sikkerhetsstandarder.
2. Alle sjøfolk har rett til rimelige ansettelsesvilkår.
3. Alle sjøfolk har rett til anstendige arbeids- og levevilkår om bord.
4. Alle sjøfolk har rett til helsevern, medisinsk behandling, velferdstiltak og andre former for sosial beskyttelse.
5. Hver medlemsstat skal, så langt dens jurisdiksjon rekker, sikre at de ansettelsesrettigheter og sosialrettigheter for sjøfolk som er fastsatt i de foregående nr. i denne artikkel, gjennomføres fullt ut i samsvar med kravene i denne konvensjon. Med mindre annet er bestemt i denne konvensjon, kan slik gjennomføring skje gjennom nasjonale lover eller forskrifter, gjeldende tariffavtaler eller andre tiltak eller gjennom praksis.

Gjennomførings- og håndhevelsesplikter

Artikkel V

1. Hver medlemsstat skal gjennomføre og håndheve lover eller forskrifter eller andre tiltak som den har vedtatt for å oppfylle sine forpliktelser etter denne konvensjon med hensyn til skip og sjøfolk under dens jurisdiksjon.
2. Hver medlemsstat skal effektivt utøve sin jurisdiksjon og kontroll over skip som fører dens flagg ved å etablere et system for å sikre etterlevelse av kravene i denne konvensjon, blant annet gjennom regelmessige inspeksjoner, rapportering, overvåking og rettsforfølging etter gjeldende lovgivning.
3. Hver medlemsstat skal sikre at skip som fører dens flagg, medfører sertifikat for arbeids- og levevilkår til sjøs og *declaration of maritime labour compliance* slik denne konvensjon krever.
4. Et skip som denne konvensjon gjelder for, kan i samsvar med folkeretten, inspiseres av en annen medlemsstat enn flaggstaten når det ligger i en av førstnevnte stats havner, med tanke på å fastslå om skipet tilfredsstillende kravene i denne konvensjon.
5. Hver medlemsstat skal effektivt utøve sin jurisdiksjon og kontroll over rekrutterings- og formidlingstjenester for sjøfolk dersom slike er etablert på dens territorium.

6. Hver medlemsstat skal forby brudd på bestemmelsene i denne konvensjon, og skal i samsvar med folkeretten fastsette sanksjoner eller kreve vedtatt utbedringstiltak i henhold til egen lovgivning som er tilstrekkelige til å bidra til at slik brudd ikke skjer.
7. Hver medlemsstat skal oppfylle sine plikter etter denne konvensjon på en måte som sikrer at et skip som fører flagget til en stat som ikke har ratifisert denne konvensjon, ikke gis gunstigere behandling enn de skip som fører flagget til en stat som har ratifisert den.

Regler og kodens del A og B

Artikkel VI

1. Reglene og bestemmelsene i kodens del A er bindende. Bestemmelsene i kodens del B er ikke bindende.
2. Hver medlemsstat forplikter seg til å respektere de rettigheter og prinsipper som er fastsatt i reglene og å gjennomføre hver regel på den måten som er fastsatt i de tilsvarende bestemmelser i kodens del A. Videre skal medlemsstaten i behørig grad overveie å gjennomføre sine forpliktelser på den måten det er gitt bestemmelser om i kodens del B.
3. En medlemsstat som ikke er i stand til å gjennomføre rettighetene og prinsippene på den måten som er fastsatt i kodens del A, kan, når ikke annet er uttrykkelig bestemt i denne konvensjon, gjennomføre del A gjennom bestemmelser i sine egne lover og forskrifter eller andre tiltak som i det vesentlige er likeverdige med bestemmelsene i del A.
4. Utelukkende i forbindelse med nr. 3 i denne artikkel gjelder at enhver lov, forskrift, tariffavtale eller annet gjennomføringstiltak skal regnes som i det vesentlige likeverdig i forbindelse med denne konvensjon dersom medlemsstaten forvisser seg om at:
 1. tiltaket bidrar til at målet og hensikten med bestemmelsen eller bestemmelsene i kodens del A oppnås til fulle, og
 2. tiltaket gir virkning til vedkommende bestemmelse eller bestemmelser i kodens del A.

Samråd med reder- og sjømannsorganisasjoner

Artikkel VII

Fravikelser, unntak eller annen fleksibel anvendelse av denne konvensjon som i henhold til konvensjonen krever samråd med reder- og sjømannsorganisasjonene, kan, dersom representative organisasjoner for redere eller sjøfolk ikke finnes i en medlemsstat, bare vedtas av vedkommende medlemsstat gjennom samråd i komiteen som er nevnt i artikkel XIII.

Ikrafttredelse

Artikkel VIII

1. Formelle ratifikasjoner av denne konvensjon skal oversendes Det internasjonale arbeidsbyrås generaldirektør for registrering.

2. Denne konvensjon er bindende bare for medlemmer av Den internasjonale arbeidsorganisasjon som har fått sin ratifikasjon registrert av generaldirektøren.
3. Denne konvensjon trer i kraft 12 måneder etter datoen da det er registrert ratifikasjoner fra minst 30 medlemsstater med en samlet andel av verdens brutto skipstonnasje på 33 prosent.
4. Deretter trer denne konvensjon i kraft for enhver medlemsstat 12 måneder etter datoen da dens ratifikasjon er registrert.

Oppsigelse

Artikkel IX

1. En medlemsstat som har ratifisert denne konvensjon, kan si den opp etter at det har gått ti år fra konvensjonens ikrafttredelsesdato ved å oversende et dokument til Det internasjonale arbeidsbyrås generaldirektør for registrering. Slik oppsigelse får ikke virkning før ett år etter datoen da dokumentet er registrert.
2. Hver medlemsstat som ikke innen året etter utløpet av det tidsrommet på ti år som er nevnt i nr. 1 i denne artikkel, gjør bruk av oppsigelsesretten som det er gitt bestemmelser om i denne artikkel, blir bundet for et ytterligere tidsrom på ti år, og kan deretter si opp denne konvensjon ved utløpet av hver ny tiårsperiode på de vilkår som er fastsatt i denne artikkel.

Virkning av ikrafttredelse

Artikkel X

- Denne konvensjon reviderer følgende konvensjoner:
 - Lavalder for sysselsetting av barn til sjøs, 1920 (nr. 7)
 - Arbeidsløyse ved skipsforlis, 1920 (nr. 8)
 - Arbeidsformidling for sjøfolk, 1920 (nr. 9)
 - Tvungen legeundersøkelse av barn som skal til sjøs, 1921 (nr. 16)
 - Sjømenns hyreavtaler, 1926 (nr. 22)
 - Hjemsending av sjøfolk, 1926 (nr. 23)
 - Minstekrav til faglig dyktighet hos skipsførere og offiserer ombord på handelsskip, 1936 (nr. 53)
 - Ferie med lønn for sjøfolk, 1936 (nr. 54)
 - Rederes ansvar i tilfelle av sjømenns sykdom, skade eller død, 1936 (nr. 55)
 - Syketrygd for sjøfolk, 1936 (nr. 56)
 - Arbeidstid og bemanning ombord i skip, 1936 (nr. 57)
 - Lavalder for sysselsetting av barn til sjøs (revidert), 1936 (nr. 58)
 - Kost og forpleining for besetning på skip, 1946 (nr. 68)
 - Sertifikat for skipskokker, 1946 (nr. 69)
 - Sosial sikkerhet for sjømenn, 1946 (nr. 70)
 - Ferie med lønn for sjømenn, 1946 (nr. 72)
 - Legeundersøkelse av sjømenn, 1946 (nr. 73)
 - Sertifikat for matroser, 1946 (nr. 74)
 - Mannskapets oppholdsrom ombord på skip, 1946 (nr. 75)
 - Hyrer, arbeidstid og bemanning ombord på skip, 1946 (nr. 76)

- Ferie med lønn for sjømenn (revidert), 1949 (nr. 91)
- Mannskapets oppholdsrom ombord på skip (revidert), 1949 (nr. 92)
- Hyrer, arbeidstid og bemanning ombord på skip (revidert), 1949 (nr. 93)
- Hyrer, arbeidstid og bemanning ombord på skip (revidert), 1958 (nr. 109)
- Mannskapsinnredning ombord (tilleggsbestemmelser), 1970 (nr. 133)
- Forebygging av ulykker (sjøfolk), 1970 (nr. 134)
- Kontinuitet i sjøfolks sysselsetting, 1976 (nr. 145)
- Ferie med lønn for sjøfolk, 1976 (nr. 146)
- Minstestandarder for handelsskip, 1976 (nr. 147)
- Protokoll av 1996 til Minstestandarder for handelsskip, 1976 (nr. 147)
- Sjøfolks velferd til sjøs og i havn, 1987 (nr. 163)
- Helsevern og medisinsk behandling for sjøfolk, 1987 (nr. 164)
- Sosialtrygd for sjøfolk (revidert), 1987 (nr. 165)
- Hjemreise for sjøfolk (revidert), 1987 (nr. 166)
- Tilsyn med sjøfolks arbeids- og levevilkår, 1996 (nr. 178)
- Rekruttering og arbeidsformidling for sjøfolk, 1996 (nr. 179)
- Sjøfolks arbeidstid og bemanning, 1996 (nr. 180).

Depositarfunksjoner

Artikkel XI

1. Det internasjonale arbeidsbyrås generaldirektør skal underrette alle medlemsstater i Den internasjonale arbeidsorganisasjon om alle ratifikasjoner, godtakelser og oppsigelser som registreres i henhold til denne konvensjon.
2. Når vilkårene som er fastsatt i artikkel VIII nr. 3 er oppfylt, skal generaldirektøren gjøre alle medlemsstater i organisasjonen oppmerksomme på datoen da konvensjonen vil tre i kraft.

Artikkel XII

Det internasjonale arbeidsbyrås generaldirektør skal oversende til De forente nasjoners generalsekretær, for registrering i samsvar med artikkel 102 i De forente nasjoners pakt, fullstendige detaljer om alle ratifikasjoner, godtakelser og oppsigelser som registreres i tilknytning til denne konvensjon.

Egen trepartskomiteé

Artikkel XIII

1. Styret i Det internasjonale arbeidsbyrå skal føre kontinuerlig tilsyn med hvordan denne konvensjon fungerer gjennom en komité nedsatt av byrået med spesialkompetanse på standarder for sjøfolks arbeids- og levevilkår.
2. I saker som behandles i samsvar med denne konvensjon, skal komiteen bestå av to representanter oppnevnt av regjeringen i hver medlemsstat som har ratifisert denne konvensjon, og de representanter for redere og sjøfolk som styret oppnevner i samråd med *The Joint Maritime Commission*.

3. Regjeringsrepresentanter for medlemsstater som ikke ennå har ratifisert denne konvensjon, kan delta i komiteen, men skal ikke ha stemmerett i noen sak som behandles i samsvar med denne konvensjon. Styret kan invitere andre organisasjoner eller enheter til å være representert i komiteen ved observatører.
4. Stemmetallet til hver reder- og sjømannsrepresentant i komiteen skal vektes slik at redergruppen og sjømannsgruppen hver har halvparten så mange stemmer som de regjeringer som er representert og har stemmerett på det aktuelle møtet, til sammen har.

Endring av denne konvensjon

Artikkel XIV

1. Endringer i enhver bestemmelse i denne konvensjon kan vedtas av Den internasjonale arbeidsorganisasjons generalkonferanse innenfor rammen av artikkel 19 i Den internasjonale arbeidsorganisasjons konstitusjon og organisasjonens regler og prosedyrer for vedtakelse av konvensjoner. Endringer i koden kan også vedtas etter prosedyrene i artikkel XV.
2. Medlemsstater som har fått sin ratifikasjon av denne konvensjon registrert før endringen blir vedtatt, skal ha endringsteksten oversendt seg for ratifikasjon.
3. Andre medlemmer av organisasjonen skal ha konvensjonsteksten med endringer oversendt seg for ratifikasjon i samsvar med konstitusjonens artikkel 19.
4. En endring skal anses som godtatt den dagen det er registrert ratifikasjoner, av endringen eller eventuelt av konvensjonen med endringer, fra minst 30 medlemsstater med en samlet andel av verdens brutto skipstonnasje på minst 33 prosent.
5. En endring vedtatt innenfor rammen av konstitusjonens artikkel 19 skal bare være bindende for de medlemsstater i organisasjonen som har fått sin ratifikasjon registrert av Det internasjonale arbeidsbyrås generaldirektør.
6. For enhver medlemsstat som nevnt i nr. 2 i denne artikkel treer en endring i kraft 12 måneder etter datoen for godtakelse som nevnt i nr. 4 i denne artikkel, eller 12 måneder etter datoen da dens ratifikasjon av endringen er registrert dersom dette tidspunktet inntreffer senere.
7. Med forbehold om nr. 9 i denne artikkel treer konvensjonen med endringer, for medlemsstater som nevnt i nr. 3 i denne artikkel, i kraft 12 måneder etter datoen for godtakelse som nevnt i nr. 4 i denne artikkel, eller 12 måneder etter datoen da deres ratifikasjon av konvensjonen er registrert dersom dette tidspunktet inntreffer senere.
8. For de medlemsstater som har fått sin ratifikasjon av denne konvensjon registrert før en endring blir vedtatt, men som ikke har ratifisert endringen, fortsetter denne konvensjon å gjelde uten endringen.
9. Enhver medlemsstat som får sin ratifikasjon av denne konvensjon registrert etter at endringen er vedtatt, men før datoen som er nevnt i nr. 4 i denne artikkel, kan i en erklæring vedlagt ratifikasjonsdokumentet angi at dens ratifikasjon gjelder konvensjonen uten den aktuelle endringen. Ved ratifikasjon med slik erklæring treer konvensjonen i kraft for vedkommende medlemsstat 12 måneder etter datoen da ratifikasjonen er registrert. Når et ratifikasjonsdokument ikke er vedlagt slik erklæring, eller når ratifikasjonen blir registrert på eller etter datoen som er nevnt i artikkel 4, treer konvensjonen i kraft for den aktuelle medlemsstat 12 måneder etter datoen da ratifikasjonen ble registrert, og når den treer i kraft i samsvar med nr. 7 i denne artikkel,

skal endringen være bindende for vedkommende medlemsstat med mindre endringen bestemmer noe annet.

Endringer i koden

Artikkel XV

1. Koden kan endres enten gjennom prosedyren som er fastsatt i artikkel XIV, eller, med mindre annet er uttrykkelig bestemt, i samsvar med prosedyren som er fastsatt i denne artikkel.
2. En endring i koden kan foreslås for Det internasjonale arbeidsbyrås generaldirektør av regjeringen i enhver medlemsstat i organisasjonen eller av den gruppen rederrepresentanter eller den gruppen sjømannsrepresentanter som er oppnevnt til komiteen som er nevnt i artikkel XIII. En endring som foreslås av en regjering, må være foreslått eller støttet av minst fem regjeringer i medlemsstater som har ratifisert konvensjonen, eller av den gruppen rederrepresentanter eller sjømannsrepresentanter som er nevnt i dette nr.
3. Etter å ha forvissnet seg om at endringsforslaget oppfyller kravene i nr. 2 i denne artikkel, skal generaldirektøren omgående oversende forslaget, ledsaget av eventuelle kommentarer eller innspill som blir funnet passende, til alle medlemsstater i organisasjonen, med invitasjon til dem om å sende inn sine merknader eller innspill vedrørende forslaget innen seks måneder, eller annen frist (som ikke skal være kortere enn tre måneder og ikke lengre enn ni måneder) som styret fastsetter.
4. Ved utløpet av tidsrommet som er nevnt i nr. 3 i denne artikkel, skal forslaget, vedlagt et sammendrag av eventuelle merknader eller innspill mottatt i henhold til samme nr., oversendes komiteen for vurdering på et møte. En endring skal anses som vedtatt av komiteen dersom:
 1. minst halvparten av regjeringene i medlemsstater som har ratifisert denne konvensjon, er representert på møtet der forslaget blir vurdert, og
 2. et flertall på minst to tredjedeler av komitémedlemmene stemmer for endringen, og
 3. dette flertallet innbefatter minst halvparten av stemmene fra regjeringsmedlemmene, halvparten av stemmene fra rederrepresentantene og halvparten av stemmene fra sjømannsrepresentantene som er til stede på møtet idet forslaget tas opp til avstemning.
5. Endringer vedtatt i samsvar med nr. 4 i denne artikkel skal forelegges neste sesjon i konferansen for godkjenning. Slik godkjenning krever et flertall på to tredjedeler av stemmene som avgis av de tilstedeværende delegater. Dersom slikt flertall ikke oppnås, sendes endringsforslaget tilbake til komiteen for ny vurdering dersom komiteen ønsker det.
6. Hver av de medlemsstater som har fått sin ratifikasjon av denne konvensjon registrert før datoen da en endring blir godkjent av konferansen, skal av generaldirektøren underrettes om slike endringer. Disse medlemsstatene er i det følgende kalt «ratifiserende medlemsstater». Underretningen skal inneholde en henvisning til denne artikkel, og skal fastsette en frist for oversending av formelle innsigelser. Fristen skal være to år fra datoen for underretningen med mindre konferansen på godkjenningstidspunktet har fastsatt annen frist, som skal være på minst ett år. Kopi av underretningen skal oversendes de andre medlemsstatene i organisasjonen til orientering.

7. En endring godkjent av konferansen skal anses som godtatt med mindre generaldirektøren ved utløpet av fastsatt frist har mottatt formelle innsigelser fra over 40 prosent av de medlemsstater som har ratifisert konvensjonen og som representerer minst 40 prosent av brutto skipstonnasje tilhørende de medlemsstater som har ratifisert konvensjonen.
8. En endring som anses som godtatt, trer i kraft seks måneder etter utløpet av fastsatt frist for alle ratifiserende medlemsstater unntatt de som har uttrykt formell innsigelse i samsvar med nr. 7 i denne artikkel og ikke har trukket tilbake slik innsigelse i samsvar med nr. 11. Imidlertid:
 1. kan enhver ratifiserende medlemsstat før utløpet av fastsatt frist varsle generaldirektøren om at den først skal være bundet av endringen etter en påfølgende uttrykkelig underretning om at den godtar endringen,
 2. kan enhver ratifiserende medlemsstat før datoen da endringen trer i kraft, varsle generaldirektøren om at den først vil gi endringen virkning etter et nærmere angitt tidsrom.
9. En endring som er gjenstand for et varsel som nevnt i nr. 8 a) i denne artikkel, trer i kraft for medlemsstaten som gir slikt varsel seks måneder etter at medlemsstaten har underrettet generaldirektøren om at den godtar endringen, eller på datoen da endringen trer i kraft dersom denne datoen inntreffer senere.
10. Tidsrommet som er nevnt i nr. 8 b) i denne artikkel, skal ikke strekke seg utover ett år fra datoen da endringen trer i kraft, eller utover annen lengre periode fastsatt av konferansen idet endringen godtas.
11. En medlemsstat som formelt har uttrykt innsigelse mot en endring, kan når som helst trekke innsigelsen tilbake. Dersom varsel om slik tilbaketrekning mottas av generaldirektøren etter at endringen er trådt i kraft, trer endringen i kraft for medlemsstaten seks måneder etter datoen da varselet ble registrert.
12. Etter at en endring er trådt i kraft, kan konvensjonen bare ratifiseres i sin endrede form.
13. I den utstrekning et sertifikat for arbeids- og levevilkår til sjøs berører forhold som omfattes av en konvensjonsendring som er trådt i kraft,
 1. skal en medlemsstat som har godtatt endringen, ikke være forpliktet til å la konvensjonen gjelde til fordel for sertifikater for arbeids- og levevilkår til sjøs utstedt til skip som fører flagget til en annen medlemsstat som:
 1. i henhold til nr. 7 i denne artikkel formelt har uttrykt innsigelse mot endringen og ikke har trukket slik innsigelse tilbake, eller
 2. i henhold til nr. 8 a) i denne artikkel har varslet at dens godtakelse først gjelder etter påfølgende uttrykkelig underretning og som ikke har godtatt endringen, og
 2. skal en medlemsstat som har godtatt endringen, la konvensjonen gjelde til fordel for sertifikater for arbeids- og levevilkår til sjøs utstedt til skip som fører flagget til en annen medlemsstat som i samsvar med artikkel 8 b) i denne artikkel har varslet at den ikke vil gi endringen virkning i det tidsrom som er angitt i samsvar med nr. 10 i denne artikkel.

Gyldige tekster

Artikkel XVI

Denne konvensjon har samme gyldighet i engelsk og fransk tekstutgave.

Forklaringsnotat til reglene og koden til konvensjon om sjøfolks arbeids- og levevilkår

1. Dette forklaringsnotat, som ikke utgjør en del av Konvensjon om sjøfolks arbeids- og levevilkår, er ment som en generell veiledning til konvensjonen.
2. Konvensjonen omfatter tre forskjellige, men sammenhørende deler: artiklene, reglene og koden.
3. Artiklene og reglene angir de sentrale rettighetene og prinsippene og de grunnleggende forpliktelsene for medlemsstater som ratifiserer konvensjonen. Artiklene og reglene kan bare endres av konferansen innenfor rammen av artikkel 19 i Den internasjonale arbeidsorganisasjons konstitusjon (se konvensjonens artikkel XIV).
4. Koden inneholder detaljene for gjennomføringen av reglene. Den består av del A (bindende standarder) og del B (ikke-bindende retningslinjer). Koden kan endres gjennom den forenklete prosedyren som framgår av konvensjonens artikkel XV. Siden koden gjelder den detaljerte gjennomføringen, må endringer i den ligge innenfor artiklenes og reglenes generelle virkeområde.
5. Reglene og koden er organisert i fem kapitler etter generelle områder:
 - *Kapittel 1*: Minstekrav til sjøfolk som skal arbeide på skip
 - *Kapittel 2*: Ansettelsesvilkår
 - *Kapittel 3*: Innredning, rekreasjonstilbud, kost og forpleining
 - *Kapittel 4*: Helsevern og medisinsk behandling, velferd og trygd
 - *Kapittel 5*: Tilsyn
6. Hvert kapittel inneholder grupper av bestemmelser knyttet til en bestemt rettighet eller et bestemt prinsipp (eller håndhevelsestiltak i kapittel 5), med tilhørende nummerering. Første gruppe i kapittel 1 består for eksempel av regel 1.1, standard A1.1 og retningslinje B1.1 angående lavalder.
7. Konvensjonen har tre underliggende formål:
 1. å etablere, gjennom artiklene og reglene, et fast sett av rettigheter og prinsipper,
 2. å tillate, gjennom koden, en betydelig grad av fleksibilitet i måten medlemsstatene gjennomfører disse rettighetene og prinsippene på, og
 3. å sikre, gjennom kapittel 5, at rettighetene og prinsippene etterleves og håndheves som de skal.
8. Det fins to hovedområder for fleksibilitet i håndhevelsen: Ett er medlemsstatens adgang til om nødvendig (se artikkel VI nr. 3) å gjennomføre de detaljerte kravene i kodens del A gjennom vesentlig likeverdighet (som definert i artikkel VI nr. 4).
9. Det andre området for fleksibilitet i gjennomføringen oppstår ved å formulere de bindende kravene i mange av bestemmelsene i del A på en mer generell måte, slik at det gis større rom for skjønn med hensyn til hva som skal gjøres på nasjonalt plan. I slike tilfeller gir den ikke-bindende del B av koden veiledning om gjennomføringen. På denne måten kan medlemsstater som har ratifisert denne konvensjon, bringe på det rene hva slags tiltak som forventes av dem i henhold til den tilsvarende generelle forpliktelsen i del A, og hvilke tiltak som ikke nødvendigvis er påkrevd. Standard A4.1 krever for eksempel at alle skip skal gi omgående tilgang til nødvendige medisiner for medisinsk behandling om bord på skipet (nr. 1 b)) og å «medføre en medisinkiste» (nr. 4 a)). For at sistnevnte krav skal være oppfylt i god tro, kreves selvsagt noe mer enn bare det å ha en medisinkiste om bord på hvert skip. En mer presis angivelse av hva det er snakk om, er gitt i tilsvarende retningslinje B4.1.1 (nr. 4) for å sikre at innholdet i kisten lagres, brukes og vedlikeholdes på riktig måte.

10. Medlemsstater som har ratifisert denne konvensjon, er ikke bundet av vedkommende veiledning, og som angitt i bestemmelsene i kapittel 5 om havnestatskontroll vil inspeksjoner bare gjelde de relevante kravene i denne konvensjon (artikler, regler og standarder i del A). Medlemsstatene pålegges imidlertid i henhold til artikkel VI nr. 2 i behørig grad å overveie å gjennomføre sine forpliktelser etter del A i koden på den måten det er gitt bestemmelser om i del B. Dersom en medlemsstat, etter å ha vurdert de relevante retningslinjene, bestemmer seg for andre ordninger som sikrer riktig lagring, bruk og vedlikehold av innholdet i medisinkisten – for å ta eksempelet ovenfor – slik standarden i del A krever, kan dette godtas. På den annen side kan vedkommende medlemsstat, i likhet med ILO-organene som er ansvarlige for å overvåke gjennomføringen av internasjonale arbeidskonvensjoner, ved å følge veiledningen i del B uten videre være forvisset om at de ordningene medlemsstaten har lagt opp til, er tilstrekkelige til å gjennomføre pliktene i del A som retningslinjen gjelder for.

Kapittel 1. Minstekrav til sjøfolk som skal arbeide på skip

Regel 1.1 – Lavalder

Formål: å sikre at ingen mindreårige arbeider på skip

1. Ingen under lavalder skal være ansatt eller engasjert eller arbeide på et skip.
2. Lavalder ved denne konvensjons første ikrafttredelse er 16 år.
3. Høyere lavalder kreves under de forhold som er angitt i koden.

Standard A1.1 – Lavalder

1. Ansettelse, engasjement eller arbeid om bord på skip er forbudt for personer under 16 år.
2. Nattarbeid for sjøfolk under 18 år er forbudt. I forbindelse med denne standard skal «natt» defineres i samsvar med nasjonal lovgivning og sedvane. Begrepet skal dekke et tidsrom på minst ni timer som senest begynner ved midnatt og tidligst slutter kl. 05.00.
3. Den kompetente myndighet kan gi fritak fra en streng etterlevelse av begrensningen på nattarbeid når:
 1. den ville være til hinder for at de berørte sjøfolk får effektiv opplæring i samsvar med etablerte programmer og timeplaner, eller
 2. tjenestens egenart eller et godkjent opplæringsprogram krever at sjøfolk som omfattes av fritaket, utfører arbeidsoppgaver om natten, og myndigheten i samråd med de berørte reder- og sjømannsorganisasjoner fastslår at arbeidet ikke vil være til skade for sjøfolkenes helse eller velferd.
4. Ansettelse, engasjement eller arbeid skal være forbudt for sjøfolk under 18 år når arbeidet er egnet til å sette deres helse eller sikkerhet i fare. Slike typer arbeid skal fastsettes i nasjonale lover eller forskrifter eller av den kompetente myndighet, etter samråd med de berørte reder- og sjømannsorganisasjoner, i samsvar med relevante internasjonale standarder.

Retningslinje B1.1 – Lavalder

1. I reguleringen av arbeids- og levevilkår bør medlemsstatene legge spesiell vekt på behovene til ungdom under 18 år.

Regel 1.2 – Helseerklæring

Formål: å sikre at alle sjøfolk er medisinsk skikket til å utføre sine arbeidsoppgaver på sjøen

1. Sjøfolk skal ikke arbeide på skip med mindre de har attest på at de er medisinsk skikket til å utføre sine arbeidsoppgaver.
2. Unntak tillates bare som foreskrevet i koden.

Standard A1.2 – Helseerklæring

1. Den kompetente myndighet skal kreve at sjøfolk, før de begynner å arbeide på et skip, har gyldig helseerklæring som viser at de er medisinsk skikket til de arbeidsoppgaver de skal utføre på sjøen.
2. For å sikre at helseerklæringer gjenspeiler sjøfolks reelle helsetilstand, sett i lys av de arbeidsoppgaver de skal utføre, skal den kompetente myndighet, etter samråd med de berørte reder- og sjømannsorganisasjoner og idet det tas behørig hensyn til gjeldende internasjonale retningslinjer som nevnt i del B i denne kode, fastsette legeundersøkelsens og helseerklæringens art.
3. Denne standard rører ikke ved Internasjonal konvensjon om normer for opplæring, sertifikater og vakthold for sjøfolk, 1978, med endringer («STCW»). Helseerklæring utstedt i samsvar med kravene i STCW skal godtas av den kompetente myndighet for så vidt gjelder regel 1.2. Helseerklæring som i det vesentlige oppfyller disse kravene, skal tilsvarende godtas for sjøfolk som ikke omfattes av STCW.
4. Helseerklæringen skal være utstedt av behørig kvalifisert lege, eller, når det dreier seg om en attest som utelukkende gjelder syn, av en person godkjent av den kompetente myndighet som kvalifisert til å utstede slik attest. Leger må ha full faglig uavhengighet i utøvelsen av sitt medisinske skjønn når de foretar medisinske undersøkelser.
5. Sjøfolk som er nektet attest eller er gitt begrenset adgang til å arbeide, særlig med hensyn til tid, arbeidsfelt eller fartsområde, skal gis anledning til å få ny undersøkelse foretatt av en annen uavhengig lege eller av en uavhengig appellege.
6. Hver helseerklæring skal i særdeleshet fastslå:
 1. at vedkommende sjømann har tilfredsstillende hørsel og syn, og tilfredsstillende fargesyn i tilfeller der mangelfullt fargesyn kan antas å gjøre sjømannen mindre egnet til de arbeidsoppgaver som skal utføres, og
 2. at vedkommende sjømann ikke lider av noen medisinsk tilstand som kan antas å bli forverret ved tjeneste til sjøs, å gjøre sjømannen uegnet til slik tjeneste eller å sette andre ombordværendes helse i fare.
7. Med mindre kortere tid er påkrevd som følge av de spesifikke oppgaver som skal utføres av vedkommende sjømann, eller er påkrevd i henhold til STCW,
 1. skal helseerklæring være gyldig i høyst to år med mindre sjømannen er under 18 år, da lengste gyldighetstid skal være ett år,
 2. skal attest på fargesyn være gyldig i høyst seks år.
8. I presserende tilfeller kan den kompetente myndighet tillate en sjømann å arbeide uten gyldig helseerklæring fram til neste anløpshavn der sjømannen kan få helseerklæring fra kvalifisert lege, forutsatt at:
 1. tidsrommet for slik tillatelse ikke overstiger tre måneder, og

2. vedkommende sjømann er i besittelse av utløpt helseerklæring av nyere dato.
9. Dersom en attest går ut i løpet av en sjøreise, skal attesten være gyldig fram til neste anløpshavn der sjømannen kan få helseerklæring fra kvalifisert lege, forutsatt at tidsrommet ikke overstiger tre måneder.
10. Helseerklæringer for sjøfolk som arbeider på skip som til vanlig går i utenriksfart, må som et minstekrav foreligge på engelsk.

Retningslinje B1.2 – Helseerklæring

Retningslinje B1.2.1 – Internasjonale retningslinjer

1. Den kompetente myndighet, leger, kontrollører, redere, sjømannsrepresentanter og alle andre personer som har befatning med undersøkelser av potensielle og aktive sjøfolks medisinske skikkethet, bør følge ILO/WHO's retningslinjer for gjennomføring av forutgående og periodiske undersøkelser av sjøfolks medisinske skikkethet, med eventuelle senere utgaver, og eventuelle andre gjeldende internasjonale retningslinjer utgitt av Den internasjonale arbeidsorganisasjon, Den internasjonale skipsfartsorganisasjon eller Verdens helseorganisasjon.

Regel 1.3 – Opplæring og kvalifikasjoner

Formål: å sikre at sjøfolk er opplært eller kvalifisert til å utføre sine arbeidsoppgaver om bord på skip

1. Sjøfolk skal ikke arbeide på et skip med mindre de er opplært eller sertifisert som kompetente eller på annet vis kvalifisert til å utføre sin oppgaver.
2. Sjøfolk skal ikke tillates å arbeide på et skip med mindre de har fullført opplæring i personlig sikkerhet om bord.
3. Opplæring og sertifisering i samsvar med de bindende dokumenter som er vedtatt av Den internasjonale skipsfartsorganisasjon, skal anses for å tilfredsstille kravene i nr. 1 og 2 i denne regel.
4. Enhver medlemsstat som idet den ratifiserte denne konvensjon var bundet av Konvensjon om sertifikat for matroser, 1946 (nr. 74), skal fortsette å oppfylle forpliktelsene etter nevnte konvensjon med mindre og inntil bindende bestemmelser som dekker dens virkeområde er vedtatt av Den internasjonale skipsfartsorganisasjon og er trådt i kraft, eller til det er gått fem år siden denne konvensjon trådte i kraft i samsvar med artikkel VIII nr. 3 dersom denne datoen inntreffer tidligere.

Regel 1.4 – Rekruttering og formidling

Formål: å sikre at sjøfolk har adgang til et effektivt og velregulert rekrutterings- og formidlingssystem for sjøfolk

1. Alle sjøfolk skal ha adgang til et effektivt, tilstrekkelig og ansvarlig system for å finne arbeid om bord på skip uten omkostninger for sjømannen.
2. Rekrutterings- og formidlingstjenester som driver virksomhet på en medlemsstats territorium, skal drive i samsvar med standardene som er fastsatt i koden.
3. Hver medlemsstat skal, med hensyn til sjøfolk som arbeider på skip som fører dens flagg, kreve at redere som benytter rekrutterings- og formidlingstjenester med base i

land eller på territorier der denne konvensjon ikke gjelder, sørger for at disse tjenestene oppfyller kravene i koden.

Standard A1.4 – Rekruttering og formidling

1. Hver medlemsstat som driver en offentlig rekrutterings- og formidlingstjeneste for sjøfolk, skal påse at tjenesten drives på en forsvarlig måte som beskytter og fremmer sjøfolks ansettelsesrettigheter slik denne konvensjon bestemmer.
2. Når en medlemsstat har private rekrutterings- og formidlingstjenester som driver virksomhet på dens territorium, og som primært har til formål å rekruttere og formidle sjøfolk eller som rekrutterer og formidler et betydelig antall sjøfolk, skal disse utelukkende drive i samsvar med et standardisert lisensierings- eller sertifiseringssystem eller annen form for regulering. Dette systemet skal etableres, modifiseres eller endres bare etter samråd med de berørte reder- og sjømannsorganisasjoner. Ved tvil om hvorvidt denne konvensjon gjelder for en privat rekrutterings- og formidlingstjeneste, skal spørsmålet avgjøres av den kompetente myndighet i hver medlemsstat etter samråd med de berørte reder- og sjømannsorganisasjoner. Utilbørlig utbredelse av private rekrutterings- og formidlingstjenester for sjøfolk skal ikke oppmuntres.
3. Bestemmelsene i nr. 2 i denne standard skal – i den utstrekning den kompetente myndighet i samråd med de berørte reder- og sjømannsorganisasjoner finner dem egnet – også gjelde i forbindelse med rekrutterings- og formidlingstjenester som drives av en sjømannsorganisasjon på medlemsstatens territorium for å skaffe sjøfolk som er borgere av denne medlemsstat til skip som fører dens flagg. Dette gjelder tjenester som oppfyller følgende vilkår:
 1. rekrutterings- og formidlingstjenesten drives i henhold til en tariffavtale mellom vedkommende organisasjon og en reder,
 2. både sjømannsorganisasjonen og rederen har sete på medlemsstatens territorium,
 3. medlemsstaten har nasjonale lover eller forskrifter eller en prosedyre for å godkjenne eller registrere tariffavtalen som tillater drift av rekrutterings- og formidlingstjenesten, og
 4. rekrutterings- og formidlingstjenesten drives i ordnede former, og tiltak er truffet for å beskytte og fremme ansettelsesrettigheter for sjøfolk på linje med de rettigheter som følger av nr. 5 i denne standard.
4. Ikke noe i denne standard eller regel 1.4 skal anses for å:
 1. hindre en medlemsstat i å opprettholde en gratis, offentlig rekrutterings- og formidlingstjeneste for sjøfolk innenfor rammen av en politikk med sikte på å dekke sjøfolks og rederes behov, enten tjenesten utgjør en del av eller er koordinert med en offentlig sysselsettingstjeneste for alle arbeidstakere og arbeidsgivere, eller
 2. pålegge en medlemsstat plikt til å opprette et system for drift av private rekrutterings- og formidlingstjenester for sjøfolk på sitt territorium.
5. En medlemsstat som vedtar et system som nevnt i nr. 2 i denne standard, skal i sine lover eller forskrifter eller andre tiltak som et minstekrav:
 1. forby rekrutterings- og formidlingstjenester for sjøfolk å bruke metoder, mekanismer eller lister beregnet på å hindre sjøfolk i eller å holde dem fra å få arbeid som de er kvalifisert for,
 2. kreve at ingen gebyrer eller andre avgifter for rekruttering eller formidling av sjøfolk eller for tilbud om arbeid til sjøfolk helt eller delvis belastes sjømannen

direkte eller indirekte; unntatt fra dette kravet er kostnader med lovpålagt helseerklæring, nasjonal sjømannsbok og pass eller andre tilsvarende personlige reisedokumenter som sjømannen skaffer seg, men ikke utgifter til visa, som skal dekkes av rederen, og

3. sikre at rekrutterings- og formidlingstjenester for sjøfolk som driver virksomhet på dens territorium:
 1. fører et oppdatert register over alle sjøfolk som rekrutteres eller formidles gjennom dem, med adgang for den kompetente myndighet til å inspisere registeret,
 2. sørger for at sjøfolk blir informert om sine rettigheter og plikter etter ansettelsesavtalen før eller under ansettelsesprosessen, og at sjøfolk får tilstrekkelig adgang til å gjennomgå sine ansettelsesavtaler før og etter at de er undertegnet og at de får kopi av avtalene,
 3. verifiserer at sjøfolk som de rekrutterer eller formidler, er kvalifisert og har de dokumenter som er nødvendige for vedkommende jobb, og at sjøfolks ansettelsesavtaler er i samsvar med gjeldende lover og forskrifter og eventuelle tariffavtaler som utgjør en del av ansettelsesavtalen,
 4. forsikrer seg, så langt det lar seg gjøre, om at rederen er i stand til å beskytte sjøfolkene mot å bli akterutseilt i fremmed havn,
 5. undersøker og besvarer enhver klage angående deres virksomhet og opplyser den kompetente myndighet om eventuelle klagesaker som ikke er avgjort,
 6. etablerer et beskyttelsessystem, i form av forsikring eller tilsvarende egnet tiltak, for å kompensere sjøfolk for de økonomiske tap de måtte lide som følge av at en rekrutterings- og formidlingstjeneste eller vedkommende reder ikke oppfyller sine forpliktelser i henhold til sjøfolkenes ansettelsesavtaler.
6. Den kompetente myndighet skal føre nøye tilsyn og kontroll med rekrutterings- og formidlingstjenester for sjøfolk som driver virksomhet på den berørte medlemsstats territorium. Eventuelle lisenser eller sertifikater eller liknende autorisasjoner for drift av private tjenester på territoriet skal ikke innvilges eller fornyes før det er bekreftet at den berørte rekrutterings- og formidlingstjeneste oppfyller kravene i nasjonale lover og forskrifter.
7. Den kompetente myndighet skal sørge for at det finnes tilstrekkelige mekanismer og prosedyrer til om nødvendig å etterforske klager vedrørende virksomheten til rekrutterings- og formidlingstjenester for sjøfolk, eventuelt med medvirkning av representanter for redere og sjøfolk.
8. Hver medlemsstat som har ratifisert denne konvensjon, skal så langt det lar seg gjøre, informere sine borgere om de problemer som måtte være forbundet med å ta hyre på et skip når flaggstaten ikke har ratifisert denne konvensjon, inntil den er forvissnet om at det blir anvendt standarder tilsvarende dem som er fastsatt i denne konvensjon. Tiltak til dette formål som iverksettes av vedkommende medlemsstat som har ratifisert denne konvensjon, skal ikke stride mot prinsippet om fri bevegelse av arbeidskraft som er fastsatt i de traktater de to berørte stater måtte være part i.
9. Hver medlemsstat som har ratifisert denne konvensjon, skal pålegge redere av skip som fører dens flagg og som bruker rekrutterings- og formidlingstjenester for sjøfolk med sete i land eller på territorier der denne konvensjon ikke gjelder, i størst mulig utstrekning å sikre at disse tjenestene oppfyller kravene i denne standard.

10. Ikke noe i denne standard skal forstås dit hen at det minsker rederes eller en medlemsstats forpliktelser og ansvar med hensyn til skip som fører medlemsstatens flagg.

Retningslinje B1.4 – Rekruttering og formidling

Retningslinje B1.4.1 – Organisatoriske og driftsmessige retningslinjer

1. I oppfyllelsen av sine forpliktelser etter standard A1.4 nr.1 bør den kompetente myndighet vurdere:
 1. å treffe de nødvendige tiltak for å fremme effektivt samarbeid mellom rekrutterings- og formidlingstjenester for sjøfolk, både offentlige og private,
 2. sjøfartsnæringens behov både på nasjonalt og internasjonalt plan når den utarbeider opplæringsprogrammer for sjøfolk som inngår i den delen av en skipsbesetning som er ansvarlig for skipets navigasjonssikkerhet og forurensningshindrende operasjoner, med deltakelse av redere, sjøfolk og relevante opplæringsinstitusjoner,
 3. å finne egnede ordninger for samarbeid med representative reder- og sjømannsorganisasjoner i organiseringen og driften av de offentlige rekrutterings- og formidlingstjenester for sjøfolk der slike eksisterer,
 4. å fastsette, idet det tas behørig hensyn privatlivets fred og behovet for å beskytte fortrolige opplysninger, på hvilke vilkår sjøfolks personopplysninger kan behandles av rekrutterings- og formidlingstjenester for sjøfolk, herunder innsamling, lagring, sammenstilling og overlevering av slike opplysninger til tredjeparter,
 5. å ha en ordning for innsamling og analyse av alle relevante opplysninger om arbeidsmarkedet til sjøs, herunder aktuell og forventet tilgang på sjøfolk som arbeider som mannskap fordelt på alder, kjønn, grad og kvalifikasjoner, og om næringens behov; innsamling av opplysninger om alder eller kjønn må bare tillates til statistiske formål eller dersom de brukes som ledd i et program for å hindre diskriminering på grunnlag av alder eller kjønn,
 6. å sikre at personale med ansvar for å overvåke offentlige og private rekrutterings- og formidlingstjenester for sjøfolk som inngår i den delen av besetningen som har ansvar for skipets navigasjonssikkerhet og forurensningshindrende operasjoner, har hatt tilstrekkelig opplæring, med godkjent fartstid, og har relevant kunnskap om skipsfartsnæringen og om relevante internasjonale dokumenter om opplæring, sertifisering og standarder for arbeidsforhold,
 7. å foreskrive driftsmessige standarder og vedta retningslinjer for praksis og etikk i rekrutterings- og formidlingstjenester for sjøfolk, og
 8. å føre tilsyn med lisensierings- og sertifiseringssystemet på grunnlag av et system av kvalitetsstandarder.
2. Ved opprettelsen av systemet som er nevnt i standard A1.4 nr. 2, bør hver medlemsstat vurdere å pålegge rekrutterings- og formidlingstjenester for sjøfolk som er etablert på dens territorium å utvikle og opprettholde etterprøvbare driftsrutiner. Disse driftsrutinene for private rekrutterings- og formidlingstjenester for sjøfolk, og for offentlige rekrutterings- og formidlingstjenester for sjøfolk i den grad det er relevant, bør ta hensyn til følgende forhold:
 1. legeundersøkelser, sjøfolks identitetsdokumenter og annet som måtte være nødvendig for at sjømannen skal få arbeid,

2. å føre, idet det tas behørig hensyn til privatlivets fred og behovet for å beskytte fortrolige opplysninger, fullstendige og komplette registre over de sjøfolk som omfattes av deres rekrutterings- og formidlingssystem, som bør innbefatte, men ikke være begrenset til:
 1. vedkommendes kvalifikasjoner,
 2. oppgave over fartstid,
 3. personopplysninger i tilknytning til ansettelse, og
 4. medisinske data av betydning ansettelsen,
 3. å føre oppdaterte lister over de skip som rekrutterings- og formidlingstjenestene for sjøfolk skaffer sjøfolk til, og å sikre at det fins en mulighet til å kontakte tjenestene i nødsfall til enhver tid på døgnet,
 4. prosedyrer for å sikre at sjøfolk ikke utnyttes av rekrutterings- og formidlingstjenestene for sjøfolk eller av deres personale med hensyn til tilbud om engasjement på bestemte skip eller hos bestemte rederier,
 5. prosedyrer for å hindre mulighetene for utnytting av sjøfolk gjennom utbetaling av forskudd på lønn eller andre økonomiske transaksjoner mellom reder og sjøfolk som håndteres av rekrutterings- og formidlingstjenestene for sjøfolk,
 6. å gjøre tydelig kjent eventuelle omkostninger som sjømannen må regne med å dekke i rekrutteringsprosessen,
 7. å sikre at sjøfolk blir orientert om eventuelle særvilkår som gjelder for stillingen de skal tiltre og om den aktuelle reders ansettelsespolitikk,
 8. prosedyrer i samsvar med naturrettens prinsipper for å håndtere tilfeller av udugelighet eller manglende disiplin i samsvar med nasjonal lovgivning og praksis, og eventuelt med tariffavtaler,
 9. prosedyrer for i størst mulig utstrekning å sikre at alle obligatoriske sertifikater og dokumenter som er fremlagt for å få ansettelse, er à jour og ikke anskaffet på svikaktig vis, og at ansettelsesreferanser er verifisert,
 10. prosedyrer for å sikre at anmodninger fra sjøfolks familier om opplysninger eller råd mens sjøfolkene er på sjøen, behandles raskt og velvillig og uten omkostninger, og
 11. å bekrefte at arbeidsforholdene på skip som sjøfolk formidles til, er i samsvar med gjeldende tariffavtaler inngått mellom en reder og en representativ sjømannsorganisasjon, og, som en prinsippsak, bare å formidle sjøfolk til redere som tilbyr ansettelsesvilkår som oppfyller gjeldende lover eller forskrifter eller tariffavtaler.
3. Det bør vurderes metoder for å oppmuntre til internasjonalt samarbeid mellom medlemsstater og relevante organisasjoner, for eksempel:
 1. systematisk utveksling av informasjon om skipsfartsnæringen og det maritime arbeidsmarkedet på bilateralt, regionalt eller multilateralt grunnlag,
 2. utveksling av informasjon om lovgivning for arbeids- og levevilkår til sjøs,
 3. harmonisering av politikk, arbeidsmetoder og lovgivning som regulerer rekruttering og formidling av sjøfolk,
 4. forbedring av prosedyrer og vilkår for internasjonal rekruttering og formidling av sjøfolk, og
 5. bemanningsplanlegging, idet det tas hensyn til tilgang på og etterspørsel etter sjøfolk og til skipsfartsnæringens behov.

Kapittel 2. Ansettelsesvilkår

Regel 2.1 – Ansettelsesavtaler

Formål: å sikre at sjøfolk har rimelige ansettelsesavtaler

1. Vilkårene som en sjømann ansettes på, skal være fastsatt eller referert i en klar, rettslig bindende skriftlig avtale, og skal være i samsvar med standardene som er fastsatt i koden.
2. Sjøfolks ansettelsesavtaler skal inngås av sjømannen under forhold som sikrer at sjømannen har anledning til å gjennomgå og søke råd angående vilkårene i avtalen og å godta dem på fritt grunnlag før avtalen undertegnes.
3. I den utstrekning det er forenlig med medlemsstatens nasjonale lovgivning og praksis, skal sjøfolks ansettelsesavtaler anses for å innbefatte eventuelle gjeldende tariffavtaler.

Standard A2.1 – Ansettelsesavtaler

1. Hver medlemsstat skal vedta lover eller forskrifter som pålegger skip som fører dens flagg å innfri følgende krav:
 1. sjøfolk som arbeider på skip som fører dens flagg, skal ha ansettelsesavtale undertegnet av både sjømann og reder eller en representant for rederen (eller, når de ikke er ansatte, dokumentasjon på kontraktsforhold eller tilsvarende) som gir dem anstendige arbeids- og levevilkår om bord slik denne konvensjon krever,
 2. sjøfolk som undertegner en ansettelsesavtale, skal gis anledning til å granske og søke råd angående avtalen før den undertegnes, og skal ellers gis de muligheter som er nødvendige for å sikre at de har inngått avtalen på fritt grunnlag og i tilstrekkelig grad har forstått sine rettigheter og forpliktelser,
 3. vedkommende reder og sjømann skal ha hver sin undertegnede original av ansettelsesavtalen,
 4. det skal treffes tiltak for å sikre at tydelig informasjon om ansettelsesvilkårene er lett tilgjengelig om bord for sjøfolk, også skipsføreren, og at slik informasjon, herunder kopi av ansettelsesavtalen, også kan gjennomgås av tjenestemenn fra en kompetent myndighet, også slike myndigheter i havner som skal anløpes, og
 5. sjøfolk skal gis et dokument som inneholder en oppgave over deres fartstid om bord på skipet.
2. Dersom en tariffavtale utgjør en del av en ansettelsesavtale, skal kopi av denne avtalen være tilgjengelig om bord. Når ansettelsesavtalen og eventuelle gjeldende tariffavtaler ikke er på engelsk, skal følgende også være tilgjengelig på engelsk (unntatt for skip som bare går i innenriksfart):
 1. kopi av et standardformular for avtalen, og
 2. de deler av tariffavtalen som er gjenstand for havnestatsinspeksjon i henhold til regel 5.2.
3. Dokumentet som det henvises til i nr. 1 e) i denne standard, skal ikke inneholde noe utsagn om kvaliteten på sjøfolkenes arbeid eller om deres lønn. Dokumentets form, detaljer som skal registreres og måten slike detaljer skal innføres på, skal være fastsatt i nasjonal lovgivning.
4. Hver medlemsstat skal vedta lover og forskrifter som angir nærmere hvilke forhold som skal tas med i alle ansettelsesavtaler som reguleres av dens nasjonale lovgivning. Ansettelsesavtaler for sjøfolk skal i alle tilfeller inneholde følgende:

1. sjømannens fulle navn, fødselsdato eller alder og fødested,
 2. rederens navn og adresse,
 3. hvor og når ansettelsesavtalen er inngått,
 4. i hvilken egenskap sjømannen skal ansettes,
 5. sjømannens lønn uttrykt i beløp, eller eventuelt formelen som benyttes for å beregne den,
 6. omfang av årlig ferie med lønn, eller eventuelt formelen som benyttes for å beregne det,
 7. avtalens varighet og oppsigelsesvilkår, herunder:
 1. dersom avtalen er inngått på ubestemt tid – på hvilke vilkår hver av partene kan si opp avtalen og med hvor langt varsel, som ikke skal være kortere for rederen enn for sjømannen,
 2. fastsatt utløpsdato dersom avtalen er inngått for et bestemt tidsrom, og
 3. dersom avtalen er inngått for en enkelt reise – bestemmelsehavn og tidsrom som skal være tilbakelagt etter ankomst før sjømannen skal mønstres av,
 8. sykepenger og trygdeytelser som rederen skal betale sjømannen,
 9. sjømannens rett til hjemreise,
 10. henvisning til eventuell tariffavtale, og
 11. andre enkeltheter som måtte være påkrevd etter nasjonal lovgivning.
5. Hver medlemsstat skal vedta lover eller forskrifter som fastsetter minste oppsigelsestid for sjømann og reder dersom avtalen sies før tiden. Lengden på slik oppsigelsestid skal fastsettes etter samråd med de berørte reder- og sjømannsorganisasjoner, men skal ikke være mindre enn syv dager.
6. Kortere oppsigelsestid enn den som er fastsatt som minimum, kan godtas under omstendigheter der nasjonale lover eller forskrifter eller gjeldende tariffavtaler anerkjenner partenes rett til å si opp ansettelsesavtalen på kortere varsel eller uten varsel. Når slike omstendigheter fastsettes, skal hver medlemsstat sikre at det tas hensyn til sjømannens behov for å si opp ansettelsesavtalen på kortere varsel eller uten varsel av velferdsgrunner eller andre tvingende årsaker uten å bli straffet.

Retningslinje B2.1 – Ansettelsesavtaler

Retningslinje B2.1.1 – Oppgave over fartstid

1. Ved fastsettelsen av hvilke detaljer som skal registreres i oppgaven over fartstid som er nevnt i standard A2.1 nr. 1 e), bør hver medlemsstat sikre at dokumentet inneholder tilstrekkelig informasjon, med engelsk oversettelse, til å gjøre det lettere å skaffe seg videre arbeid eller å tilfredsstillе fartstidskravene til oppgradering eller forfremmelse. En sjømanns avmønstringsbok kan tilfredsstillе kravene i nr. 1 e) i nevnte standard.

Regel 2.2 – Lønn

Formål: å sikre at sjøfolk får betalt for sine tjenester

1. Alle sjøfolk skal motta regelmessig og full betaling for sitt arbeid i samsvar med sine ansettelsesavtaler.

Standard A2.2 – Lønn

1. Hver medlemsstat skal kreve at sjøfolk som arbeider på skip som fører dens flagg, får utbetalt de beløp de har krav på med høyst én måneds mellomrom og i samsvar med eventuelle tariffavtaler som gjelder.
2. Sjøfolk skal ha en månedlig oversikt over tilgodehavende og utbetalte beløp, med angivelse av lønn, tilleggsutbetalinger og vekslingskurs når utbetaling er gjort i en annen valuta eller til en annen kurs enn avtalt.
3. Hver medlemsstat skal kreve at redere treffer tiltak, blant annet som fastsatt i nr. 4 i denne standard, for å gi sjøfolk anledning til å overføre sin inntekt helt eller delvis til sine familier eller personer som de forsørger eller til rettslig tilgodesette.
4. Tiltak for å sikre at sjøfolk kan overføre sin inntekt til familien, er bl.a.:
 1. et system som gjør at sjøfolk, idet arbeidsforholdet inngås eller mens det pågår, om ønskelig kan bestemme at en del av lønnen jevnlig skal oversendes til familien via bankoverføring eller tilsvarende, og
 2. et krav om at avtalte beløp skal oversendes i rett tid og direkte til den eller dem sjømannen har utpekt.
5. Eventuelle gebyrer for tjenesten i henhold til nr. 3 og 4 i denne standard skal være rimelige, og med mindre annet er bestemt, skal vekslingskursen, i samsvar med nasjonale lover eller forskrifter, være lik rådende markedskurs eller offisiell kunngjort kurs og ikke ugunstig for sjømannen.
6. Hver medlemsstat som vedtar nasjonale lover eller forskrifter til regulering av sjøfolks lønn, skal ta behørig hensyn til veiledningen i kodens del B.

Retningslinje B2.2 – Lønn

Retningslinje B2.2.1 – Spesifikke definisjoner

1. I forbindelse med denne retningslinje gjelder at:
 1. *matros* betyr enhver sjømann som anses skikket til å utføre alle oppgaver som kan pålegges en som tjenestegjør som mannskap på dekk, unntatt leder- eller spesialistoppgaver, eller som er definert som sådan i nasjonale lover eller forskrifter eller tariffavtaler,
 2. *grunnlønn* betyr lønn, uansett hvordan den er sammensatt, for normal arbeidstid; betaling for overtidsarbeid, bonuser, tillegg, betalt ferie eller andre ekstragodtgjørelser er ikke inkludert,
 3. *fastlønn* omfatter grunnlønn og andre lønnsrelaterte ytelser; fastlønn kan omfatte vederlag for alt utført overtidsarbeid og alle andre lønnsrelaterte ytelser, eller den kan omfatte bare visse ytelser ved delvis fastlønn,
 4. *arbeidstid* betyr den tiden sjøfolk er pålagt å utføre arbeid for skipet,
 5. *overtid* betyr tid da det arbeides ut over vanlig arbeidstid.

Retningslinje B2.2.2 – Beregning og utbetaling

1. Når sjøfolks godtgjørelse omfatter særskilt vederlag for utført overtidsarbeid:
 1. bør normal arbeidstid på sjøen og i havn ikke overstige åtte timer per dag med henblikk på lønnsberegning,
 2. bør normaltimetallet per uke som dekkes av grunnlønnen, med henblikk på overtidsberegning, være fastsatt i nasjonale lover eller forskrifter dersom det ikke er fastsatt i tariffavtaler, men bør ikke overstige 48 timer per uke; tariffavtaler kan fastsette en annen, men ikke mindre gunstig behandling,

3. bør satsen eller satsene for overtidsbetaling, som ikke bør være mindre enn én og en kvart ganger grunnlønnen per time, være fastsatt i nasjonale lover eller forskrifter eller i eventuelle tariffavtaler, og
 4. bør lister over alt utført overtidsarbeid føres av skipsføreren eller en person utpekt av skipsføreren, og godkjennes av sjømannen med høyst månedlige mellomrom.
2. Når sjøfolk har fastlønn eller delvis fastlønn:
1. bør sjømannens ansettelsesavtale, der det passer, angi det antall timer sjømannen forventes å arbeide for godtgjørelsen, samt eventuelle tillegg som han har krav på utover fastlønnen og på hvilke betingelser,
 2. bør timesatsen, når overtid skal godtgjøres per time for arbeidstid utover den som dekkes av fastlønnen, ikke være mindre enn én og en kvart ganger grunnsatsen som svarer til normal arbeidstid som definert i nr. 1 i denne retningslinje; samme prinsipp bør følges for overtidstimer som omfattes av fastlønnen,
 3. bør godtgjørelsen for den delen av fastlønn eller delvis fastlønn som representerer normal arbeidstid som definert i nr. 1 a) i denne retningslinje, ikke være mindre enn gjeldende minstelønn, og
 4. bør lister over alt overtidsarbeid utført av sjøfolk med fastlønn eller delvis fastlønn være ført og godkjent slik det er gitt bestemmelser om i nr. 1 d) i denne retningslinje.
3. Nasjonale lover eller forskrifter eller tariffavtaler kan gi bestemmelser om at overtid eller arbeid utført på den ukentlige fridagen og på offentlige helligdager, kompenseres med minst like lang tid av vakt og fra borde eller med ekstra ferie i stedet for lønn eller annen aktuell godtgjørelse.
4. Nasjonale lover og forskrifter vedtatt etter samråd med de representative reder- og sjømannsorganisasjoner, eller eventuelt tariffavtaler, bør ta hensyn til følgende prinsipper:
1. lik lønn for arbeid av samme verdi bør gjelde for alle sjøfolk ansatt på samme skip uten forskjellsbehandling på grunnlag av rase, hudfarge, kjønn, religion, politisk oppfatning, etnisk opphav eller sosial bakgrunn,
 2. ansettelsesavtale for sjøfolk der gjeldende lønn eller lønnsatser er angitt, bør medføres om bord; opplysninger om lønn eller lønnsatser bør gjøres tilgjengelige for hver sjømann enten ved at minst én underskrevet kopi av den aktuelle informasjon utleveres til sjømannen på et språk han forstår, ved at en kopi av avtalen slås opp på et sted som er tilgjengelig for sjøfolk eller på annen passende måte,
 3. lønn bør utbetales i form av tvungent betalingsmiddel; når det passer, kan den utbetales via bankoverføring, banksjekk, postsjekk eller pengeanvisning,
 4. når arbeidsforholdet opphører, bør all utestående lønn utbetales uten unødig opphold,
 5. tilstrekkelige bøter eller andre passende sanksjoner bør ilegges av den kompetente myndighet når redere på utilbørlig vis utsetter eller unnlater å foreta utbetaling av all utestående godtgjørelse,
 6. lønn bør utbetales direkte til den bankkonto sjømannen har oppgitt med mindre han skriftlig anmoder om noe annet,
 7. med forbehold om bokstav h) i dette nr. bør redere ikke sette noen grense for sjøfolks frihet til å disponere over sin godtgjørelse,
 8. trekk i lønn bør bare tillates dersom:

1. det er gitt uttrykkelig bestemmelse i nasjonale lover eller forskrifter eller i gjeldende tariffavtale, og sjømannen er orientert, på den måten den kompetente myndighet finner mest hensiktsmessig, om vilkårene for slike trekk, og
2. trekkene ikke i alt overstiger den grensen som måtte være fastsatt i nasjonale lover eller forskrifter, i tariffavtaler eller i rettsavgjørelser angående slike trekk,
9. sjøfolk skal ikke trekkes i lønn for å få eller beholde arbeid,
10. pengebøter mot sjøfolk bør være forbudt unntatt i den utstrekning nasjonale lover eller forskrifter, tariffavtaler eller andre tiltak gir adgang til at de benyttes,
11. den kompetente myndighet bør ha anledning til å inspisere lagerbeholdninger og tjenester som stilles til rådighet om bord for å forvisse seg om at prisene som forlanges er riktige og rimelige for de berørte sjøfolk, og
12. i den utstrekning lønn og andre beløp som sjøfolk har krav på i forbindelse med sitt arbeid, ikke er sikret i henhold til bestemmelsene i Internasjonal konvensjon om sjøpanterett og kontraktmessige panteretter i skip, 1993, bør slike krav være sikret i samsvar med Konvensjon om vern av arbeidstakernes krav ved arbeidsgivers insolvens, 1992 (nr. 173).
5. Hver medlemsstat bør, etter å ha rådført seg med representative reder- og sjømannsorganisasjoner, ha prosedyrer for å etterforske klager angående alle spørsmål som dekkes av denne retningslinje.

Retningslinje B2.2.3 – Minstelønn

1. Uten skade for prinsippet om frie kollektive forhandlinger bør hver medlemsstat, etter samråd med representative reder- og sjømannsorganisasjoner, etablere prosedyrer for å fastsette minstelønn for sjøfolk. Representative reder- og sjømannsorganisasjoner bør medvirke i anvendelsen av slike prosedyrer.
2. Ved etableringen av slike prosedyrer og ved fastsetting av minstelønn bør det tas tilbørlig hensyn til internasjonale standarder for fastsettelse av minstelønn og til følgende prinsipper:
 1. minstelønnen bør ligge på et nivå som tar hensyn til det særegne ved arbeid til sjøs, skipets bemanningsnivå og sjøfolkenes normale arbeidstid, og
 2. minstelønnen bør justeres i takt med endrede leviekostnader og endrede behov hos sjøfolk.
3. Den kompetente myndighet bør sørge for:
 1. et system av tilsyn og sanksjonsmidler som sikrer at lønn minst betales etter den sats eller de satser som er fastsatt, og
 2. at sjøfolk som har fått betalt etter en lavere sats enn minstelønn, ved hjelp av en rimelig og rask rettslig eller annen prosedyre kan få inndrevet for lite utbetalt beløp.

Retningslinje B2.2.4 – Minste grunnlønn per måned for matroser

1. Grunnlønn per kalendermåned i matrostjeneste bør være minst det beløp som fra tid til annen blir fastsatt av *The Joint Maritime Commission* eller annet organ med fullmakt fra styret i Det internasjonale arbeidsbyrå. Etter vedtak i styret skal generaldirektøren underrette organisasjonens medlemmer om alle beløpsendringer.

2. Denne retningslinje bør ikke på noe punkt anses for være til skade for ordninger som er avtalt mellom redere eller deres organisasjoner og sjøfolks organisasjoner med hensyn til regulering av standard minstevilkår for ansettelse, forutsatt at slike vilkår blir godkjent av den kompetente myndighet.

Regel 2.3 – Arbeidstid og hviletid

Formål: å sikre at sjøfolk har regulert arbeidstid og hviletid

1. Hver medlemsstat skal sørge for at sjøfolks arbeidstid og hviletid er regulert.
2. Hver medlemsstat skal fastsette lengste arbeidstid eller minste hviletid for gitte tidsrom i tråd med kodens bestemmelser.

Standard A2.3 – Arbeidstid og hviletid

1. I forbindelse med denne standard gjelder at:
 1. *arbeidstid* betyr den tiden sjøfolk er pålagt å arbeide for skipet,
 2. *hviletid* betyr tid utenom arbeidstiden; uttrykket omfatter ikke korte pauser.
2. Hver medlemsstat skal innenfor de grenser som er nevnt i nr. 5 til 8 i denne standard, fastsette enten et øvre antall arbeidstimer som ikke skal overskrides i et gitt tidsrom, eller et nedre antall hviletimer som skal gis i et bestemt tidsrom.
3. Hver medlemsstat anerkjenner at standarden for normal arbeidstid for sjøfolk, som for andre arbeidstakere, skal basere seg på en åttetimersdag med én dags hvile per uke og hvile på offentlige helligdager. Dette skal imidlertid ikke hindre medlemsstaten i å ha prosedyrer for å godkjenne eller registrere tariffavtaler som fastsetter normal arbeidstid for sjøfolk på et grunnlag som ikke er mindre gunstig enn denne standard.
4. Ved fastsettelsen av nasjonale standarder skal hver medlemsstat ta hensyn til farene ved tretthet hos sjøfolk, særlig når deres oppgaver rører ved skipets navigasjonssikkerhet og trygge drift.
5. Grensene for arbeidstid eller hviletid skal være som følger:
 1. lengste arbeidstid skal ikke overskride:
 1. 14 timer per døgn, og
 2. 72 timer per uke, eller
 2. minste hviletid skal ikke være mindre enn:
 1. ti timer per døgn, og
 2. 77 timer per uke.
6. Hviletiden kan høyst deles inn i to perioder, hvorav den ene skal være på minst seks timer, og tiden mellom påfølgende hvileperioder skal ikke overstige 14 timer.
7. Mønstringer, brann- og livbåtøvelser og øvelser som er pålagt i nasjonale lover og forskrifter og i internasjonale dokumenter, skal avholdes på en måte som gir minst mulig forstyrrelse av hvileperiodene og ikke innebærer uttretting.
8. Når en sjømann er i beredskap, for eksempel når et maskinområde er uten tilsyn, skal sjømannen ha en tilstrekkelig hvileperiode som erstatning dersom den normale hvileperioden blir avbrutt av utkallinger.
9. Dersom ingen tariffavtale eller voldgiftskjennelse foreligger, eller dersom den kompetente myndighet kommer til at bestemmelsene i avtalen eller kjennelsen er utilstrekkelige med hensyn til nr. 7 eller 8 i denne standard, skal den kompetente myndighet vedta bestemmelser som sikrer at de berørte sjøfolk får tilstrekkelig hvile.

10. Hver medlemsstat skal gi pålegg om at det på et lett tilgjengelig sted skal slås opp en tabell over arbeidsordningene om bord, som for hver arbeidsfunksjon minst skal inneholde:
 1. vaktplan i sjøen og i havn, og
 2. lengste arbeidstid eller minste hviletid i henhold til nasjonale lover eller forskrifter eller gjeldende tariffavtaler.
11. Tabellen som er nevnt i nr. 10 i denne standard, skal være utformet i et standardformat på skipets arbeidsspråk og på engelsk.
12. Hver medlemsstat skal gi pålegg om at det føres lister over sjøfolkene daglige arbeidstid og hviletid for å tillate kontroll med at nr. 5 t.o.m. 11 i denne standard etterleves. Listene skal være i et standardformat som den kompetente myndighet fastsetter idet det tas hensyn til tilgjengelige retningslinjer fra Den internasjonale arbeidsorganisasjon eller eventuelt standardformat utarbeidet av organisasjonen. De skal være på de språk som kreves etter nr. 11 i denne standard. Sjøfolkene skal ha kopi av listene som gjelder for dem, og listene skal være godkjent av skipsføreren eller en person med fullmakt fra skipsføreren og av sjøfolkene.
13. Ikke noe i nr. 5 og 6 i denne standard skal hindre en medlemsstat i å ha nasjonale lover eller forskrifter eller en prosedyre som gir den kompetente myndighet adgang til å godkjenne eller registrere tariffavtaler som gir rom for unntak fra de fastsatte grensene. Slike unntak skal så langt det lar seg gjøre følge bestemmelsene i denne standard, men kan gi rom for hyppigere eller lengre friperioder eller ekstra fri for sjøfolk som går vakt eller sjøfolk som arbeider på skip som går korte turer.
14. Ikke noe i denne standard skal anses for å innskrenke en skipsskipsførers rett til å pålegge en sjømann den arbeidstid som måtte være nødvendig av hensyn til sikkerheten for skip, ombordværende personer eller last eller for å kunne yte assistanse til andre skip eller personer i havsnød. Skipsføreren kan derfor midlertidig oppheve arbeids- og hviletidsprogrammet og pålegge en sjømann å arbeide så lenge det er nødvendig for å gjenopprette en normal situasjon. Snarest mulig etter at normalsituasjonen er gjenopprettet, skal skipsføreren sørge for at sjøfolk som har arbeidet i en planlagt hvileperiode, får hvile tilstrekkelig lenge.

Retningslinje B2.3 – Arbeidstid og hviletid

Retningslinje B2.3.1 – Unge sjøfolk

1. Til sjøs og i havn bør følgende bestemmelser gjelde for alle sjøfolk under 18 år:
 1. arbeidstiden bør ikke overstige åtte timer per dag og 40 timer per uke, og overtid bør ikke benyttes med mindre det er unngåelig av sikkerhetsmessige årsaker,
 2. det bør gis tilstrekkelig tid til alle måltider, og til hovedmåltidet bør det gis en pause på minst en time, og
 3. en 15-minutters hvileperiode bør være tillatt snarest mulig etter hver sammenhengende arbeidsøkt på to timer.
2. Unntaksvis trenger ikke bestemmelsene i nr. 1 i denne retningslinje følges dersom:
 1. de ikke lar seg gjennomføre for unge sjøfolk i dekk-, maskinroms- og forpleiningsavdelingene som har vaktoppgaver eller arbeider etter en roterende skiftordning, eller
 2. de ville være til hinder for effektiv opplæring av unge sjøfolk i samsvar med etablerte programmer.
3. Slike unntakstilfeller bør nedskrives og undertegnes av skipsføreren.

4. Nr. 1 i denne retningslinje fritar ikke unge sjøfolk fra den alminnelige plikten til å arbeide under enhver nødssituasjon som bestemt i standard A2.3 nr. 14.

Regel 2.4 – Rett til ferie

Formål: å sikre at sjøfolk får tilstrekkelig ferie

1. Hver medlemsstat skal kreve at sjøfolk ansatt på skip som fører dens flagg, gis betalt årlig ferie under egnede forhold, i samsvar med bestemmelsene i koden.
2. Sjøfolk skal gis landlov til fremme av egen helse og velferd i den utstrekning det er forenlig med de operative kravene til deres stillinger.

Standard A2.4 – Rett til ferie

1. Hver medlemsstat skal vedta lover og forskrifter som fastsetter minstestandarder for årlig ferie for sjøfolk som arbeider på skip som fører dens flagg, og skal i den forbindelse ta tilbørlig hensyn til sjøfolks spesielle behov vedrørende slik ferie.
2. Med forbehold om eventuelle avtaler eller lover eller forskrifter som gir bestemmelser om passende beregningsmåter som tar hensyn til sjøfolks spesielle behov i denne henseende, skal årlig betalt ferie beregnes ut fra et minimum på 2,5 kalenderdager per tjenestemåned. Tjenestetid skal beregnes slik den kompetente myndighet bestemmer eller slik det følger av regelverket i det enkelte land. Gyldig fravær fra arbeidet skal ikke regnes som årlig ferie.
3. Enhver avtale om å avstå fra årlig minste ferie med lønn slik denne standard foreskriver, skal være forbudt unntatt i de tilfeller den kompetente myndighet bestemmer.

Retningslinje B2.4 – Rett til ferie

Retningslinje B2.4.1 – Beregning av rett til ferie

1. Under de forhold som blir bestemt av den kompetente myndighet eller gjennom det relevante regelverk i hvert land, skal tjeneste utenom hyrekontrakten telle med i tjenestetiden.
2. Under de forhold som blir bestemt av den kompetente myndighet eller ved gjeldende tariffavtale, bør fravær fra arbeidet for å følge et godkjent maritimt yrkesopplæringskurs eller av grunner som sykdom, skade eller barnefødsel regnes med i tjenestetiden.
3. Lønn under årlig ferie bør ligge på sjømannens vanlige lønnsnivå slik det følger av nasjonale lover eller forskrifter eller av vedkommende sjømanns ansettelsesavtale. For sjøfolk ansatt for kortere perioder enn ett år, eller dersom arbeidsforholdet avsluttes, bør retten til ferie beregnes pro rata.
4. Følgende bør ikke regnes som del av årlig ferie med lønn:
 1. offentlige og sedvanlige helligdager som anerkjennes som dette i flaggstaten, enten de inntreffer under den årlige ferien med lønn eller ikke,
 2. perioder av arbeidsudyktighet som følger av sykdom eller skade eller av barnefødsel, på vilkår som fastsatt av den kompetente myndighet eller gjennom vedkommende regelverk i hvert land,
 3. midlertidig landlov gitt mens en sjømann er under ansettelsesavtale, og

4. avspasering av ethvert slag, på vilkår som fastsatt av den kompetente myndighet eller gjennom vedkommende regelverk i hvert land.

Retningslinje B2.4.2 – Avvikling av årlig ferie

1. Tiden da årlig ferie skal tas ut, bør, med mindre den er fastsatt ved forskrift, tariffavtale, voldgiftskjennelse eller på andre måter som er forenlige med nasjonal praksis, fastsettes av rederen etter samråd og i størst mulig grad etter enighet med de berørte sjøfolk eller deres representanter.
2. Sjøfolk bør i prinsippet ha rett til å ta årlig ferie på det stedet de har en vesentlig tilknytning til, som normalt vil være det samme som de har rett til hjemreise til. Sjøfolk bør ikke uten eget samtykke pålegges å ta den årlige ferien de er berettiget til på annet sted med mindre det er gitt bestemmelser om dette i ansettelsesavtalen eller i nasjonale lover eller forskrifter.
3. Dersom sjøfolk pålegges å ta årlig ferie fra et annet sted enn det som tillates i nr. 2 i denne retningslinje, bør de ha rett til fri reise til stedet der de ble engasjert eller der de ble rekruttert, avhengig av hvilket som er nærmest hjemstedet; diett og andre utgifter i direkte tilknytning til reisen bør belastes rederen, og reisetiden bør ikke trekkes fra i den årlige ferien med lønn som sjømannen er berettiget til.
4. En sjømann som er på årlig ferie, bør bare tilbakekalles i ytterste nødsfall og etter eget samtykke.

Retningslinje B2.4.3 – Oppdeling og sammenslåing

1. Oppdeling av årlig ferie med lønn, eller sammenslåing av slik årlig ferie for ett år med en påfølgende ferieperiode, kan godkjennes av den kompetente myndighet eller gjennom vedkommende regelverk i hvert land.
2. Med forbehold om nr. 1 i denne retningslinje, og med mindre annet er bestemt i en avtale gjeldende for vedkommende reder og sjømann, bør årlig ferie med lønn som anbefalt i denne retningslinje utgjøre en sammenhengende periode.

Retningslinje B2.4.4 – Unge sjøfolk

1. Særskilte tiltak bør overveies for sjøfolk under 18 år som i seks måneder, eller eventuelt kortere tid som fastsatt i tariffavtale eller ansettelsesavtale for sjøfolk, har seilt uten ferie på skip i utenriksfart som i dette tidsrommet ikke har returnert til landet der sjøfolkene er bosatt, og ikke kommer til å vende tilbake dit i løpet av de påfølgende tre måneder av sjøreisen. Slike tiltak kan bestå i at sjøfolkene uten egen kostnad får reise tilbake til stedet der de opprinnelig ble engasjert i landet der de er bosatt for å ta ut eventuell ferie opptjent i løpet av sjøreisen.

Regel 2.5 – Hjemreise

Formål: å sikre at sjøfolk får anledning til å reise hjem

1. Sjøfolk har rett til hjemreise uten egen kostnad under de omstendigheter og på de vilkår som er fastsatt i koden.
2. Hver medlemsstat skal pålegge skip som fører dens flagg å stille økonomisk sikkerhet for at sjøfolk kan reise hjem på behørig vis i samsvar med koden.

Standard A2.5 – Hjemreise

1. Hver medlemsstat skal sikre at sjøfolk på skip som fører dens flagg, har rett til hjemreise under følgende omstendigheter:
 1. dersom ansettelsesavtalen utløper mens de er utenriks,
 2. når ansettelsesavtalen for sjøfolk sies opp:
 1. av rederen, eller
 2. av sjømannen med gyldig grunn, og dessuten
 3. når sjøfolkene ikke lenger er i stand til å utføre sine arbeidsoppgaver etter ansettelsesavtalen eller ikke kan forventes å utføre dem under de rådende forhold.
2. Hver medlemsstat skal sikre at dens lover og forskrifter eller andre tiltak eller tariffavtaler gir tilstrekkelige bestemmelser om:
 1. omstendighetene som gir sjøfolk rett til hjemreise i samsvar med nr. 1 b) og c) i denne standard,
 2. lengste varighet av tjenesteperioder om bord som kreves før en sjømann har rett til hjemreise – slike perioder skal være mindre enn 12 måneder, og
 3. detaljerte rettigheter som redere skal innrømme i forbindelse med hjemreise, blant annet angående mål for hjemreisen, transportmåte, utgifter som skal dekkes og annet som redere skal forestå.
3. Hver medlemsstat skal forby redere å kreve at sjøfolk betaler inn forskudd på hjemreise når de begynner i arbeid, og skal også forby dem å trekke utgifter til hjemreise fra sjøfolks lønn eller andre goder med mindre det blir påvist at sjømannen, i henhold til nasjonale lover eller forskrifter eller andre tiltak eller gjeldende tariffavtaler, har gjort seg skyldig i grov tjenesteforsømmelse.
4. Nasjonale lover og forskrifter skal ikke være til skade for rederens rett til å kreve utgifter til hjemreise refundert etter avtaler inngått med tredjeparter.
5. Dersom en reder unnlater å sørge for hjemreise for sjøfolk som har rett til det, eller å dekke kostnadene:
 1. skal den kompetente myndighet i medlemsstaten hvis flagg skipet fører, sørge for hjemreise for de berørte sjøfolk; dersom den unnlater å gjøre dette, kan staten som sjøfolkene skal reise hjem fra, eller staten som de er borgere av, forestå hjemreisen og kreve kostnadene refundert av medlemsstaten hvis flagg skipet fører,
 2. skal medlemsstaten hvis flagg skipet fører, kunne kreve kostnadene til hjemreise refundert av rederen,
 3. skal kostnadene med hjemreise ikke i noe tilfelle belastes sjøfolkene, med de unntak det er gitt bestemmelser om i nr. 3 i denne standard.
6. Idet det tas hensyn til gjeldende internasjonale dokumenter, herunder Internasjonal konvensjon om arrest i skip, 1999, kan en medlemsstat som har betalt kostnadene med hjemreise i henhold til denne kode, holde tilbake eller kreve tilbakeholdt vedkommende reders skip til refusjon er mottatt i samsvar med nr. 5 i denne standard.
7. Hver medlemsstat skal legge til rette for hjemreise for sjøfolk som gjør tjeneste på skip som anløper dens havner eller passerer gjennom dens territorialfarvann eller innlands farvann, og for at de kan bli avløst om bord.
8. Særlig skal en medlemsstat ikke nekte noen sjøfarer hjemreise på grunn av en reders økonomiske omstendigheter eller på grunn av rederens manglende evne eller vilje til å erstatte en sjømann.

9. Hver medlemsstat skal pålegge skip som fører dens flagg å medbringe og gjøre tilgjengelig for sjøfolkene en kopi av gjeldende nasjonale bestemmelser angående hjemreise, skrevet på et egnet språk.

Retningslinje B2.5 – Hjemreise

Retningslinje B2.5.1 – Rett til hjemreise

1. Sjøfolk bør har rett til hjemreise:
 1. i det tilfelle som omfattes av standard A2.5 nr. 1 a), etter at varsel gitt i samsvar med bestemmelsene i ansettelsesavtalen er utløpt,
 2. i de tilfeller som omfattes av standard A2.5 nr. 1 b) og c):
 1. ved sykdom eller skade eller annen medisinsk tilstand som krever hjemreise dersom vedkommende blir funnet å være medisinsk skikket til å reise,
 2. ved skipbrudd,
 3. dersom rederen ikke er i stand til å fortsette å oppfylle sine juridiske eller kontraktsmessige forpliktelser som arbeidsgiver for sjøfolkene som følge av insolvens, salg av skipet, endring av skipets registreringsnummer eller annen tilsvarende grunn,
 4. dersom et skip er på vei mot en krigssone, som definert i nasjonale lover eller forskrifter eller ansettelsesavtale for sjøfolk, som sjømannen ikke samtykker i å dra til, og
 5. dersom ansettelsesforholdet avsluttes eller avbrytes i samsvar med en voldgiftskjennelse eller tariffavtale, eller avsluttes av annen tilsvarende grunn.
2. Ved fastsettelsen av hvor lange tjenesteperioder om bord som kan kreves før det gis rett til hjemreise i samsvar med denne kode, bør det tas hensyn til faktorer som påvirker sjøfolkenes arbeidsmiljø. Hver medlemsstat bør om mulig søke å redusere disse periodene på bakgrunn av teknologiske endringer og framskritt, og kan rette seg etter de anbefalinger som måtte bli gitt av *The Joint Maritime Commission* i denne henseende.
3. Kostnadene som skal dekkes av rederen ved hjemreise i henhold til standard A2.5 bør minst omfatte følgende:
 1. reisen til det mål som er valgt for hjemreisen i samsvar med nr. 6 i denne retningslinje,
 2. kost og losji fra det øyeblikk sjøfolkene forlater skipet til de når målet for hjemreisen,
 3. lønn og tillegg fra det øyeblikk sjøfolkene forlater skipet til de når målet for hjemreisen dersom dette er fastsatt i nasjonale lover eller forskrifter eller tariffavtaler,
 4. frakt av 30 kg personlig bagasje til målet for hjemreisen, og
 5. medisinsk behandling etter behov inntil sjøfolkene er medisinsk skikket til å dra til målet for hjemreisen.
4. Verken ventetid før hjemreisen eller reisetid bør trekkes fra opptjent ferie med lønn.
5. Redere bør pålegges å dekke hjemreisekostnadene til de berørte sjøfolkene har nådd et reisemål fastsatt i henhold til denne kode eller er gitt passende arbeid om bord på et skip som går til ett av disse reisemålene.
6. Hver medlemsstat bør pålegge rederne å sørge for at hjemreisen foregår med egnede og tidsbesparende transportmidler. Vanlig reisemåte bør være med fly. Medlemsstaten

bør fastsette de reisemål sjøfolk kan sendes hjem til. Reisemålene bør omfatte de landene sjøfolkene kan anses for å ha en vesentlig tilknytning til, så som:

1. stedet der sjømannen avtalte å påta seg engasjementet,
 2. sted fastsatt i tariffavtale,
 3. sjømannens hjemland, eller
 4. annet sted avtalt idet engasjementet begynte.
7. Sjøfolk bør har rett til å velge hvilket av de angitte reisemålene de vil benytte ved hjemreisen.
8. Retten til hjemreise kan falle bort dersom vedkommende ikke gjør krav på den innen rimelig tid som fastsatt i nasjonale lover eller forskrifter eller tariffavtaler.

Retningslinje B2.5.2 – Iverksettelse i medlemsstatene

1. All mulig praktisk bistand skal ytes til en sjømann som er strandet i fremmed havn i påvente av hjemreise, og dersom hjemreisen blir forsinket, bør den kompetente myndighet i den fremmede havnen sikre at den konsulære eller den stedlige representant for flaggstaten og staten som sjømannen er borger av eller er bosatt i, omgående blir informert.
2. Hver medlemsstat bør vurdere om det er sørget tilstrekkelig for:
 1. hjemreise for sjøfolk ansatt på et skip som fører et fremmed lands flagg når de blir satt i land i fremmed havn av grunner som de ikke selv er ansvarlige for:
 1. til havnen der vedkommende sjømann ble engasjert, eller
 2. til en havn i staten som sjømannen er borger av eller er bosatt i, eller
 3. til en annen havn avtalt mellom sjømannen og skipsføreren eller rederen, med den kompetente myndighets godkjenning eller med andre passende garantier,
 2. medisinsk behandling og pleie for sjøfolk ansatt på et skip som fører et fremmed lands flagg når de blir satt i land i fremmed havn som følge av sykdom eller skade som de har pådratt seg i skipets tjeneste og ikke som følge av egen grov forsømmelse.
3. Dersom det blir klart at en sjømann under 18 år som har seilt på et skip i minst fire måneder på sin første tur i utenriksfart, ikke egner seg til et liv på sjøen, bør han gis anledning til å reise hjem uten egen kostnad fra første passende anløpshavn der flaggstaten eller staten som sjømannen er borger av eller er bosatt i, har konsulære tjenester. Underretning om og begrunnelse for slik hjemreise bør gis til myndigheten som har utstedt papirene som gav vedkommende sjømann anledning til å ta arbeid til sjøs.

Regel 2.6 – Erstatning til sjøfolk ved skipsforlis

Formål: å sikre at sjøfolk får erstatning når et skip har forlist

1. Sjøfolk har rett til tilstrekkelig erstatning for skade, tap eller arbeidsledighet som følge av at skipet forliser.

Standard A2.6 – Erstatning til sjøfolk ved skipsforlis

1. Hver medlemsstat skal lage regler som sikrer at rederen i alle tilfeller av skipsforlis skal betale hver sjømann om bord erstatning for arbeidsledighet som følge av slikt skipsforlis.
2. Reglene som er nevnt i nr. 1 i denne standard, skal være uten skade for andre rettigheter som en sjømann måtte ha etter vedkommende medlemsstats nasjonale lovgivning for tap eller skade som følge av skipsforlis.

Retningslinje B2.6 – Erstatning til sjøfolk ved skipsforlis

Retningslinje B2.6.1 – Beregning av erstatning for arbeidsledighet

1. Erstatning for arbeidsledighet som følge av skipsforlis bør betales for de dagene sjømannen faktisk er arbeidsledig, med samme beløp som lønnen han hadde krav på etter ansettelsesavtalen, men samlet erstatning til én sjømann kan begrenses til to månedslønner.
2. Hver medlemsstat bør sikre at sjøfolk har adgang til de samme rettsmidler for å kreve slik erstatning som de har for å drive inn utestående arbeidslønn.

Regel 2.7 – Bemanning

Formål: å sikre at sjøfolk arbeider om bord på skip med tilstrekkelig personell til at skipet kan drives på en forsvarlig, sikker og effektiv måte

1. Hver medlemsstat skal kreve at alle skip som fører dens flagg, har et tilstrekkelig antall sjøfolk ansatt om bord til å sikre at skipene drives på en forsvarlig og effektiv måte, og at det tas tilbørlig hensyn til sikkerheten under alle forhold sett i lys av farene ved utmattelse hos sjøfolk og av reisens art og de nærmere omstendighetene ved den.

Standard A2.7 – Bemanning

1. Hver medlemsstat skal kreve at alle skip som fører dens flagg, skal ha et tilstrekkelig antall sjøfolk om bord til at skipene kan drives forsvarlig og effektivt og at det tas tilbørlig hensyn til sikkerheten. Hvert skip skal ha en besetning som er tilstrekkelig i antall og kvalifikasjoner til å trygge sikkerheten for skipet og dets personell under alle driftsforhold i samsvar med dokumentet om minstebemanning eller tilsvarende dokument utstedt av den kompetente myndighet, og til å oppfylle standardene i denne konvensjon.
2. Ved fastsettelse, godkjenning eller revisjon av bemanningsnivå skal den kompetente myndighet ta hensyn til behovet for å unngå eller minimalisere overtidsarbeid for derved å sikre tilstrekkelig hvile og unngå utmattelse av mannskapet, og til prinsippene for bemanning i gjeldende internasjonale dokumenter, særlig fra Den internasjonale skipsfartsorganisasjon.
3. Ved fastsettelse av bemanningsnivå skal den kompetente myndighet ta hensyn til alle krav i regel 3.2 og standard A3.2 angående kost og forpleining.

Retningslinje B2.7 – Bemanning

Retningslinje B2.7.1 – Tvisteløsning

1. Hver medlemsstat bør etablere eller forvisse seg om at det finnes en effektiv mekanisme for etterforskning og bileggelse av klager eller tvistemål angående bemanningsnivåene på skip.
2. Representanter for reder- og sjømannsorganisasjonene bør delta i anvendelsen av denne mekanismen med eller uten medvirkning av andre personer eller myndigheter.

Regel 2.8 – Karriere- og kompetanseutvikling og sysselsettingsmuligheter for sjøfolk

Formål: å fremme karriere- og kompetanseutvikling og sysselsettingsmuligheter for sjøfolk

1. Hver medlemsstat skal ha en nasjonal politikk for å fremme sysselsetting i skipsfartssektoren og for å stimulere til karriere- og kompetanseutvikling og økte sysselsettingsmulighetene for sjøfolk bosatt på dens territorium.

Standard A2.8 – Karriere- og kompetanseutvikling og sysselsettingsmuligheter for sjøfolk

1. Hver medlemsstat skal ha en nasjonal politikk som oppmuntrer til karriere- og kompetanseutvikling og sysselsettingsmuligheter for sjøfolk for å forsyne sjøfartssektoren med en stabil og kompetent arbeidsstyrke.
2. Målet med politikken som er nevnt i nr. 1 i denne standard, skal være å hjelpe sjøfolk til å styrke sin kompetanse, sine kvalifikasjoner og sine sysselsettingsmuligheter.
3. Hver medlemsstat skal, etter samråd med de berørte reder- og sjømannsorganisasjoner, etablere klare mål for yrkesveiledning, utdanning og opplæring av sjøfolk hvis hovedoppgaver om bord knytter seg til skipets drifts- og navigasjonssikkerhet, herunder videreutdanning.

Retningslinje B2.8 – Karriere- og kompetanseutvikling og sysselsettingsmuligheter for sjøfolk

Retningslinje B2.8.1 – Tiltak for å fremme karriere- og kompetanseutvikling og sysselsettingsmuligheter for sjøfolk

1. Tiltak for å oppnå målene i standard A2.8 kan omfatte:
 1. avtaler om karriereutvikling og ferdighetsopplæring inngått med redere eller rederorganisasjoner, eller
 2. ordninger for å fremme sysselsetting gjennom oppretting og vedlikehold av registre eller lister over kvalifiserte sjøfolk, inndelt i kategorier, eller
 3. stimulering av muligheter på sjø og land for videre opplæring og utdanning av sjøfolk for å fremme utvikling av overførbare ferdigheter og kompetanse med henblikk på å oppnå eller beholde anstendig arbeid, for å styrke den enkeltes sysselsettingsutsikter og for å tilpasse seg den teknologiske utviklingen og endringene i det maritime arbeidsmarkedet.

Retningslinje B2.8.2 – Sjømannsregistre

1. Når ansettelsen av sjøfolk er regulert av registre eller lister, bør disse registrene eller listene omfatte sjøfolk av alle yrkeskategorier på en måte som blir å fastsette i nasjonal lovgivning eller praksis eller i tariffavtaler.
2. Sjøfolk som står oppført i slike registre eller lister, bør ha fortrinnsrett til ansettelse i skipsfarten.

3. Sjøfolk som står i slike registre eller lister, bør pålegges å være tilgjengelige for arbeid på en måte som blir å fastsette i nasjonal lovgivning eller praksis eller i tariffavtaler.
4. I den utstrekning nasjonale lover eller forskrifter tillater, bør antall sjøfolk i slike registre eller lister gjennomgå med jevne mellomrom for å komme fram til nivåer som er tilpasset skipsfartsnæringens behov.
5. Når det blir nødvendig å redusere tallet på sjøfolk som står i slike registre eller lister, bør alle egnede tiltak iverksettes for i størst mulig grad å hindre negative utslag for sjøfolk idet det tas hensyn til vedkommende lands økonomiske og sosiale situasjon.

Kapittel 3. Innredning, rekreasjonstilbud, kost og forpleining

Regel 3.1 – Innredning og rekreasjonstilbud

Formål: å sikre at sjøfolk har anstendige innredningsforhold og rekreasjonstilbud om bord

1. Hver medlemsstat skal sikre at skip som fører dens flagg, tilbyr sjøfolkene som arbeider og/eller bor om bord anstendige innredningsforhold og rekreasjonstilbud som er egnet til å fremme deres helse og velferd.
2. De krav i koden til gjennomføring av denne regel som angår skipets konstruksjon og utrustning, gjelder bare for skip bygd på eller etter datoen da denne konvensjon trer i kraft for vedkommende medlemsstat. For skip som er bygd før denne datoen, skal kravene til skipets konstruksjon og utrustning som er fastsatt i Konvensjon om mannskapets oppholdsrom ombord på skip (revidert), 1949 (nr. 92), og Konvensjon om mannskapsinnredning ombord (tilleggsbestemmelser) 1970 (nr. 133), fortsatt gjelde i den utstrekning de var i kraft før denne datoen etter vedkommende medlemsstats lovgivning eller praksis. Et skip skal regnes for å være bygd den dagen kjølen er strukket eller skipet er på et tilsvarende byggestadium.
3. Med mindre annet er uttrykkelig bestemt, skal ethvert krav i henhold til en endring i koden angående innredning og rekreasjonstilbud for sjøfolk bare gjelde for skip bygd på eller etter datoen da endringen trer i kraft for vedkommende medlemsstat.

Standard A3.1 – Innredning og rekreasjonstilbud

1. Hver medlemsstat skal vedta lover og forskrifter som krever at skip som fører dens flagg:
 1. oppfyller minstestandardene for å sikre at all innredning for sjøfolk som arbeider og/eller bor om bord, er forsvarlig, anstendig og i samsvar med de relevante bestemmelser i denne standard, og
 2. blir inspisert for å sikre at disse standardene er oppfylt både i utgangspunktet og i fortsettelsen.
2. I utarbeidelsen og anvendelsen av de lover og forskrifter som skal gjennomføre denne standard, skal den kompetente myndighet etter samråd med de berørte reder- og sjømannsorganisasjoner:
 1. ta hensyn til regel 4.3 med tilknyttede kodebestemmelser om vern om helse og sikkerhet og forebygging av ulykker, sett i lys av de spesielle behovene til sjøfolk som både bor og arbeider på skipet, og
 2. ta tilbørlig hensyn til veiledningen i del B av denne kode.

3. De inspeksjoner som kreves etter regel 5.1.4, skal utføres når:
 1. et skip blir registrert eller omregistrert, eller
 2. innredningen for sjøfolk på et skip er blitt vesentlig endret.
4. Den kompetente myndighet skal spesielt legge vekt på å sikre gjennomføring av kravene i denne konvensjon angående:
 1. størrelsen på lugarer og annen innredning,
 2. oppvarming og ventilasjon,
 3. støy og vibrasjon og andre omgivelsesfaktorer,
 4. sanitæranlegg,
 5. belysning og
 6. sykerom.
5. Hver medlemsstats kompetente myndighet skal kreve at skip som fører dens flagg, oppfyller de minstestandarder for innredning og rekreasjonstilbud om bord som er fastsatt i nr. 6 til 17 i denne standard.
6. Angående generelle krav til innredning:
 1. skal det være tilstrekkelig takhøyde i all innredning for sjøfolk; minste tillatte takhøyde i all innredning for sjøfolk der full bevegelsesfrihet er nødvendig, skal ikke være mindre enn 203 centimeter; den kompetente sikkerhetsmyndighet kan tillate en viss reduksjon i takhøyde i et rom eller en del av et rom når den er forvisset om at slik reduksjon:
 1. er rimelig,
 2. ikke vil resultere i ubehag for sjøfolkene,
 2. skal innredningen være tilstrekkelig isolert,
 3. skal soverom, på andre skip enn passasjerskip som definert i regel 2 e) og f) i Internasjonal konvensjon om sikkerhet for menneskeliv på sjøen, 1974, med endringer («SOLAS-konvensjonen»), være plassert over lastelinjen midtskips eller akter, men unntaksvis, når skipets størrelse, type eller tiltenkte bruk gjør enhver annen plassering ugjennomførbar, kan soverom plasseres i skipets forparti, men ikke i noe tilfelle foran kollisjonsskottet,
 4. kan den kompetente myndighet for passasjerskip og for spesialskip bygd i samsvar med IMOs sikkerhetskode for spesialskip, 1983 og senere utgaver (heretter kalt «spesialskip»), på vilkår av at tilfredsstillende belysning og ventilasjon er garantert, tillate plassering av soverom under lastelinjen, men de skal ikke i noe tilfelle være plassert umiddelbart under arbeidskorridorer,
 5. skal det ikke være noen direkte åpninger til soverom fra lasterom og maskinrom eller fra bysser, lagerrom, tørkerom eller felles sanitærrområder; den delen av et skott som skiller slike arealer fra soverom og utvendige skott, skal være hensiktsmessig bygd av stål eller annet godkjent materiale og være vanntett og gasstett,
 6. skal materialer som brukes til bygging av innvendige skott, paneling og kledning, gulv og sammenføyninger, være egnet til formålet og bidra til å sikre et sunt miljø,
 7. skal det sørges for god belysning og tilstrekkelig drenering, og
 8. skal innredning og rom for rekreasjon og forpleining oppfylle kravene i regel 4.3 og de tilsvarende bestemmelser i koden som gjelder vern om helse og sikkerhet og forebygging av ulykker; dette med henblikk på å forebygge risiko for å bli utsatt for skadelige nivåer av støy og vibrasjoner og for andre omgivelsesfaktorer og for kjemikalier om bord og å sørge for akseptable arbeids- og boforhold for sjøfolk om bord.
7. Angående krav til ventilasjon og oppvarming:

1. skal soverom og messer ha tilstrekkelig ventilasjon,
 2. skal skip, unntatt skip som til vanlig seiler i temperert klima og derfor ikke trenger det, være utstyrt med luftkondisjonering i innredning for sjøfolk, i separat radiatorom og i eventuelt sentralt maskinkontrollrom,
 3. skal alle sanitærom ha ventilasjon til friluft, uavhengig av all innredning, og
 4. skal tilstrekkelig varme være sikret gjennom et egnet oppvarmingssystem, unntatt på skip som utelukkende seiler i tropisk klima.
8. Angående krav til belysning skal soverom og messer, med forbehold om de spesialordninger som måtte være tillatt på passasjerskip, ha naturlig belysning og være utstyrt med tilstrekkelig kunstig lys.
9. Når soveplass om bord er nødvendig, gjelder følgende krav til soverom:
1. på andre skip enn passasjerskip skal hver sjømann ha enkeltrom; for skip under 3000 bruttotonn eller spesialskip kan den kompetente myndighet gjøre unntak fra dette kravet etter samråd med de berørte reder- og sjømannsorganisasjoner,
 2. menn og kvinner skal ha atskilte soverom,
 3. soverom skal være tilstrekkelig store og slik utstyrt at de gir rimelig komfort og er lette å holde rene,
 4. hver sjømann skal i alle tilfeller ha egen køye,
 5. innvendige mål på en køye skal være minst 198 ganger 80 centimeter,
 6. i enkeltrom for sjøfolk skal gulvarealet ikke være mindre enn:
 1. 4,5 kvadratmeter i skip på minst 3000 bruttotonn,
 2. 5,5 kvadratmeter i skip på 3000 bruttotonn eller mer men mindre enn 10 000 bruttotonn,
 3. 7 kvadratmeter i skip på 10 000 bruttotonn eller mer,
 7. for å skaffe soverom med enkeltkøye på skip under 3000 bruttotonn, passasjerskip og spesialskip kan den kompetente myndighet imidlertid tillate et mindre gulvareal,
 8. i skip på minst 3000 bruttotonn som ikke er passasjerskip eller spesialskip, kan soverom være belagt med høyst to sjøfolk; gulvarealet i slike soverom skal ikke være under 7 kvadratmeter,
 9. i passasjerskip og spesialskip skal gulvarealet i soverom for sjøfolk som ikke gjør tjeneste som skipsoffiserer, ikke være mindre enn:
 1. 7,5 kvadratmeter i rom for to personer,
 2. 11,5 kvadratmeter i rom for tre personer,
 3. 14,5 kvadratmeter i rom for fire personer,
 10. på spesialskip kan soverom være belagt med mer enn fire personer; gulvarealet i slike soverom skal ikke være mindre enn 3,6 kvadratmeter per person,
 11. på andre skip enn passasjerskip og spesialskip skal soverom for sjøfolk som gjør tjeneste som skipsoffiserer, når det ikke fins privat oppholdsrom eller dagrom, ikke være mindre enn:
 1. 7,5 kvadratmeter i skip på minst 3000 bruttotonn,
 2. 8,5 kvadratmeter i skip på 3000 bruttotonn eller mer men mindre enn 10 000 bruttotonn,
 3. 10 kvadratmeter i skip på 10 000 bruttotonn eller mer,
 12. på passasjerskip og spesialskip skal gulvarealet for sjøfolk som gjør tjeneste som skipsoffiserer, når privat oppholdsrom eller dagrom ikke finnes, være minst 7,5 kvadratmeter per person for underordnede offiserer og minst 8,5 kvadratmeter for overordnede offiserer; med underordnede offiserer forstås offiserer på driftsnivå, med overordnede offiserer forstås offiserer på ledelsesnivå,

13. skipsfører, maskinsjef og overstyrermann skal i tillegg til sine soverom ha et tilstøtende oppholdsrom, dagrom eller tilsvarende ekstraareal; skip under 3000 bruttotonn kan av den kompetente myndighet fritas fra dette kravet etter samråd med de berørte reder- og sjømannsorganisasjoner,
 14. for hver beboer skal møblelementet omfatte et klesskap med rikelig plass (minst 475 liter) og en skuff eller tilsvarende på minst 56 liter; dersom skuffen er integrert i klesskapet, skal klesskapets sammenlagte volum være minst 500 liter; det skal være utstyrt med en hylle og skal kunne låses av beboeren for å sikre privatlivets fred,
 15. hvert soverom skal være utstyrt med et bord eller en pult, som kan være av fast, nedfellbar eller uttrekkbar type, og med bekvemmelige sitteløsninger etter behov.
10. Angående krav til messer:
1. skal messer være plassert atskilt fra soverommene og så nær byssen som praktisk mulig; skip under 3000 bruttotonn kan av den kompetente myndighet fritas fra dette kravet etter samråd med de berørte reder- og sjømannsorganisasjoner, og
 2. skal messer ha tilstrekkelig størrelse og komfort og være tilfredsstillende møblert og utstyrt (med blant annet stadig forsyning av forfriskninger) idet det tas hensyn til antall sjøfolk som kan forventes å benytte dem til enhver tid; det skal sørges for atskilte eller felles messer slik det passer.
11. Angående sanitærinnretninger:
1. skal alle sjøfolk ha lett adgang om bord til sanitærinnretninger som oppfyller minstestandardene for helse og hygiene og byr på rimelig komfort, med atskilte sanitærinnretninger for menn og kvinner,
 2. skal det finnes sanitærinnretninger med lett tilgang fra kommandobroen og maskinrområdene eller plassert nær maskinrommets kontrollsenter; skip under 3000 bruttotonn kan av den kompetente myndighet fritas fra dette kravet etter samråd med de berørte reder- og sjømannsorganisasjoner,
 3. skal det i alle skip som et minstekrav være ett toalett, én servant og ett badekar eller én dusj eller begge deler for hver sjettede person eller færre som ikke har personlige bekvemmeligheter, plassert på et lett tilgjengelig sted,
 4. skal hvert soverom, unntatt på passasjerskip, være utstyrt med en servant med rennende varmt og kaldt ferskvann, unntatt når slik servant finnes i privat baderom,
 5. kan den kompetente myndighet, for passasjerskip som normalt går turer av høyst fire timers varighet, vurdere spesialordninger eller et lavere antall innretninger, og
 6. skal rennende varmt og kaldt ferskvann være tilgjengelig på alle vaskeplasser.
12. Angående krav til sykerom skal skip som har 15 sjøfolk eller flere om bord og som er på en reise av mer enn tre døgners varighet, være utstyrt med separat sykerom som utelukkende skal brukes til medisinske formål; den kompetente myndighet kan lempe på dette kravet for skip i kysttrafikk; ved godkjennelse av sykerom skal den kompetente myndighet sikre at sykerom er lett tilgjengelig under alle værforhold, er komfortabel for brukerne og bidrar til at de får raskt og godt tilsyn.
13. Gunstig plasserte og godt utstyrte innretninger for klesvask skal være tilgjengelige.
14. Alle skip skal ha ett eller flere områder på åpent dekk der sjøfolkene kan oppholde seg når de ikke er på vakt, med tilstrekkelig areal i forhold til skipets størrelse og antall sjøfolk om bord.

15. Alle skip skal være utstyrt med separate kontorer eller et felles skipskontor til bruk for dekk- og maskinavdelingene; skip under 3000 bruttotonn kan av den kompetente myndighet fritas fra dette kravet etter samråd med de berørte reder- og sjømannsorganisasjoner.
16. Skip som jevnlig anløper myggbefengte havner, skal være utstyrt med egnede innretninger slik den kompetente myndighet krever.
17. Egnede rekreasjonstilbud, -bekvemmeligheter og -tjenester, tilpasset de behov som særskilt gjør seg gjeldende for sjøfolk som må bo og arbeide på skipet, skal være tilgjengelige om bord til beste for alle sjøfolk idet det tas hensyn til regel 4.3 og de tilknyttede kodebestemmelsene om vern om helse og sikkerhet og forebygging av ulykker.
18. Den kompetente myndighet skal kreve at hyppige inspeksjoner foretas om bord på skip, av eller etter pålegg fra skipsføreren, for å sikre at innredning for sjøfolk er holdt ren, godt beboelig og i god stand. Resultatene av slike inspeksjoner skal noteres og være tilgjengelige for gjennomsyn.
19. For skip der det er nødvendig å ta hensyn til interesser knyttet til sjøfolkenes ulike og særegne religiøse og sosiale skikker, kan den kompetente myndighet etter samråd med de berørte reder- og sjømannsorganisasjoner tillate en rimelig grad av avvik fra denne standard forutsatt at slike avvik ikke resulterer i bekvemmeligheter som i alt er mindre gunstige enn de ville være om denne standard ble fulgt.
20. Hver medlemsstat kan, etter samråd med de berørte reder- og sjømannsorganisasjoner og når det er rimelig på bakgrunn av skipets størrelse og antall personer om bord, fritta skip under 200 bruttotonn fra kravene i følgende bestemmelser i denne standard:
 1. nr. 7 b), 11 d) og 13, og
 2. nr. 9 f) og h) t.o.m. l), bare med hensyn til gulvareal.
21. Unntak fra kravene i denne standard kan bare gis når denne standard uttrykkelig tillater det, og bare under bestemte omstendigheter der gode grunner taler for slike unntak og forutsatt at sjøfolkenes helse og sikkerhet er garantert.

Retningslinje B3.1 – Innredning og rekreasjonstilbud

Retningslinje B3.1.1 – Utforming og byggemåte

1. Utvendige skott i soverom og messer bør være tilstrekkelig isolert. Alle maskininnkledninger og alle avgrensningsskott for bysser og andre områder der det produseres varme, bør være tilstrekkelig isolert når det er mulighet for varmeoverføring til tilstøtende rom eller korridorer. Det bør også treffes tiltak for å beskytte mot varmeoverføring fra forsyningsrør for damp eller varmtvann eller begge deler.
2. Soverom, messer, rekreasjonsrom og korridorer i innredningsområdet bør være tilstrekkelig isolert til å hindre kondens og overoppheting.
3. Skott og himlinger bør være av materiale som er lett å holde rent. Det bør ikke benyttes bygningsdetaljer der utøy kan holde til.
4. Skott og himlinger i soverom og messer bør være lette å holde rene og ha lyse farger med slitesterk, giftfri overflatebehandling.
5. Gulv i all innredning for sjøfolk bør være av godkjent materiale og konstruksjon, og bør ha en skliskikker, fuktbestandig overflate som er lett å holde ren.
6. Når gulvbelegg er laget av komposittmateriale, bør skjøtene være profilert for å unngå sprekker.

Retningslinje B3.1.2 – Ventilasjon

1. Ventilasjonssystemet for soverom og messer bør være regulert på måte som sikrer luftforsyning av tilfredsstillende kvalitet og tilstrekkelig luftutskiftning under alle vær- og klimaforhold.
2. Klimaanlegget, enten med sentralenhet eller med individuelle enheter, bør være konstruert for å:
 1. opprettholde tilfredsstillende lufttemperatur og relativ luftfuktighet sammenlignet med forholdene utendørs, sikre tilstrekkelig utskiftning av luften i alle klimatiserte rom, ta hensyn til de spesielle forholdene ved bruk til sjøs og ikke produsere for mye støy eller vibrasjon, og
 2. lette rengjøring og desinfeksjon for å hindre eller kontrollere spredning av sykdommer.
3. Kraft til driften av klimaanlegget og andre ventilasjonsinnretninger som kreves i henhold til foregående nummer, bør være tilgjengelig til enhver tid når sjøfolk bor eller arbeider om bord og forholdene tilsier det. Det kreves imidlertid ikke egen nødforsyning til dette.

Retningslinje B3.1.3 – Oppvarming

1. Varmeanlegget for sjøfolkenes innredning bør være i drift til enhver tid når sjøfolk bor eller arbeider om bord og forholdene krever at anlegget benyttes.
2. I alle skip der varmeanlegg er påkrevd, bør oppvarming skje ved hjelp av varmt vann, varm luft, damp eller tilsvarende. I innredningsområdet bør det imidlertid ikke brukes damp som medium til varmeoverføring. Varmeanlegget bør være i stand til å holde temperaturen i innredningen på et tilfredsstillende nivå under normale vær- og klimaforhold som kan forventes å opptre i det fartsområde skipet opererer i. Den kompetente myndighet bør foreskrive hvilken standard som skal gjelde.
3. Radiatorer og andre varmeapparater bør være plassert, og om nødvendig avskjermet, på en slik måte at fare for brann eller ubehag for de ombordværende unngås.

Retningslinje B3.1.4 – Belysning

1. I alle skip bør elektrisk lys være installert i innredning for sjøfolk. Dersom det ikke finnes to uavhengige strømkilder til for belysning, bør det sørges for ekstra belysning ved hjelp av egnede lamper eller lysanlegg til bruk i nødsfall.
2. I soverom bør en elektrisk lampe være installert i hodeenden av hver køye.
3. Passende standarder for naturlig belysning og kunstig lys bør fastsettes av den kompetente myndighet.

Retningslinje B3.1.5 – Soverom

1. Det bør være tilstrekkelige køyeplass om bord til å gjøre det så behagelig som mulig for sjømannen og den som eventuelt reiser i følge med sjømannen.
2. Når skipets størrelse, virksomheten det skal benyttes til og måten det er utformet på gjør det rimelig og gjennomførbart, bør soverom være planlagt for og utstyrt med privat bad, inklusive toalett, for å gi beboerne rimelig komfort og for å lette rensligheten.
3. Så langt det lar seg gjøre, bør soverom for sjøfolk være slik innrettet at vakter holdes atskilt og at sjøfolk som arbeider på dagtid, ikke deler rom med vaktmannskaper.

4. For sjøfolk som gjør tjeneste som underoffiserer, bør høyst to personer dele samme soverom.
5. Det bør overveies om bekvemmelighetene som er nevnt i standard A3.1 nr. 9 m), bør utvides til også å gjelde førstemaskinist når det lar seg gjøre.
6. Areal som benyttes til køyer og skap, kommoder og sitteplasser, bør tas med i oppmålingen av gulvareal. Små eller uregelmessig utformede arealer som ikke reelt øker arealet der man kan bevege seg fritt, og som ikke kan brukes til å plassere møblement, bør holdes utenfor.
7. Køyer bør ikke plasseres mer enn to i høyden; for køyer plassert langs skipssiden bør det bare være én høyde når et kuøye er plassert over en køye.
8. Underkøyen i en dobbeltkøye bør minst være 30 centimeter over gulvet; overkøyen bør være plassert omtrent midt mellom bunnen av underkøyen og underkant av himlingsbjelkene.
9. Rammen og eventuelt sengehesten på en køye bør være av godkjent materiale, hardt, glatt og ikke utsatt for korrosjon eller egnet som tilholdssted for utøy.
10. Dersom køyer er bygd av rørformede rammer, bør rørene være fullstendig forseglet og ikke forsynt med hull der utøy kan slippe inn.
11. Hver køye bør være utstyrt med en komfortabel madrass og fjærende bunn eller en kombinert madrass og undermadrass. Madrassen og avfjæringsmaterialet som benyttes, bør være av godkjent materiale. Stopping av materiale der utøy kan holde til, bør ikke benyttes.
12. Når en køye er plassert over en annen, bør det være montert støvtett bunn under undermadrassen eller den fjærende bunnen i overkøyen.
13. Møblene bør være av glatt, hardt materiale som ikke er utsatt for vridning eller korrosjon.
14. Soverom bør være utstyrt med gardiner eller tilsvarende for kuøynene.
15. Soverom bør være utstyrt med et speil, små skap for toalettsaker, en bokhylle og tilstrekkelig antall klesknagger.

Retningslinje B3.1.6 – Messer

1. Messer kan være felles eller separate. Beslutningen om dette bør tas etter samråd med reder- og sjømannsrepresentanter og med forbehold om godkjenning fra den kompetente myndighet. Det bør tas hensyn til faktorer som skipets størrelse og sjøfolkenes spesifikke kulturelle, religiøse og sosiale behov.
2. Når sjøfolkene skal ha separate messer, bør det være egne messer for:
 1. skipsfører og offiserer, og
 2. underoffiserer og andre sjøfolk.
3. På andre skip enn passasjerskip bør gulvarealet i messer for sjøfolk være minst 1,5 kvadratmeter per person regnet etter planlagt antall sitteplasser.
4. På alle skip bør messer være utstyrt med nok bord og passende sitteplasser, faste eller flyttbare, til det største antall sjøfolk som kan forventes å bruke dem til enhver tid.
5. Når sjøfolk er om bord, bør det til enhver tid finnes tilgjengelig:
 1. et kjøleskap, som bør være plassert på et passende sted og ha tilstrekkelig kapasitet til det antall sjøfolk som benytter messen eller messene,
 2. innretninger for varme drikker, og
 3. innretninger for kjølig vann.
6. Når eksisterende pantryer ikke er tilgjengelige fra messer, bør tilstrekkelig skaplass for dekketøy og egnede innretninger for vask av dekketøy være tilgjengelige.
7. Bord- og seteoverflater bør være av fuktmotstandig materiale.

Retningslinje B3.1.7 – Sanitærinneordning

1. Servanter og badekar bør være av tilstrekkelig størrelse og bygd av godkjente materialer med glatt overflate som ikke har lett for å sprekke, korrodere eller skalle av.
2. Alle toaletter bør være av godkjent type og utstyrt for rikelig skylling med vann eller andre spylemidler, for eksempel luft, som er tilgjengelige til enhver tid og kan styres uavhengig.
3. Sanitærinneordning beregnet til bruk for mer enn én person bør innfri følgende:
 1. gulvene bør være av godkjent og slitesterkt materiale, fuktbestandige og med god avrenning,
 2. skott bør være av stål eller annet godkjent materiale, og bør være vanntette opp til minst 23 centimeter over dekknivå,
 3. inneordningen bør være tilstrekkelig belyst, oppvarmet og ventilert,
 4. toaletter bør være gunstig plassert i forhold til soverom og badeinneordninger, men atskilt fra disse, uten direkte tilkomst fra soverommene eller fra en passasje mellom soverom og toaletter som det ikke fins annen tilkomst til; dette kravet gjelder ikke når et toalett er plassert i et avlukke mellom to soverom for til sammen høyst fire sjøfolk, og
 5. når det er flere toaletter i en avdeling, bør de være tilstrekkelig avskjermet til å sikre usjenert bruk.
4. Vaskerom for sjøfolk bør være utstyrt med:
 1. vaskemaskiner,
 2. tørkemaskiner eller tilstrekkelig ventilerte og oppvarmede rom, og
 3. strykejern og strykebrett eller tilsvarende.

Retningslinje B3.1.8 – Sykerom

1. Sykeromn bør være utformet med henblikk på å lette konsultasjon og medisinsk førstehjelp og å bidra til å hindre spredning av smittsomme sykdommer.
2. Inngang, senger, belysning, ventilasjon, oppvarming og vannforsyning bør være innrettet på å sikre pasientenes komfort og å lette behandlingen.
3. Antall sykesenger som kreves, bør fastsettes av den kompetente myndighet.
4. Sanitærinneordninger bør utelukkende være til bruk for sykeromns pasienter, og bør enten være en del av sykeromn eller være plassert i nær tilknytning til den. Slike sanitærinneordninger bør minst bestå av ett toalett, én servant og ett badekar eller én dusj.

Retningslinje B3.1.9 – Annen inneordning

1. Når personell i motoravdelingen har egne rom for klesskift, bør disse være:
 1. plassert utenfor maskinområdet men med lett tilkomst til det, og
 2. utstyrt med individuelle klesskap og dusj- eller karbad eller begge deler og servanter med rennende varmt og kaldt ferskvann.

Retningslinje B3.1.10 – Sengetøy, dekketøy og diverse bestemmelser

1. Hver medlemsstat bør vurdere å anvende følgende prinsipper:
 1. rederen bør stille rent sengetøy og dekketøy til disposisjon for alle sjøfolk til bruk om bord under tjeneste på skipet, og sjøfolkene bør være ansvarlige for at

det leveres inn til de tider skipsføreren bestemmer og ved fullført tjeneste på skipet,

2. sengetøy bør være av god kvalitet, og tallerkener, kopper og annet dekketøy bør være av godkjent materiale som er lett å holde rent, og
3. rederen bør holde alle sjøfolk med håndklær, såpe og toalett-papir.

Retningslinje B3.1.11 – Rekreasjonstilbud, post og besøksordninger om bord

1. Rekreasjonstilbud og rekreasjonstjenester bør gjennomgås hyppig for å sikre at de er i pakt med sjøfolks behov og med tekniske, driftsmessige og andre endringer i skipsfartsnæringen.
2. Inventaret i rekreasjonsrom bør som et minstemål bestå av en bokhylle og muligheter for lesing, skriving og eventuelt spill.
3. I forbindelse med planleggingen av rekreasjonstilbud bør den kompetente myndighet overveie å stille kantine til rådighet.
4. Følgende tilbud, som bør være gratis for sjømannen, bør også overveies der det lar seg gjøre:
 1. røykerom,
 2. fjernsyn og mottak av radiosendinger,
 3. kino, med tilstrekkelig utvalg for hele reisens varighet, og om nødvendig med jevnlig utskiftning,
 4. idrettsutstyr, herunder trimutstyr, bordspill og dekkspill,
 5. svømmebasseng hvis mulig,
 6. et bibliotek med fagrelaterte og andre bøker, med tilstrekkelig beholdning for hele reisens varighet og med utskiftning med rimelige mellomrom,
 7. utstyr for håndverksaktiviteter til rekreasjonsformål,
 8. elektronisk utstyr som radio, tv, videoopptakere, DVD/CD-spiller, personlig datamaskin med programvare og kassetopptaker/-spiller,
 9. barer for sjøfolk om bord dersom det passer og ikke er i strid med nasjonale, religiøse eller sosiale skikker, og
 10. rimelig adgang til telekommunikasjon mellom skip og land samt e-post og Internett-tilkobling når det er tilgjengelig, eventuelt med brukeravgifter på et rimelig nivå.
5. Alle anstrengelser bør gjøres for å sikre at videresending av post til sjømenn skjer så raskt og pålitelig som mulig. Det bør også vurderes tiltak for å unngå at sjøfolk må betale tilleggsporto når post må omadresseres på grunn av omstendigheter som de ikke rår over.
6. Med forbehold om eventuelle nasjonale eller internasjonale lover eller forskrifter bør tiltak vurderes for å sikre at sjøfolk, så sant det er mulig og rimelig, raskt kan få tillatelse til å få sine partnere, slektninger og venner på besøk om bord når skipet ligger i havn. Slike tiltak bør ta hensyn til eventuelle nødvendige sikkerhetsklareringer.
7. Det bør overveies om sjøfolk kan tillates å ha sine partnere med på sjøreiser fra tid til annen når dette er gjennomførbart og rimelig. Slike partnere bør ha tilstrekkelig forsikringsdekning mot ulykker og sykdom; rederen bør gi all bistand til sjømannen for å bringe slik forsikring i orden.

Retningslinje B3.1.12 – Forebygging av støy og vibrasjon

1. Innredning og rekreasjons- og forpleiningsrom bør være plassert lengst mulig unna maskin, styremekanismer, dekksvinsjer, utstyr til ventilasjons-, varme- og klimaanlegg og andre støyende maskiner og apparater.
2. Lydisolasjon eller andre egnede lydabsorberende materialer bør benyttes ved bygging og overflatebehandling av skott, himlinger og dekk i støyproduserende områder og av selvlukkende, lydisolerte dører i maskinområder.
3. Maskinrom og andre maskinområder bør om mulig være utstyrt med lydtette kontrollrom for maskinpersonell. Arbeidsområder, for eksempel maskinverksted, bør så vidt mulig være isolert fra den generelle maskinromsstøyen, og tiltak bør treffes for å redusere støy ved betjening av maskiner.
4. Grensene for støynivå i arbeids- og boligområder bør være i samsvar med ILOs internasjonale retningslinjer for belastningsgrenser, blant annet i *Omgivelsesfaktorer på arbeidsplassen*, 2001, og, hvis aktuelt, de spesielle vernestandardene som er anbefalt av Den internasjonale skipsfartsorganisasjon, med eventuelle endrings- og tilleggsk dokumenter for støygrenser om bord på skip. En kopi av de relevante dokumentene på engelsk eller på skipets arbeidsspråk bør medføres om bord og bør være tilgjengelig for sjøfolkene.
5. Ingen innredning, rekreasjonsrom eller forpleiningsrom bør være utsatt for sterk vibrasjon.

Regel 3.2 – Kost og forpleining

Formål: å sikre at sjøfolk får mat og drikkevann av god kvalitet under kontrollerte hygieniske forhold

1. Hver medlemsstat skal sikre at skip som fører dens flagg, har med og serverer mat og drikkevann av egnet kvalitet og næringsverdi i kvanta som i tilstrekkelig grad dekker skipets behov og tar hensyn til forskjellige kulturelle og religiøse bakgrunner.
2. Sjøfolk om bord på et skip bør ha fri kost i ansettelsesperioden.
3. Sjøfolk ansatt som skipskokker med ansvar for tilberedning av mat må være opplært og kvalifisert for stillingen.

Standard A3.2 – Kost og forpleining

1. Hver medlemsstat skal vedta lover og forskrifter eller andre tiltak for å sikre minstestandarder for kvantitet og kvalitet av mat og drikkevann samt forpleiningsstandarder for måltider som tilbys sjøfolk på skip som fører dens flagg, og skal drive opplæringsaktiviteter for å fremme bevissthet om og gjennomføring av de standarder som er nevnt i dette nummer.
2. Hver medlemsstat skal sikre at skip som fører dens flagg, oppfyller følgende minstestandarder:
 1. forsyningene av mat og drikkevarer skal være av egnet omfang, ernæringsverdi, kvalitet og variasjon sett ut fra antall sjøfolk om bord, deres religiøse behov og kulturelle skikker i tilknytning til mat og sjøreisens art og varighet,
 2. forpleiningsavdelingen skal være slik organisert og utstyrt at sjøfolkene kan forsynes med tilstrekkelige, varierte og næringsrike måltider tilberedt og servert under hygieniske forhold, og
 3. forpleiningspersonell skal være godt opplært eller instruert for sine stillinger.

3. Redere skal sikre at sjøfolk som er tilsatt som skipskokker, er opplært, kvalifisert og funnet kompetente til stillingen i samsvar med de krav som er fastsatt i vedkommende medlemsstats lover for forskrifter.
4. Kravene etter nr. 3 i denne standard skal omfatte fullføring av et opplæringskurs godkjent eller godkjent av den kompetente myndighet som dekker praktisk matlagning, mathygiene og personlig hygiene, lagring av matvarer, beholdningskontroll og miljøvern og forpleiningshelse og forpleiningstrygghet.
5. På skip som drives med en foreskrevet bemanning på mindre enn ti, og som den kompetente myndighet ut fra skipets besetningsstørrelse eller fartsmønster ikke kan pålegge å ha fullt kvalifisert kokk om bord, skal alle som behandler mat i byssen være opplært eller instruert på områder som mathygiene og personlig hygiene samt håndtering og lagring av mat om bord på skip.
6. I ekstraordinære tilfeller kan den kompetente myndighet gi en kokk som ikke er fullt kvalifisert, dispensasjon til å tjenestegjøre på et bestemt skip i et nærmere angitt tidsrom, til neste passende anløpshavn eller i et tidsrom på høyst én måned, forutsatt at vedkommende som får dispensasjon er opplært eller instruert på områder som blant annet mathygiene og personlig hygiene og håndtering og lagring av matvarer om bord.
7. I samsvar med prosedyrene for løpende etterlevelse i henhold til avsnitt 5, skal den kompetente myndighet kreve at hyppige, dokumenterte inspeksjoner utføres om bord på skipet, av eller under tilsyn av skipsføreren, med hensyn til:
 1. forsyninger av mat og drikkevann,
 2. områder og utstyr som brukes til lagring og håndtering av mat og drikkevann, og
 3. bysseutstyr og annet utstyr for tilberedning og servering av måltider.
8. Ingen sjømann under 18 år skal være ansatt eller engasjert eller arbeide som skipskokk.

Retningslinje B3.2 – Kost og forpleining

Retningslinje B3.2.1 – Inspeksjon, utdanning, forskning og publisering

1. Den kompetente myndighet bør, i samarbeid med andre relevante instanser og organisasjoner, samle inn oppdatert informasjon om ernæring og metoder for innkjøp, lagring, konservering, tilberedning og servering av mat med særskilt henvisning til forpleiningsbehovene om bord på et skip. Denne informasjonen bør gjøres tilgjengelig, gratis eller til en rimelig pris, for produsenter og forhandlere av matvarer og matvareutstyr for skip, skipsførere, stuerter og kokker, og for de berørte reder- og sjømannsorganisasjoner. Passende publikasjonsformer, for eksempel håndbøker, brosjyrer, plakater, plansjer eller annonser i fagtidsskrifter, bør benyttes til dette formål.
2. Den kompetente myndighet bør gi anbefalinger om metoder for å unngå sløsing med matvarer, legge til rette for en god hygienisk standard og sikre mest mulig lettvinde arbeidsordninger.
3. Den kompetente myndighet bør samarbeide med de relevante organisasjoner om å utvikle læremateriell og informasjon til bruk om bord angående metoder for å sikre god matvareforsyning og gode forpleiningstjenester.
4. Den kompetente myndighet bør samarbeide nært med de berørte reder- og sjømannsorganisasjoner og med nasjonale eller lokale myndigheter som befatter seg med matvare- og helse spørsmål, og kan om nødvendig benytte seg av de tjenester slike myndigheter tilbyr.

Retningslinje B3.2.2 – Skipskokker

1. Kvalifikasjon som skipskokk skal bare gis til personer som har:
 1. tjenestegjort til sjøs i en minstetid som den kompetente myndighet fastsetter og som kan være av ulik lengde alt etter kvalifikasjoner eller erfaring av relevant art som er opparbeidet,
 2. bestått en eksamen fastsatt av den kompetente myndighet eller en tilsvarende eksamen ved godkjent kokkekurs.
2. Fastsatt eksamen kan avvikles og vitnemål skrives ut enten av den kompetente myndighet direkte eller av en godkjent skole for opplæring av kokker som står under tilsyn av den kompetente myndighet.
3. Den kompetente myndighet bør, når det er aktuelt, gi anledning til å godkjenne vitnemål på kvalifikasjon som skipskokk fra andre medlemsstater som har ratifisert denne konvensjon eller Konvensjon om sertifikat for skipskokker, 1946 (nr. 69), eller fra annen godkjent instans.

Kapittel 4. Helsevern, medisinsk behandling, velferd og sosialtrygd

Regel 4.1 – Medisinsk behandling om bord og i land

Formål: å verne om sjøfolks helse og å sikre dem rask tilgang til medisinsk behandling om bord og i land

1. Hver medlemsstat skal sikre at alle sjøfolk på skip som fører dens flagg, er dekket av tilstrekkelige helseverntiltak og at de har tilgang til omgående og tilstrekkelig medisinsk behandling mens de arbeider om bord.
2. Helsevern og medisinsk behandling i henhold til nr. 1 i denne regel skal i prinsippet ytes uten omkostninger for sjøfolkene.
3. Hver medlemsstat skal sikre at sjøfolk om bord på skip i dens territorium som har behov for omgående medisinsk behandling, gis tilgang til medlemsstatens helsetilbud på land.
4. Kravene til helsevern og medisinsk behandling om bord som er fastsatt i koden, omfatter standarder for tiltak innrettet på å gi sjøfolk helsevern og medisinsk behandling som i størst mulig grad er sammenlignbar med det som generelt er tilgjengelig for arbeidstakere på land.

Standard A4.1 – Medisinsk behandling om bord og i land

1. Hver medlemsstat skal sikre at det vedtas tiltak med bestemmelser om helsevern og medisinsk behandling, herunder nødvendig tannbehandling, for sjøfolk som arbeider om bord på et skip som fører dens flagg, og at slike tiltak:
 1. sikrer at alle generelle bestemmelser om helsevern og medisinsk behandling i yrkeslivet som er relevante for sjøfolks oppgaver, og særbestemmelser knyttet til arbeid om bord på skip, kommer til anvendelse for sjøfolk,
 2. sikrer at sjøfolk gis helsevern og medisinsk behandling som i størst mulig grad kan sammenlignes med det som generelt er tilgjengelig for arbeidstakere på land, herunder rask tilgang til de nødvendige medisiner, nødvendig medisinsk

- utstyr og innretninger for diagnose og behandling og til medisinsk informasjon og ekspertise,
3. gir sjøfolk rett til straks å oppsøke kvalifisert lege eller tannlege i anløpshavner når det lar seg gjøre,
 4. sikrer at helsevern og medisinsk behandling, i den utstrekning det er forenlig med medlemsstatens nasjonale lovgivning og praksis, stilles gratis til disposisjon for sjøfolk mens de er om bord eller på land i fremmed havn, og
 5. ikke er begrenset til behandling av syke eller skadde sjøfolk, men omfatter tiltak av forebyggende art som for eksempel helsefremmende arbeid og helseopplæringsprogrammer.
2. Den kompetente myndighet skal vedta et standard journalskjema til bruk for skipsføreren og relevant medisinsk personell i land og om bord. Utfylt skjema og dets innhold skal behandles fortrolig og skal bare brukes til å lette behandlingen av sjøfolk.
 3. Hver medlemsstat skal vedta lover og forskrifter som fastsetter krav til sykerom og innretninger for medisinsk behandling om bord samt utstyr og opplæring på skip som fører dens flagg.
 4. Nasjonale lover og forskrifter skal som et minstemål fastsette følgende krav:
 1. alle skip skal medføre en medisinsk kiste, medisinsk utstyr og en legehåndbok, hvis spesifikke innhold skal være fastsatt av og gjenstand for regelmessig inspeksjon ved den kompetente myndighet; de nasjonale kravene skal ta hensyn til type skip og antall personer om bord og til reisens art, bestemmelsessted og varighet samt relevante nasjonalt og internasjonalt anbefalte medisinske standarder;
 2. skip med 100 personer eller mer om bord som til vanlig foretar utenriks sjøreiser av mer enn tre dagers varighet, skal ha kvalifisert lege om bord med ansvar for å yte medisinsk behandling; nasjonale lover eller forskrifter skal også angi hvilke andre skip som skal være pålagt å ha lege om bord idet det blant annet tas hensyn til faktorer som reisens varighet og art og hvilke forhold den foregår under, samt antall sjøfolk om bord,
 3. skip som ikke har lege om bord, skal pålegges å ha om bord enten minst én sjømann som blant sine ordinære oppgaver har ansvar for medisinsk behandling og medisindeling, eller minst én sjømann som er kompetent til å yte medisinsk førstehjelp; personer med ansvar for medisinsk behandling om bord som ikke er leger, skal ha tilfredsstillende fullført opplæring i medisinsk behandling som oppfyller kravene i Internasjonal konvensjon om normer for opplæring, sertifikater og vakthold for sjømenn, 1978, med endringer («STCW»); sjøfolk som utpekes til å yte medisinsk førstehjelp, skal med tilfredsstillende resultat ha gjennomgått opplæring i medisinsk førstehjelp som oppfyller kravene i STCW; nasjonale lover eller forskrifter skal angi påkrevd nivå av godkjent opplæring idet det blant annet tas hensyn til faktorer som reisens varighet, art og omstendigheter og antall sjøfolk om bord, og
 4. den kompetente myndighet skal via et forhåndsavtalt system sikre at medisinsk rådgivning, herunder spesialistrådgivning, er tilgjengelig for skip i sjøen døgnet rundt via radio eller satellittsamband; medisinsk rådgivning, med formidling av medisinske beskjeder via radio eller satellittsamband mellom et skip og de personer i land som gir rådene, skal være tilgjengelig uten omkostninger for alle skip uansett hvilket flagg de fører.

Retningslinje B4.1 – Helsetjeneste om bord og i land

Retningslinje B4.1.1 – Utførelse av helsetjeneste

1. Når den kompetente myndighet skal fastsette hvilken medisinsk kompetanse som skal være tilgjengelig om bord på skip som ikke er pålagt å ha egen lege, skal den kreve at:
 1. skip som til vanlig kan nå fram til helsetjeneste og helsetilbud innen åtte timer, bør ha minst én utpekt sjømann med godkjent medisinsk førstehjelpsopplæring i samsvar med kravene i STCW som setter vedkommende i stand til å treffe omgående, effektive tiltak ved ulykker eller sykdommer som kan forventes å inntreffe om bord på et skip, og til å nyttiggjøre seg medisinske råd via radio eller satellittsamband, og
 2. alle andre skip bør ha minst én utpekt sjømann med godkjent opplæring i medisinsk behandling i samsvar med kravene i STCW, herunder praktisk opplæring og opplæring i livreddende teknikker som intravenøs terapi, som vil sette vedkommende personer i stand til å delta effektivt i samordnede opplegg for medisinsk bistand til skip i sjøen og til å gi den syke eller skadde helsetjeneste av tilstrekkelig standard i den tiden de forventes å bli værende om bord.
2. Opplæringen som er nevnt i nr. 1 i denne retningslinje, bør være basert på innholdet i siste utgave av *International Medical Guide for ships*, av *Medical First Aid Guide for Use in Accidents involving Dangerous Goods*, av *Document for Guidance – An International Maritime Training Guide*, og av den medisinske delen av *International Code of Signals* og tilsvarende nasjonale håndbøker.
3. Personer som det henvises til i nr. 1 i denne retningslinje, og de andre sjøfolk som den kompetente myndighet måtte kreve det av, bør med rundt fem års mellomrom gjennomgå oppfriskningskurs for kunne opprettholde og øke sin kunnskap og sine ferdigheter og holde seg à jour med utviklingen.
4. Medisinkisten og dens innhold, det medisinske utstyret og legehåndboken som medføres, bør være godt vedlikeholdt og bør inspiseres med jevne mellomrom, høyst 12 måneder, av ansvarlige personer utpekt av den kompetente myndighet, som bør sikre at merking, varighetsdatoer og lagringsforhold for all medisin og alle bruksveiledninger blir kontrollert, og at alt utstyr fungerer som det skal. Når legehåndbok for skip til bruk på nasjonalt plan blir vedtatt eller gjennomgått, og når innholdet i medisinkisten og det medisinske utstyret blir fastsatt, bør den kompetente myndighet ta hensyn til internasjonale anbefalinger på området, herunder siste utgave av *International Medical Guide for Ships*, og andre håndbøker nevnt i nr. 2 i denne retningslinje.
5. Dersom en last som er klassifisert som farlig, ikke er tatt inn i nyeste utgave av *Medical First Aid Guide for Use in Accidents involving Dangerous Goods*, skal nødvendig informasjon om stoffenes art, risikoene ved dem, nødvendige personlige verneinnretninger, relevante medisinske prosedyrer og spesifikke motgifter gjøres tilgjengelig for sjøfolkene. Slike spesifikke motgifter og personlige verneinnretninger bør alltid være om bord når farlig gods transporteres. Denne informasjonen bør være integrert i skipets politikk og programmer for sikkerhet og helse på arbeidsplassen som beskrevet i regel 4.3 og tilknyttede kodebestemmelser.
6. Alle skip bør ha om bord en komplett og ajourført liste over radiostasjoner som kan benyttes for å innhente medisinske råd, og bør, dersom de er utstyrt med satellittsamband, ha om bord en komplett og ajourført liste over kystnære jordstasjoner som kan benyttes for å innhente medisinske råd. Sjøfolk med ansvar for medisinsk behandling eller medisinsk førstehjelp bør være instruert i bruken av skipets legehåndbok og den medisinske delen av *International Code of Signals* i nyeste utgave

for å kunne forstå både hvilke opplysninger den rådgivende legen trenger og de råd som mottas.

Retningslinje B4.1.2 – Journalskjema

1. Det standard journalskjema for sjøfolk som kreves i del A i denne kode, bør ha en form som forenkler utvekslingen av medisinske og andre tilhørende opplysninger om den enkelte sjømann mellom skip og land ved sykdom eller skade.

Retningslinje B4.1.3 – Helsetjeneste i land

1. Landbaserte helsetilbud for sjøfolk bør være tilstrekkelige for formålet. Leger, tannleger og annet medisinsk personell bør være godt kvalifisert.
2. Det bør treffes tiltak for å sikre at sjøfolk som er i havn, har adgang til:
 1. behandling som dagpasient ved sykdom og skade,
 2. innleggelse når det er nødvendig, og
 3. tilbud om tannlegebehandling, særlig i nødstilfeller.
3. Passende tiltak bør iverksettes for å lette behandlingen av sjøfolk som lider av sykdom. I særdeleshet bør sjøfolk raskt få plass på klinikker og sykehus i land, uten vanskeligheter og uansett nasjonalitet eller religion, og om mulig bør det finnes ordninger for å sikre videre behandling når det er nødvendig for å komplettere de helsetilbudene de har adgang til.

Retningslinje B4.1.4 – Medisinsk bistand til andre skip og internasjonalt samarbeid

1. Hver medlemsstat bør i rimelig utstrekning vurdere å delta i internasjonalt samarbeid innen bistand, programmer og forskning på helsevern og helsetjenester. Slikt samarbeid kan omfatte:
 1. utvikling og koordinering av innsats for søk og redning og tilrettelegging for hurtig medisinsk hjelp og evakuering til sjøs for alvorlig syke eller skadde om bord på skip, blant annet ved hjelp av systemer for periodisk rapportering av skipsposisjon, redningssentraler og redningshelikoptertjenester i samsvar med Internasjonal konvensjon om søk og redning til havs, 1979, med endringer, og *International Aeronautical and Maritime Search and Rescue Manual (IAMSAR)*;
 2. optimal utnyttelse av alle skip med lege om bord og utstasjonering av skip til sjøs som kan yte sykehus- og redningstjenester,
 3. oppstilling og vedlikehold av en internasjonal liste over leger og helsetilbud som er tilgjengelige på verdensbasis for å yte medisinske nødtjenester til sjøfolk,
 4. ilandsetting av sjøfolk for nødbehandling,
 5. raskest mulig hjemsending av sjøfolk innlagt på sykehus i utlandet, i samsvar med medisinske råd fra de leger som er ansvarlige i det enkelte tilfelle og idet det tas hensyn til sjømannens ønsker og behov,
 6. organisering av personlig bistand til sjøfolk under hjemreisen, i samsvar med medisinske råd fra de leger som er ansvarlige i det enkelte tilfelle og idet det tas hensyn til sjøfolkenes ønsker og behov,
 7. innsats for å etablere helsesentre for sjøfolk med henblikk på å:
 1. gjennomføre forskning på helsestatus, medisinsk behandling og forebyggende helsetiltak for sjøfolk, og

2. lære opp medisinsk personell og helsepersonell i sjøfartsmedisin,
 8. innsamling og evaluering av statistikk over arbeidsulykker, sykdommer og dødsfall blant sjøfolk; integrering og harmonisering av statistikken med eksisterende nasjonalt statistikkssystem for arbeidsulykker og yrkessykdommer som omfatter andre arbeidstakergrupper,
 9. tilrettelegging av internasjonal utveksling av teknisk informasjon, læremateriell og personell, samt internasjonale kurs, seminarer og arbeidsgrupper,
 10. å gi sjøfolk adgang til spesielle terapeutiske og forebyggende helse- og legetjenester i havn, eller til generelle helse-, lege- og rehabiliteringstjenester, og
 11. hjemsending av lik eller aske etter avdøde personer, snarest mulig og i samsvar med de pårørendes ønsker.
2. Internasjonalt samarbeid på området helsevern og helsetjeneste for sjøfolk bør være basert på bilaterale eller multilaterale avtaler eller samråd mellom medlemsstatene.

Retningslinje B4.1.5 – Personer som sjøfolk forsørger

1. Hver medlemsstat bør vedta tiltak for å sikre god og tilstrekkelig helsetjeneste for personer som sjøfolk forsørger og som er bosatt på dens territorium, i påvente av utbyggingen av en helsetjeneste som vil omfatte arbeidstakere generelt og personer som de forsørger når slike tjenester ikke eksisterer, og bør informere Det internasjonale arbeidsbyrå om de tiltak som iverksettes til dette formål.

Regel 4.2 – Rederes erstatningsansvar

Formål: å sikre at sjøfolk er beskyttet mot de økonomiske følgene av sykdom, skade eller død i forbindelse med arbeidet

1. Hver medlemsstat skal sikre at tiltak i samsvar med koden er på plass på skip som fører dens flagg for å gi sjøfolk ansatt på skipene rett til materiell bistand og støtte fra rederen med hensyn til de økonomiske konsekvensene av sykdom, skade eller død som inntreffer mens de er i arbeid i henhold til ansettelsesavtale, eller som oppstår som følge av ansettelsen i henhold til slik avtale.
2. Denne regel påvirker ikke eventuelle andre rettsmidler som en sjømann måtte søke.

Standard A4.2 – Rederes erstatningsansvar

1. Hver medlemsstat skal vedta lover og forskrifter som gjør redere av skip som fører dens flagg ansvarlige for helsevern og helsetjeneste for alle sjøfolk som arbeider om bord på skipene, i samsvar med følgende minstestandarder:
 1. redere skal være ansvarlige for å dekke kostnadene for sjøfolk som arbeider på deres skip med hensyn til sykdom og skade som sjøfolkene pådrar seg mellom datoen da de tiltrer tjenesten og datoen da de anses som behørig hjemsendt, eller som oppstår som følge av deres ansettelse mellom disse datoene,
 2. redere skal yte økonomisk garanti for å sikre erstatning ved død eller langvarig uførhet hos sjøfolk på grunn av yrkesskade, yrkessykdom eller yrkesrisiko, som fastsatt i nasjonal lovgivning, sjøfolkenes ansettelsesavtale eller tariffavtale,

3. redere skal være ansvarlige for å dekke utgiftene til medisinsk behandling, iberegnet medisinsk behandling og anskaffelse av de nødvendige medisiner og behandlingsapparater, samt kost og losji borte fra hjemmet inntil den syke eller skadde sjømannen er frisk eller til sykdommen eller uførheten er erklært varig, og
4. redere skal være ansvarlige for å dekke begravelsesomkostningene ved død som inntreffer om bord eller i land i ansettelsestiden.
2. Nasjonale lover eller forskrifter kan begrense rederens ansvar for å dekke utgiftene til medisinsk behandling og kost og losji til et tidsrom som ikke skal være mindre enn 16 uker fra datoen da skaden inntraff eller sykdommen inntrådte.
3. Dersom sykdommen eller skaden fører til arbeidsuførhet, skal rederen være ansvarlig:
 1. for å betale full lønn så lenge de syke eller skadde sjøfolkene er om bord eller til de er hjemsendt i samsvar med denne konvensjon, og
 2. for å betale full eller delvis lønn som foreskrevet i nasjonale lover eller forskrifter eller som fastsatt i tariffavtaler fra det tidspunkt sjøfolkene blir hjemsendt til de er friske, eller, hvis det inntreffer tidligere, til de har rett til kontantytelser etter vedkommende medlemsstats lovgivning.
4. Nasjonale lover eller forskrifter kan begrense rederens ansvar for å betale full eller delvis lønn for en sjømann som ikke lenger er om bord til et tidsrom som ikke skal være mindre enn 16 uker fra datoen da skaden inntraff eller sykdommen inntrådte.
5. Nasjonale lover eller forskrifter kan utelukke rederen fra ansvar med hensyn til:
 1. skade som sjømannen ikke har pådratt seg i skipets tjeneste,
 2. skade eller sykdom som følge av grov forsømmelse fra den syke, skadde eller avdøde sjømannens side, og
 3. sykdom eller svakhet som med vilje er holdt skjult ved tiltredelsen.
6. Nasjonale lover eller forskrifter kan fritta rederen fra ansvar for å dekke utgiftene til medisinsk behandling og kost og losji samt begravelsesomkostninger i den utstrekning offentlige myndigheter påtar seg slikt ansvar.
7. Redere eller deres representanter skal treffe tiltak for å sikre eiendeler som syke, skadde eller avdøde sjøfolk etterlater seg om bord, og for å returnere disse til dem eller deres pårørende.

Retningslinje B4.2 – Rederes erstatningsansvar

1. Betaling av full lønn slik standard A4.2 nr. 3 a) krever, kan være med fratrekk av bonuser.
2. Nasjonale lover eller forskrifter kan bestemme at en reder ikke lenger skal være ansvarlig for å dekke kostnadene for en syk eller skadd sjømann fra det tidspunkt sjømannen kan kreve sykestrygd i henhold til en ordning med obligatorisk sykeforsikring, obligatorisk ulykkesforsikring eller ulykkeserstatning for arbeidstakere.
3. Nasjonale lover eller forskrifter kan bestemme at begravelsesutgifter betalt av rederen skal refunderes av en forsikringsinstitusjon i tilfeller der begravelsesstønad gis for den avdøde sjømann i henhold til lover eller forskrifter i tilknytning til sosialtrygd eller arbeidstakererstatning.

Regel 4.3 – Vern om sikkerhet og helse, forebygging av ulykker

Formål: å sikre at arbeidsmiljøet om bord fremmer sjøfolkenes sikkerhet og helse

1. Hver medlemsstat skal sørge for at sjøfolk på skip som fører dens flagg, er sikret yrkeshelsevern og at de arbeider, bor og får opplæring i et trygt og hygienisk miljø om bord.
2. Hver medlemsstat skal utarbeide og spre kunnskap om nasjonale retningslinjer for vern om helse og sikkerhet på skip som fører dens flagg, etter samråd med representative reder- og sjømannsorganisasjoner og idet det tas hensyn til gjeldende regelverk, retningslinjer og standarder anbefalt av internasjonale organisasjoner, nasjonale forvaltninger og organisasjoner i skipsfartsnæringen.
3. Hver medlemsstat skal, idet det tas hensyn til relevante internasjonale dokumenter, vedta lover og forskrifter og andre tiltak angående de forhold som er nevnt i koden, og skal fastsette standarder for vern om sikkerhet og helse og forebygging av ulykker på skip som fører dens flagg.

Standard A4.3 – Vern om helse og sikkerhet, forebygging av ulykker

1. De lover og forskrifter og andre tiltak som vedtas i samsvar med regel 4.3 nr. 3, skal omfatte følgende emner:
 1. vedtakelse og effektiv gjennomføring og innsats til fremme av politikk og programmer for vern om sikkerhet og helse på skip som fører medlemsstatens flagg, herunder evaluering av risikoer og opplæring og instruering av sjøfolk,
 2. rimelige forholdsregler for å forebygge arbeidsulykker, yrkesskader og yrkessykdommer om bord, herunder tiltak for å redusere og forebygge risikoen for å bli utsatt for skadelige nivåer av faktorer i omgivelsene og kjemikalier samt risiko for skade eller sykdom som måtte opptre som følge av bruken av utstyr eller maskineri om bord på skip,
 3. programmer om bord på skip med sikte på å forebygge arbeidsulykker, yrkesskader og yrkessykdommer og stadig å forbedre vernet om sikkerhet og helse, med deltakelse av sjømannsrepresentanter og alle andre som berøres av gjennomføringen; forebyggende tiltak, herunder kontroll av teknikk og konstruksjonsløsninger, utskiftning av prosesser og prosedyrer for kollektive og individuelle oppgaver samt bruk av personlig verneutstyr, skal tas i betraktning, og
 4. krav til inspeksjon, rapportering og utbedring av utrygge forhold og til granskning og rapportering av arbeidsulykker om bord.
2. Bestemmelsene som er nevnt i nr. 1 i denne standard, skal:
 1. ta hensyn til relevante internasjonale dokumenter som både omhandler vern om sikkerhet og helse i arbeidslivet generelt og konkrete risikoer spesielt, og skal ta for seg alle spørsmål av betydning for forebygging av arbeidsulykker, yrkesskader og yrkessykdommer som kan være relevante for sjøfolks arbeid, særlig slike som er spesielle for sysselsetting til sjøs,
 2. klart angi den plikt redere, sjøfolk og andre berørte parter har til å rette seg etter de standarder som gjelder og etter skipets politikk og program for sikkerhet og helse på arbeidsplassen, med særlig vekt på sikkerhet og helse for sjøfolk under 18 år,

3. angi den plikt skipsføreren og/eller en person utpekt av skipsføreren har til å ta særskilt ansvar for gjennomføring og etterlevelse av skipets politikk og program for sikkerhet og helse på arbeidsplassen, og
4. angi den rett sjøfolk om bord som er utpekt eller valgt til verneombud, har til å delta i møter i skipets verneutvalg. Slike utvalg skal nedsettes om bord på skip med fem sjøfolk eller flere.
3. De lover og forskrifter og andre tiltak som er nevnt i regel 4.3, skal jevnlig gjennomgå i samråd med representantene for reder- og sjømannsorganisasjonene, og om nødvendig revideres i pakt med endringer i teknologi og forskning for å legge til rette for kontinuerlig forbedring av politikk og programmer for sikkerhet og helse på arbeidsplassen og for å tilby et trygt arbeidsmiljø for sjøfolk på skip som fører medlemsstatens flagg.
4. Når kravene i gjeldende internasjonale dokumenter om akseptable risikonivåer ved arbeid om bord på skip og om utvikling og gjennomføring av politikk og programmer for sikkerhet og helse om bord etterleves, skal kravene i denne konvensjon anses for å være oppfylt.
5. Den kompetente myndighet skal sikre at:
 1. arbeidsulykker, yrkesskader og yrkessykdommer blir tilstrekkelig rapportert, idet det tas hensyn til den veiledning som er gitt av Den internasjonale arbeidsorganisasjon angående rapportering og registrering av arbeidsulykker og yrkessykdommer,
 2. omfattende statistikk over slike ulykker og sykdommer blir ført, analysert og offentliggjort og eventuelt fulgt opp med forskning på generelle tendenser og på de farer som er påvist, og
 3. arbeidsulykker blir etterforsket.
6. Rapportering og etterforskning av saker angående sikkerhet og helse på arbeidsplassen skal være innrettet på å beskytte sjøfolks personopplysninger, og skal ta hensyn til den veiledning som er gitt av Den internasjonale arbeidsorganisasjon i denne henseende.
7. Den kompetente myndighet skal samarbeide med reder- og sjømannsorganisasjonene om å treffe tiltak for å gjøre alle sjøfolk kjent med opplysninger angående bestemte farer om bord på skip, for eksempel ved å sette opp offisielle oppslag med relevante instruksjoner.
8. Den kompetente myndighet skal kreve at redere som utfører risikovurderinger angående håndteringen av sikkerhet og helse på arbeidsplassen, henviser til relevant statistisk informasjon fra sine skip og fra alminnelig statistikk presentert av den kompetente myndighet.

Retningslinje B4.3 – Vern om sikkerhet og helse, forebygging av ulykker

Retningslinje B4.3.1 – Bestemmelser om arbeidsulykker, yrkesskader og yrkessykdommer

1. Bestemmelsene som kreves etter standard A4.3, bør ta hensyn til ILOs regelverk med tittelen *Accident prevention on board ship at sea and in port*, 1996 og senere utgaver, samt andre tilknyttede standarder og retningslinjer og regelverk fra ILO og annet internasjonalt hold angående vern om sikkerhet og helse på arbeidsplassen, herunder de eksponeringsnivåer som måtte være fastsatt i disse.
2. Den kompetente myndighet bør sikre at nasjonale retningslinjer for håndtering av sikkerhet og helse på arbeidsplassen tar opp følgende forhold særskilt:

1. alminnelige og grunnleggende bestemmelser,
 2. strukturelle forhold ved skipet, herunder atkomstmidler og risiko i tilknytning til asbest,
 3. maskineri,
 4. virkningene av ekstremt lav eller høy temperatur på overflater som sjøfolk kan komme i berøring med,
 5. virkningene av støy på arbeidsstedet og i innredning om bord,
 6. virkningene av vibrasjoner på arbeidsstedet og i innredning om bord,
 7. virkningene av omgivelsesfaktorer, unntatt de som er nevnt i bokstav e) og f), på arbeidsstedet og i innredning om bord, herunder tobakksrøyk,
 8. spesielle sikkerhetstiltak på og under dekk,
 9. laste- og losseutstyr,
 10. forebygging og bekjempelse av brann,
 11. ankere, kjettinger og tau,
 12. farlig last og ballast,
 13. personlig verneutstyr for sjøfolk,
 14. arbeid i lukkede rom,
 15. fysiske og mentale virkninger av tretthet,
 16. virkningene av medikament- og alkoholavhengighet,
 17. beskyttelse mot og forebygging av HIV/AIDS, og
 18. reaksjonsformer ved nødssituasjoner og ulykker.
3. Vurderingen av risikoer og reduksjonen av eksponering på de punkter som er nevnt i nr. 2 i denne retningslinje, bør ta hensyn til de fysiske helseeffektene ved blant annet manuell håndtering av last, støy og vibrasjoner, kjemiske og biologiske helseeffekter, mentale helseeffekter, fysiske og mentale virkninger av utmattelse samt arbeidsulykker. De nødvendige tiltakene bør ta tilbørlig hensyn til forebyggingsprinsippet, som blant annet går ut på å bekjempe en risiko ved kilden, å tilpasse arbeidet – særlig utformingen av arbeidsstedet – til enkeltindividet og å skifte ut det farlige med det ufarlige eller mindre farlige, er å foretrekke framfor personlig verneutstyr.
 4. I tillegg bør den kompetente myndighet sikre at helse- og sikkerhetsimplikasjonene tas i betraktning særlig på følgende områder:
 1. reaksjonsformer ved nødssituasjoner og ulykker,
 2. virkningene av medikament- og alkoholavhengighet, og
 3. vern mot og forebygging av HIV/AIDS.

Retningslinje B4.3.2 – Eksponering for støy

1. Den kompetente myndighet bør, i samarbeid med de kompetente internasjonale organer og med representanter for de berørte reder- og sjømannsorganisasjoner, på kontinuerlig basis gjennomgå problemet med støy om bord på skip med sikte på i størst mulig utstrekning å forbedre sjøfolks vern mot skadevirkningene ved eksponering for støy.
2. I gjennomgangen som er nevnt i nr. 1 i denne retningslinje, bør det tas hensyn til de skadevirkninger eksponering for sterk støy kan ha på sjøfolks hørsel, helse og velvære og til tiltak som det er aktuelt å foreskrive eller anbefale for å redusere støyen om bord med sikte på å beskytte sjøfolkene. Blant annet bør følgende tiltak vurderes:
 1. rettledning til sjøfolk om de farer langvarig eksponering for høye støynivåer innebærer for hørsel og helse, og om riktig bruk av støybeskyttende innretninger og utstyr,

2. utlevering av godkjent hørselsvern til sjøfolk der det trengs, og
3. vurdering av risikoene ved og reduksjon i nivået av eksponering for støy i alle bolig-, og rekreasjons- og forpleiningsområder, samt i maskinrom og andre maskinområder.

Retningslinje B4.3.3 – Eksponering for vibrasjon

1. Den kompetente myndighet bør, i samarbeid med de kompetente internasjonale organer og med representanter for de berørte reder- og sjømannsorganisasjoner og idet det tas hensyn til relevante internasjonale standarder slik det passer, på kontinuerlig basis gjennomgå problemet med vibrasjoner om bord på skip for i den utstrekning det lar seg gjøre å forbedre sjøfolks vern mot skadevirkningene av vibrasjoner.
2. Gjennomgangen som er nevnt i nr. 1 i denne retningslinje, bør ta hensyn til de virkninger eksponering for sterk vibrasjon kan ha på sjøfolks helse og velvære, og til tiltak som det er aktuelt å foreskrive eller anbefale for å redusere vibrasjoner om bord for å verne om sjøfolk. Blant annet bør følgende tiltak vurderes:
 1. rettledning til sjøfolk om helsefarene ved langvarig eksponering for vibrasjon,
 2. utlevering av godkjent personlig verneutstyr til sjøfolk der det er nødvendig, og
 3. vurdering av risikoene ved og reduksjon i nivået av eksponering for støy i alle bolig-, rekreasjons- og forpleinings ved å vedta tiltak i samsvar med veiledningen i ILOs retningslinjer med tittelen *Omgivelsesfaktorer på arbeidsstedet*, 2001 og eventuelle senere utgaver, idet det tas hensyn til forskjellen mellom eksponering på disse stedene og på arbeidsstedet.

Retningslinje B4.3.4 – Rederes forpliktelser

1. Enhver forpliktelse for rederen til å sørge for verneutstyr eller andre ulykkesforbyggende sikringstiltak bør generelt være ledsaget av bestemmelser som pålegger sjøfolk å bruke det og av et krav til sjøfolk om å rette seg etter relevante ulykkesforebyggende tiltak og helseverntiltak.
2. Det bør også tas hensyn til artikkel 7 og 11 i Konvensjon om sikring av maskiner, 1963 (nr. 119) og de tilsvarende bestemmelser i Rekommandasjon om sikring av maskiner, 1963 (nr. 118), som sier at det er arbeidsgiverens plikt å sørge for at kravet om tilstrekkelig sikring av maskiner som er i bruk, og om forbud mot bruk uten riktige sikringsanordninger, er oppfylt, mens arbeidstakeren har plikt til ikke å bruke maskiner uten at sikringsanordningene er på plass og ikke å sette eksisterende sikkerhetsanordninger ut av funksjon.

Retningslinje B4.3.5 – Rapportering og innsamling av statistikk

1. Alle arbeidsulykker, yrkesskader og yrkessykdommer bør rapporteres slik at de kan etterforskes og omfattende statistikk kan føres, analyseres og offentliggjøres, idet det tas hensyn til vern av de berørte sjøfolks personopplysninger. Rapporter bør ikke være begrenset til tilfeller med dødelig utfall eller til ulykker der skipet er innblandet.
2. Statistikk som nevnt i nr. 1 i denne retningslinje med hensyn til arbeidsulykker og yrkesskader og yrkessykdommer, bør fastholde antall, art, årsaker og virkninger, eventuelt med tydelig angivelse av avdeling om bord på skipet, type ulykke og om hendelsen inntraff underveis eller i havn.

3. Hver medlemsstat bør ta tilbørlig hensyn til de internasjonale systemer eller modeller for registrering av sjømannsulykker som måtte være etablert av Den internasjonale arbeidsorganisasjon.

Retningslinje B4.3.6 – Etterforskning

1. Den kompetente myndighet bør foreta etterforskning av årsaker og omstendigheter ved alle arbeidsulykker og yrkesskader eller yrkessykdommer som resulterer i tap av menneskeliv eller alvorlig personskade, og de andre tilfeller som måtte være angitt i nasjonale lover og forskrifter.
2. Følgende bør vurderes som gjenstand for etterforskning:
 1. arbeidsmiljø, eksempelvis arbeidsoverflater, planløsning for maskiner, atkomstmidler, belysning og arbeidsmetoder,
 2. forekomst av arbeidsulykker, yrkesskader og yrkessykdommer i forskjellige aldersgrupper,
 3. spesielle fysiologiske eller psykologiske problemer som miljøet om bord skaper,
 4. problemer som oppstår som følge av fysisk stress om bord på et skip, særlig ved økt arbeidsbelastning,
 5. problemer med opphav i og virkninger av den tekniske utviklingen og dens innvirkning på mannskapssammensetningen, og
 6. problemer med opphav i menneskelig svikt.

Retningslinje B4.3.7 – Nasjonale verne- og forebyggingsprogrammer

1. For å ha et solid grunnlag for tiltak til økt vern om sikkerhet og helse på arbeidsplassen og forebygging av ulykker, skader og sykdommer som skyldes spesielle faremomenter ved arbeid til sjøs, bør det utføres forskning på generelle tendenser og på farer som avdekkes gjennom statistikk.
2. Gjennomføringen av verne- og forebyggingsprogrammer til fremme av sikkerhet og helse på arbeidsplassen bør være slik organisert at den kompetente myndighet, redere og sjøfolk eller deres representanter og andre relevante organer kan spille en aktiv rolle, blant annet gjennom informasjonsmøter, retningslinjer om bord for øvre grenser for eksponering for potensielt skadelige omgivelsesfaktorer på arbeidsstedet og andre faremomenter eller funn fra en systematisk risikovurderingsprosess. I særdeleshet bør det opprettes nasjonale eller lokale fellesutvalg eller adhoc-arbeidsgrupper og utvalg om bord for vern om sikkerhet og helse og forebygging av ulykker, der berørte reder- og sjømannsorganisasjoner er representert.
3. Når slik virksomhet foregår på rederinivå, bør det vurderes å la sjøfolk være representert i eventuelle vernutvalg om bord på vedkommende reders skip.

Retningslinje B4.3.8 – Innhold i verne- og forebyggingsprogrammer

1. Følgende bør vurderes inntatt blant oppgavene til de utvalg og andre organer som er nevnt i retningslinje B4.3.7 nr. 2:
 1. utarbeidelse av retningslinjer og politikk på nasjonalt plan for styringssystemer innen sikkerhet og helse og for bestemmelser, regler og håndbøker for ulykkesforebygging,
 2. organisering av opplæring og programmer innen vern om sikkerhet og helse og forebygging av ulykker på arbeidsplassen,

3. organisering av publikasjonsvirksomhet angående vern om sikkerhet og helse og forebygging av ulykker på arbeidsplassen, herunder filmer, plakater, oppslag og brosjyrer, og
 4. distribusjon av litteratur og informasjon angående vern om sikkerhet og helse og forebygging av ulykker på arbeidsplassen slik at den når fram til sjøfolk om bord på skip.
2. Relevante bestemmelser eller anbefalinger vedtatt av de rette nasjonale myndigheter eller organisasjoner eller internasjonale organisasjoner bør tas i betraktning av dem som utarbeider tekster til pålegg eller anbefalt praksis innen vern om sikkerhet og helse og forebygging av ulykker på arbeidsplassen.
 3. I utformingen av programmer for vern om sikkerhet og helse og forebygging av ulykker på arbeidsplassen bør hver medlemsstat ta tilbørlig hensyn til de retningslinjer for sjøfolks helse og sikkerhet som måtte være utgitt av Den internasjonale arbeidsorganisasjon.

Retningslinje B4.3.9 – Opplæring i vern om sikkerhet og helse og forebygging av ulykker på arbeidsplassen

1. Opplæringsmaterieell som nevnt i standard A4.3 nr. 1 a) bør jevnlig vurderes og oppdateres i lys av utviklingen innen skip av alle typer og størrelser og i utstyret på slike skip, samt endringer i bemanningspraksis, nasjonaliteter, språk og arbeidsorganisering om bord på skip.
2. Det bør være kontinuerlig publisitet omkring vern om sikkerhet og helse og forebygging av ulykker på arbeidsplassen. Slik publisitet kan ha følgende former:
 1. audiovisuelle læremidler, for eksempel filmer, til bruk ved yrkesopplæringscentre for sjøfolk og om mulig vist om bord på skip,
 2. oppsetting av plakater om bord på skip,
 3. innrykk av artikler i tidsskrifter som leses av sjøfolk om faremomenter ved arbeid til sjøs og om vern om sikkerhet og helse og forebygging av ulykker, og
 4. spesialkampanjer med bruk av forskjellige publikasjonsformer for å rettlede sjøfolk, herunder kampanjer om trygg arbeidspraksis.
3. Publisitet som nevnt i nr. 2 i denne retningslinje bør ta hensyn til ulike nasjonaliteter, språk og kulturer blant sjøfolkene om bord.

Retningslinje B4.3.10 – Utdanning i sikkerhet og helse for unge sjøfolk

1. Sikkerhets- og helsebestemmelser bør henvise til de generelle bestemmelsene om legeundersøkelser før og under ansettelse og om forebygging av ulykker og vern om helse i arbeidslivet som måtte være relevante for sjøfolks arbeid. Slike bestemmelser bør angi tiltak som kan redusere yrkesrisikoene for unge sjøfolk under tjenesten.
2. Med mindre en ung sjømann er godkjent av den kompetente myndighet som fullt kvalifisert innen en relevant ferdighet, bør bestemmelsene angi begrensninger for unge sjøfolk som uten passende tilsyn og instruksjon utfører visse typer arbeid som medfører spesiell ulykkesrisiko eller risiko for skadevirkninger på deres helse eller fysiske utvikling, eller som krever en bestemt grad av modenhet, erfaring eller ferdighet. Ved fastsettelsen av typer arbeid som skal begrenses av bestemmelsene, kan den kompetente myndighet spesielt vurdere arbeid som omfatter:
 1. løfting, flytting eller bæring av tunge laster eller gjenstander,
 2. entring av kjeler, tanker og kofferdammer,
 3. eksponering for skadelige støy- og vibrasjonsnivåer,

4. betjening av heiseanordninger og annet motordrevet maskineri og verktøy, eller arbeid som signalgivere til operatører av slikt utstyr,
 5. håndtering av fortøynings- eller slepelinjer eller ankringsutstyr,
 6. rigging,
 7. arbeid i høyden eller på dekk i hardt vær,
 8. nattevaktoppgaver,
 9. vedlikehold av elektrisk utstyr,
 10. eksponering for potensielt skadelige materialer eller skadelige fysiske virkekrefter, for eksempel farlige eller giftige stoffer og ioniserende stråling,
 11. rengjøring av forpleiningsutstyr, og
 12. håndtering av eller ansvar for skipsbåter.
3. Praktiske tiltak bør treffes av den kompetente myndighet eller gjennom vedkommende system for å gjøre unge sjøfolk kjent med informasjon om forebygging av ulykker og vern om deres helse om bord på skip. Slike tiltak kan omfatte tilstrekkelig opplæring i form av kurs, offisielle publikasjoner om ulykkesforebygging beregnet på unge og profesjonell rettledning og tilsyn med unge sjøfolk.
 4. Utdanning og opplæring av unge sjøfolk både på sjøen og i land bør omfatte veiledning om skadevirkningene på deres helse og velferd ved misbruk av alkohol og medikamenter eller andre potensielt skadelige stoffer, samt risikoen og problemene i tilknytning til HIV/AIDS og aktiviteter som medfører helserisiko.

Retningslinje B4.3.11 – Internasjonalt samarbeid

1. Medlemsstatene, eventuelt med bistand fra mellomstatlige og andre internasjonale organisasjoner, bør gjennom samarbeid seg imellom anstrenge seg for å oppnå mest mulig felles opptreden innen vern om sikkerhet og helse og forebygging av ulykker på arbeidsplassen.
2. I utviklingen av programmer til økt vern om sikkerhet og helse og til forebygging av ulykker etter standard A4.3, bør hver medlemsstat ta tilbørlig hensyn til relevante retningslinjer utgitt av Den internasjonale arbeidsorganisasjon og de aktuelle standarder fra internasjonale organisasjoner.
3. Medlemsstatene bør ta hensyn til behovet for internasjonalt samarbeid i den kontinuerlige innsatsen for å fremme virksomhet i tilknytning til vern om sikkerhet og helse og forebygging av ulykker på arbeidsplassen. Slikt samarbeid kan ha form av:
 1. bilaterale eller multilaterale avtaler om ensartede standarder og garantier innen vern om sikkerhet og helse og forebygging av ulykker på arbeidsplassen,
 2. utveksling av informasjon om spesielle farer som berører sjøfolk og metoder til å fremme vern om sikkerhet og helse og forebygging av ulykker på arbeidsplassen,
 3. bistand til prøving av utstyr og til inspeksjoner i henhold til flaggstatens nasjonale bestemmelser,
 4. samarbeid om å utarbeide og spre kunnskap om bestemmelser, regler eller håndbøker innen vern om sikkerhet og helse og forebygging av ulykker på arbeidsplassen,
 5. samarbeid om produksjon og bruk av opplæringshjelpemidler, og
 6. felles ordninger for, eller gjensidig bistand til, opplæring av sjøfolk i vern om sikkerhet og helse, forebygging av ulykker og trygge arbeidsmåter.

Regel 4.4 – Tilgang til landbaserte velferdstilbud

Formål: å sikre at sjøfolk som arbeider om bord på skip, har tilgang til landbaserte tilbud og tjenester som kan trygge deres helse og velferd

1. Hver medlemsstat skal sikre at landbaserte velferdstilbud, der de eksisterer, er lett tilgjengelige. Medlemsstaten skal også fremme utvikling av velferdstilbud, for eksempel slike som er oppført i koden, i utpekte havner for å gi sjøfolk på skip som ligger i dens havner tilgang til tilstrekkelige velferdstilbud og velferdstjenester.
2. Den enkelte medlemsstats oppgaver med hensyn til landbaserte tilbud, blant annet tilbud og tjenester innen velferd, kultur, rekreasjon og informasjon, er oppført i koden.

Standard A4.4 – Tilgang til landbaserte velferdstilbud

1. Hver medlemsstat skal, når velferdstilbud eksisterer på dens territorium, kreve at disse kan brukes av alle sjøfolk, uansett nasjonalitet, rase, hudfarge, kjønn, religion, politisk oppfatning eller sosial opprinnelse og uten hensyn til flaggstaten til skipet som de er ansatt eller engasjert eller arbeider på.
2. Hver medlemsstat skal fremme utviklingen av velferdstilbud i passende havner i landet, og skal etter samråd med de berørte reder- og sjømannsorganisasjoner bestemme hvilke havner som skal anses som passende.
3. Hver medlemsstat skal oppmuntre til etablering av velferdsutvalg, som jevnlig skal gjennomgå velferdstilbudene og velferdstjenestene for å sikre at de er egnet i lys av endrede behov hos sjøfolk som følge av teknisk, driftsmessig og annen utvikling i skipsfartsnæringen.

Retningslinje B4.4 – Tilgang til landbaserte velferdstilbud

Retningslinje B4.4.1 – Medlemsstatenes oppgaver

1. Hver medlemsstat bør:
 1. treffe tiltak for å sikre at tilstrekkelige velferdstilbud og velferdstjenester står til rådighet for sjøfolk i utpekte anløpshavner og at sjøfolk gis tilstrekkelig beskyttelse i utøvelsen av sitt yrke, og
 2. i gjennomføringen av disse tiltakene ta hensyn til sjøfolks spesielle behov med hensyn til sikkerhet, helse og fritidsaktiviteter, særlig når skip er i fremmede land og når de går inn i krigssoner.
2. I ordninger for tilsyn med velferdstilbud og velferdstjenester bør berørte representative reder- og sjømannsorganisasjoner delta.
3. Hver medlemsstat bør treffe tiltak for å sikre at velferdsmateriell som filmer, bøker, aviser og idrettsutstyr til bruk for sjøfolk om bord på deres skip og i velferdsinstitusjoner kan sirkulere fritt blant skip, distribusjonssentraler og velferdssentre i land.
4. Medlemsstatene bør samarbeide med hverandre om å fremme sjøfolks velferd på sjøen og i havn. Slikt samarbeid bør omfatte følgende:
 1. samråd mellom kompetente myndigheter med sikte på å besørge og forbedre velferdstilbud og velferdstjenester for sjøfolk, både i havn og om bord,
 2. avtaler om samkjøring av ressurser og felles levering av velferdstjenester i større havner for å unngå unødig dobbeltarbeid,
 3. organisering av internasjonale idrettskonkurranser og stimulering for sjøfolk til å delta i idrettsaktiviteter, og

4. organisering av internasjonale seminarer om emnet velferd for sjøfolk til sjøs og i havn.

Retningslinje B4.4.2 – Velferdstilbud og velferdstjenester i havner

1. Hver medlemsstat bør stille til rådighet de velferdstilbud og velferdstjenester som måtte være nødvendige i passende havner i landet, eller sørge for at de stilles til rådighet.
2. Velferdstilbud og velferdstjenester bør, i samsvar med nasjonale forhold og nasjonal praksis, stilles til rådighet av en eller flere av følgende:
 1. offentlige myndigheter,
 2. berørte reder- og sjømannsorganisasjoner i henhold til tariffavtaler eller andre avtalte ordninger, og
 3. frivillige organisasjoner.
3. Nødvendige velferds- og rekreasjonstilbud bør etableres eller utvikles i havner. Disse bør omfatte:
 1. møte- og rekreasjonslokaler etter behov,
 2. anlegg for idretts- og utendørsaktiviteter, også konkurranser,
 3. utdanningstilbud, og
 4. muligheter for religionsutøvelse og for personlig veiledning der det passer.
4. Disse tjenestene kan om nødvendig stilles til rådighet ved å gi sjøfolk adgang til tilbud beregnet på mer allmenn bruk.
5. Når store antall sjøfolk av forskjellig nasjonalitet har behov for lokaliteter som hoteller, klubber og idrettsanlegg i en bestemt havn, bør de kompetente myndigheter eller organer i sjøfolkens opprinnelsesland og i flaggstaten, samt de berørte internasjonale sammenslutninger, rådføre seg og samarbeide med de kompetente myndigheter og organer i landet der havnen ligger og med hverandre, med sikte på å samordne ressurser og å unngå unødig dobbeltarbeid.
6. Hoteller og herberger egnet for sjøfolk bør være tilgjengelige der det er behov for dem. De bør tilby en standard tilsvarende et hotell av god klasse, og bør om mulig ligge i gunstige omgivelser og ikke i umiddelbar nærhet av havner. Slike hoteller eller herberger bør ha godt tilsyn, prisene bør være rimelige, og når det er nødvendig og mulig, bør det gis anledning til å innkvartere sjøfolks familier.
7. Slik innkvartering bør være åpen for alle sjøfolk, uten hensyn til nasjonalitet, rase, hudfarge, kjønn, religion, politisk oppfatning eller sosial opprinnelse og uten hensyn til flaggstaten til skipet som de er ansatt eller engasjert eller arbeider på. Uten at dette prinsippet på noen måte innskrenkes, kan det i visse havner være nødvendig å tilby flere typer bekvemmeligheter, av sammenlignbar standard men tilpasset forskjellige sjømannsgruppers vaner og behov.
8. Det bør treffes tiltak for å sikre at teknisk kompetente personer om nødvendig er heltidsansatt i driften av velferdstilbud og velferdstjenester, i tillegg til eventuelle frivillige arbeidstakere.

Retningslinje B4.4.3 – Velferdsutvalg

1. Velferdsutvalg bør opprettes på havnenivå eller på regionalt eller nasjonalt nivå etter som det passer. De bør blant annet ha i oppgave:
 1. å føre tilsyn med at eksisterende velferdstilbud er tilstrekkelige og å følge med på behovet for ekstratilbud eller inndragning av lite benyttede tilbud, og

2. å bistå og veilede dem som er ansvarlige for å stille velferdstilbud til rådighet og å sørge for samordning dem imellom.
2. Medlemmer av velferdsutvalg bør blant annet være representanter for reder- og sjømannsorganisasjoner, de kompetente myndigheter og, slik det passer, frivillige organisasjoner og sosiale organer.
3. Når det passer, bør konsulter for sjøfartsstater og lokale representanter for utenriks velferdsorganisasjoner, i samsvar med nasjonale lover og forskrifter, være tilknyttet arbeidet i velferdsutvalg på havnenivå eller på regionalt eller nasjonalt nivå.

Retningslinje B4.4.4 – Finansiering av velferdstilbud

1. I samsvar med nasjonale forhold og nasjonal praksis bør økonomisk støtte til velferdstilbud i havner ytes på en eller flere av følgende måter:
 1. støtte fra det offentlige;
 2. skatter eller andre særavgifter fra kilder innen skipsfarten,
 3. frivillige bidrag fra redere, sjøfolk eller deres organisasjoner, og
 4. frivillige bidrag fra andre kilder.
2. Når skatter og særavgifter kreves inn til velferdsformål, bør de utelukkende benyttes til de tiltenkte formål.

Retningslinje B4.4.5 – Spredning av informasjon og tilretteleggingstiltak

1. Det bør spres informasjon blant sjøfolk om tilbud som er tilgjengelige for allmenn bruk i anløpshavner, særlig transport-, underholdnings- og utdanningstilbud og gudshus, og om tilbud som står til disposisjon spesielt for sjøfolk.
2. Tilstrekkelige transporttilbud til rimelige priser bør være tilgjengelige til enhver rimelig tid slik at sjøfolk kan nå fram til bymessige områder fra passende steder i havnen.
3. Alle egnede tiltak bør treffes av de kompetente myndigheter for å gjøre redere, og sjøfolk som anløper havnen, kjent med spesielle lover eller sedvaner som dersom de blir overtrådt, kan sette deres frihet i fare.
4. Havneområder og tilkomstveier bør av de kompetente myndigheter være utstyrt med tilstrekkelig belysning og skilting, og bør patruljeres jevnlig for å beskytte sjøfolk.

Retningslinje B4.4.6 – Sjøfolk i fremmed havn

1. For å beskytte sjøfolk i fremmed havn bør tiltak iverksettes for å legge til rette for:
 1. lett tilgang til konsulen for staten som de er borgere av eller staten der de er bosatt, og
 2. effektivt samarbeid mellom konsulter og lokale eller nasjonale myndigheter.
2. Sjøfolk som holdes tilbake i fremmed havn, bør raskt gis forsvarlig rettslig behandling og tilbørlig konsulær beskyttelse.
3. Når en sjømann holdes tilbake på en medlemsstats territorium av en eller annen grunn, bør den kompetente myndighet, dersom sjømannen anmoder det, straks informere flaggstaten og staten som sjømannen er borger av. Den kompetente myndighet bør omgående informere sjømannen om retten til å anmode om dette. Staten som sjømannen er borger av, bør omgående underrette sjømannens pårørende. Den kompetente myndighet bør gi disse statenes konsulære kontorer umiddelbar tilgang til sjømannen og deretter tillate jevnlig besøk så lenge sjømannen holdes tilbake.

4. Hver medlemsstat bør treffe tiltak der det måtte være nødvendig for å sikre sjøfolk mot aggresjon og andre ulovlige handlinger mens skip befinner seg i deres territorialfarvann og spesielt i innseiling til havn.
5. Alle anstrengelser bør gjøres av de ansvarlige i havner og om bord på skip for å legge til rette for at sjøfolk kan gå i land snarest mulig etter at skipet ankommer havnen.

Regel 4.5 – Trygdedekning

Formål: å sikre at tiltak iverksettes for å gi sjøfolk tilgang til trygdedekning

1. Hver medlemsstat skal sikre at alle sjøfolk, og i den utstrekning det er bestemt i dens nasjonale lovgivning, de personer de forsørger, har tilgang til trygdedekning i samsvar med koden, med mindre annet følger av eventuelle gunstigere vilkår som nevnt i konstitusjonens artikkel 19 nr. 8.
2. Hver medlemsstat forplikter seg til å treffe tiltak ut fra nasjonale forhold, enkeltvis og gjennom internasjonalt samarbeid, for å oppnå gradvis mer omfattende trygdedekning for sjøfolk.
3. Hver medlemsstat skal sikre at sjøfolk som er underlagt dens trygdelovgivning, og, i den utstrekning dens nasjonale lovgivning gir rom for det, de personer de forsørger, har rett til trygdedekning som ikke skal være mindre gunstig enn den som gjelder for arbeidstakere på land.

Standard A4.5 – Trygdedekning

1. De sektorer som skal vurderes med sikte på å oppnå gradvis mer omfattende trygdedekning i henhold til regel 4.5 er: sykebehandling, sykepenger, arbeidsløshetsstønad, aldersstønad, yrkesskadestønad, familiestønad, fødselsstønad, uførestønad og etterlattestønad, som utfylling til det vern som er bestemt i regel 4.1 om medisinsk behandling og 4.2 om rederes erstatningsansvar, og etter andre kapitler i denne konvensjon.
2. På ratifiseringstidspunktet skal trygdedekningen som skal ytes av hver medlemsstat i samsvar med regel 4.5 nr. 1, minst omfatte tre av de ni sektorene som er oppført i nr. 1 i denne standard.
3. Hver medlemsstat skal treffe tiltak i samsvar med nasjonale forhold for å yte den utfyllende trygdedekningen som er nevnt i nr. 1 i denne standard til alle sjøfolk som til vanlig er bosatt på dens territorium. Dette ansvaret kan for eksempel oppfylles gjennom egnede bilaterale eller multilaterale avtaler eller avgiftsbaserte systemer. Trygdedekningen som følger av dette, skal ikke være mindre gunstig enn den som gjelder for arbeidstakere i land som er bosatt på medlemsstatens territorium.
4. Uten hensyn til ansvarsfordelingen i nr. 3 i denne standard kan medlemsstater, gjennom bilaterale og multilaterale avtaler og gjennom bestemmelser vedtatt innenfor rammen av regionale organisasjoner for økonomisk integrasjon, fastsette andre regler vedrørende trygdelovgivningen som sjøfolk er underlagt.
5. Hver medlemsstats oppgaver med hensyn til sjøfolk på skip som fører dens flagg, skal omfatte de oppgaver som det er gitt bestemmelser om i reglene 4.1 og 4.2 og de tilhørende bestemmelser i koden, samt de oppgaver som følger av dens generelle forpliktelser etter folkeretten.

6. Hver medlemsstat skal overveie de forskjellige måtene sammenlignbare ytelser, i samsvar med nasjonal lovgivning og praksis, vil bli utbetalt til sjøfolk på i mangel av tilstrekkelig dekning i de trygdesektorene som er nevnt i nr. 1 i denne standard.
7. Trygdedekningen i henhold til regel 4.5 nr. 1 kan, slik det passer, være nedfelt i lover eller forskrifter, i private ordninger eller i tariffavtaler eller i en kombinasjon av disse.
8. I den utstrekning det er forenlig med deres nasjonale lovgivning og praksis, skal medlemsstatene gjennom bilaterale eller multilaterale avtaler eller andre ordninger samarbeide om å sikre at trygderettigheter som er opparbeidet eller i ferd med å bli opparbeidet, basert på avgiftsbaserte eller ikke-avgiftsbaserte ordninger, opprettholdes for alle sjøfolk uansett bosted.
9. Hver medlemsstat skal fastsette forsvarlige og effektive prosedyrer for tvisteløsning.
10. På ratifikasjonstidspunktet skal hver medlemsstat angi i hvilke trygdesektorer det gis dekning i samsvar med nr. 2 i denne standard. Den skal deretter underrette generaldirektøren for Det internasjonale arbeidsbyrå når den gir trygdedekning i en eller flere andre sektorer nevnt i nr. 1 i denne standard. Generaldirektøren skal føre et register over disse opplysningene, og skal gjøre dem tilgjengelige for alle interesserte parter.
11. Rapportene til Det internasjonale arbeidsbyrå i henhold til konstitusjonens artikkel 22 skal også omfatte opplysninger om tiltak som iverksettes i samsvar med regel 4.5 nr. 2 om å utvide trygdedekningen til andre sektorer.

Retningslinje B4.5 – Trygdedekning

1. Dekningen som skal gis på ratifiseringstidspunktet i samsvar med standard A4.5 nr. 2, bør minst omfatte sektorene sykebehandling, sykepenger og yrkesskadebistand.
2. Under de forhold som er nevnt i standard A4.5 nr. 6, kan sammenlignbare ytelser gjøres tilgjengelige ved forsikring, bilaterale og multilaterale avtaler eller på andre effektive måter idet det tas hensyn til bestemmelsene i relevante tariffavtaler. Når slike tiltak vedtas, bør sjøfolk som omfattes av slike tiltak orienteres om hvordan de forskjellige trygdesektorene vil bli dekket.
3. Dersom sjøfolk er underlagt mer enn én nasjonal lovgivning som omfatter trygdedekning, bør de berørte medlemsstater samarbeide for å komme til enighet om hvilken lovgivning som skal gjelde; det bør her tas hensyn blant annet til hvilken dekningsstype og hvilket dekningsnivå etter de respektive lovgivninger som er gunstigst for den berørte sjømann og hva sjømannen selv foretrekker.
4. Prosedyrene som blir å fastsette etter standard A4.5 nr. 9, bør utformes slik at de dekker alle tvister vedrørende de berørte sjøfolks krav, uten hensyn til hvordan deknningen kommer i stand.
5. Hver medlemsstat som har egne borgere, andre lands borgere eller begge deler i tjeneste som sjøfolk på skip som fører dens flagg, bør yte den trygdedekning konvensjonen fastsetter slik den kommer til anvendelse, og bør jevnlig gjennomgå trygdesektorene i standard A4.5 nr. 1 med sikte på å identifisere eventuelle ytterligere sektorer som passer for de berørte sjøfolk.
6. Sjøfolkenes ansettelsesavtaler bør angi hvordan de ulike trygdesektorene vil bli dekket av rederen, sammen med annen relevant informasjon som rederen sitter inne med, for eksempel om eventuelle lovfestede trekk i sjøfolkenes lønn og rederes avgifter i overensstemmelse med krav fra utpekte bemyndigede organer i henhold til relevante nasjonale trygdeordninger.
7. Medlemsstaten hvis flagg skipet fører, bør som et ledd i effektiv utøvelse av egen jurisdiksjon i sosiale spørsmål, forvise seg om at redernes ansvar vedrørende

tryggedekning blir oppfylt, blant annet at pålagte avgifter til trygdesystemene blir betalt.

Kapittel 5. Etterlevelse og håndhevelse

1. Bestemmelsene i dette kapittel angir hver medlemsstats ansvar for fullt ut å gjennomføre og håndheve prinsippene og rettighetene som er fastsatt i artiklene i denne konvensjon og de særskilte forpliktelsene som det er gitt bestemmelser om i kapittel 1, 2, 3 og 4.
2. Artikkel VI nr. 3 og 4, som tillater at kodens del A gjennomføres ved hjelp av bestemmelser som i det vesentlige er tilsvarende, gjelder ikke for kodens del A i dette kapittel.
3. I samsvar med artikkel VI nr. 2 skal hver medlemsstat gjennomføre sine plikter etter reglene på den måten som er fastsatt i de tilsvarende standardene i kodens del A, idet det tas behørig hensyn til tilsvarende retningslinjer i kodens del B.
4. Bestemmelsene i dette kapittel skal gjennomføres idet det tas hensyn til at sjøfolk og redere, som alle andre, er like for loven og har krav på samme rettsbeskyttelse og ikke skal forskjellsbehandles i sin adgang til domstoler, tribunaler eller andre tvisteløsningsmekanismer. Bestemmelsene i dette kapittel fastsetter ikke saklig eller stedlig kompetanse.

Regel 5.1 – Flaggstatens oppgaver

Formål: å sikre at hver medlemsstat gjennomfører sine oppgaver etter denne konvensjon med hensyn til skip som fører dens flagg

Regel 5.1.1 – Alminnelige prinsipper

1. Hver medlemsstat er ansvarlig for å sikre gjennomføring av egne forpliktelser etter denne konvensjon på skip som fører dens flagg.
2. Hver medlemsstat skal etablere et effektivt system for inspeksjon og sertifisering av arbeidsvilkår til sjøs, i samsvar med regel 5.1.3 og 5.1.4 for å sikre at arbeids- og levevilkårene for sjøfolk på skip som fører dens flagg, oppfyller og fortsetter å oppfylle standardene i denne konvensjon.
3. Ved opprettelsen av et effektivt system for inspeksjon og sertifisering av arbeidsvilkår til sjøs kan en medlemsstat, slik det passer, gi offentlige institusjoner eller andre organisasjoner (også fra en annen medlemsstat dersom sistnevnte samtykker) som den anerkjenner som kompetente og uavhengige, fullmakt til å utføre inspeksjoner eller å utstede sertifikater eller begge deler. I alle tilfeller skal en medlemsstat forbli fullt ut ansvarlig for inspeksjon og sertifisering av sjøfolks arbeids- og levevilkår med hensyn til skip som fører dens flagg.
4. Sertifikat for arbeids- og levevilkår til sjøs, supplert av *Declaration of maritime labour compliance*, skal utgjøre påtakelig bevis for at skipet er behørig inspisert av medlemsstaten hvis flagg det fører, og at kravene i denne konvensjon angående sjøfolks arbeids- og levevilkår er oppfylt i den utstrekning det er attestert.
5. Informasjon om systemet som er nevnt i nr. 2 i denne regel, herunder metoden som benyttes for å evaluere systemets effektivitet, skal tas med i medlemsstatens rapporter til Det internasjonale arbeidsbyrå i henhold til konvensjonens artikkel 22.

Standard A5.1.1 – Alminnelige prinsipper

1. Hver medlemsstat skal etablere klare målsetninger og standarder som dekker administreringen av dens inspeksjons- og sertifiseringsystem, samt tilstrekkelige overordnede prosedyrer for sin evaluering av i hvilken utstrekning disse målsetningene og standardene blir oppnådd.
2. Hver medlemsstat skal kreve at alle skip som fører dens flagg, har et eksemplar av denne konvensjon tilgjengelig om bord.

Retningslinje B5.1.1 – Alminnelige prinsipper

1. Den kompetente myndighet bør sørge for egnede ordninger for å fremme effektivt samarbeid mellom offentlige institusjoner og andre organisasjoner, nevnt i regel 5.1.1 og 5.1.2, som har å gjøre med sjøfolks arbeids- og levestandarder om bord.
2. For bedre å sikre samarbeid mellom inspektører og redere, sjøfolk og deres respektive organisasjoner, og å forbedre sjøfolks arbeids- og levestandarder, bør den kompetente myndighet rådføre seg med representantene for slike organisasjoner med jevne mellomrom om hva som er beste metode for å oppnå disse målene. Hvordan slikt samråd skal foregå, bør fastsettes av den kompetente myndighet etter samråd med reder- og sjømannsorganisasjonene.

Regel 5.1.2 – Bemyndigelse av godkjente organisasjoner

1. De offentlige institusjoner eller andre organisasjoner som det henvises til i regel 5.1.1 nr. 3 («godkjente organisasjoner»), skal være godkjent av den kompetente myndighet som skikket etter kodens krav til kompetanse og uavhengighet. Inspeksjons- eller sertifiseringsfunksjonene som de godkjente organisasjonene kan gis myndighet til å utøve, skal falle innenfor de virksomhetsområder som er uttrykkelig nevnt i koden som virksomhet som kan utføres av den kompetente myndighet eller en godkjent organisasjon.
2. Rapportene som det henvises til i regel 5.1.1 nr. 5, skal inneholde opplysninger om enhver godkjent organisasjon, omfanget av den myndighet den er gitt og ordningene medlemsstaten har etablert for å sikre at virksomheten det er gitt myndighet til, utføres fullstendig og effektivt.

Standard A5.1.2 – Bemyndigelse av godkjente organisasjoner

1. Med hensyn til anerkjennelse i samsvar med regel 5.1.2 nr. 1 skal den kompetente myndighet gjennomgå vedkommende organisasjons kompetanse og uavhengighet og fastslå om organisasjonen har demonstrert, i den grad som er nødvendig for å utføre de aktiviteter som faller inn under den myndighet organisasjonen er gitt, at den:
 1. har den nødvendige ekspertise i de relevante aspekter ved denne konvensjon og egnet kunnskap om drift av skip, herunder minstekrav til sjøfolk som skal arbeide på skip, ansettelsesvilkår, innredning, rekreasjonstilbud, kost og forpleining, forebygging av ulykker, helsevern, medisinsk behandling, velferd og tryggedekning,
 2. har evne til å opprettholde og oppdatere personellens ekspertise,
 3. har den nødvendig kunnskap om kravene i denne konvensjon og om gjeldende nasjonale lover og forskrifter og relevante internasjonale dokumenter, og

4. har en størrelse, struktur, erfaring og kapasitet som står i forhold til aktuell type og grad av bemyndigelse.
2. Enhver bemyndigelse som gis med hensyn til inspeksjoner, skal som et minstekrav sette den godkjente organisasjon i stand til å kreve utbedring av mangler ved sjøfolks arbeids- og levevilkår som den påviser og til å utføre inspeksjoner i denne henseende på en havnstats anmodning.
3. Hver medlemsstat skal etablere:
 1. et system for å sikre at arbeid utført av godkjente organisasjoner er tilstrekkelig, med opplysninger om alle gjeldende nasjonale lover og forskrifter og relevante internasjonale dokumenter, og
 2. prosedyrer for kommunikasjon og tilsyn med slike organisasjoner.
4. Hver medlemsstat skal gi Det internasjonale arbeidsbyrå en ajourført liste over de godkjente organisasjoner som måtte være bemyndiget til å opptre på dens vegne, og skal holde listen oppdatert. Listen skal angi hvilke funksjoner de godkjente organisasjonene er gitt myndighet til å forestå. Byrået skal gjøre listen offentlig tilgjengelig.

Retningslinje B5.1.2 – Bemyndigelse av godkjente organisasjoner

1. Organisasjonen som søker anerkjennelse, bør vise at den har den kompetanse og kapasitet innen teknikk, administrasjon og ledelse som skal til for å sikre at tjenester av tilfredsstillende kvalitet kan leveres i rett tid.
2. Når den kompetente myndighet skal evaluere en organisasjons kapasitet, bør den fastslå om organisasjonen:
 1. har tilstrekkelig teknisk personell, ledelsespersoneell og støttepersonell,
 2. har nok kvalifisert fagpersonell til å yte de påkrevde tjenester med tilstrekkelig geografisk dekning,
 3. har vist seg i stand til å yte en tjeneste av tilfredsstillende kvalitet i rett tid, og
 4. opptre uavhengig og ansvarlig i sin virksomhet.
3. Den kompetente myndighet bør inngå skriftlig avtale med enhver organisasjon som den anerkjenner med henblikk på bemyndigelse. Avtalen bør omfatte følgende elementer:
 1. virkeområde,
 2. formål,
 3. alminnelige vilkår,
 4. utøvelsen av de funksjoner det er gitt myndighet til,
 5. rettsgrunnlaget for de funksjoner det er gitt myndighet til,
 6. rapportering til den kompetente myndighet,
 7. nærmere angivelse av den myndighet den kompetente myndighet gir den godkjente organisasjon, og
 8. den kompetente myndighets tilsyn med den virksomhet som delegeres til den godkjente organisasjon.
4. Hver medlemsstat bør pålegge godkjente myndigheter å utvikle et kvalifikasjonssystem for personell som er ansatt som inspektører hos dem, for å sikre at deres kunnskap og ekspertise raskt kan oppdateres.
5. Hver medlemsstat bør pålegge godkjente organisasjoner å føre protokoller over de tjenester de utfører slik at de kan dokumentere at de oppfyller de standarder som kreves på de punkter tjenestene omfatter.
6. Ved etableringen av de tilsynsprosedyrer som er nevnt i standard A5.1.2 nr. 3 b), bør hver medlemsstat ta hensyn til *Retningslinjer for bemyndigelse av organisasjoner som*

opptrer på vegne av forvaltningen, vedtatt innenfor rammen av Den internasjonale skipsfartsorganisasjon.

Regel 5.1.3 – Sertifikat for arbeids- og levestandard til sjøs og «declaration of maritime labour compliance»

1. Denne regel gjelder for skip på:
 1. 500 bruttotonn eller mer som går i utenriksfart, og
 2. 500 bruttotonn eller mer som fører en medlemsstats flagg og som opererer fra en havn eller mellom havner i et annet land.

I forbindelse med denne regel betyr «utenriksfart» sjøreiser fra et land til en havn utenfor samme land.

2. Etter anmodning fra en reder til en medlemsstat gjelder denne regel også for ethvert skip som fører vedkommende medlemsstats flagg og som ikke omfattes av nr. 1 i denne regel.
3. Hver medlemsstat skal kreve at skip som fører dens flagg, medfører og vedlikeholder sertifikat for arbeids- og levestandard til sjøs som attesterer at arbeids- og levestandardene for sjøfolk om bord på skipet, herunder tiltak for fortsatt etterlevelse som skal inngå i erklæringen som er nevnt i nr. 4 i denne regel, er inspisert og oppfyller kravene i nasjonale lover eller forskrifter eller andre tiltak for gjennomføring av denne konvensjon.
4. Hver medlemsstat skal pålegge skip som fører dens flagg å medføre og vedlikeholde en erklæring (*declaration of maritime labour compliance*) som angir de nasjonale kravene til arbeids- og levestandard for sjøfolk i forbindelse med gjennomføringen av denne konvensjon og som angir de tiltak rederen har besluttet for å sikre at det eller de berørte skip etterlever kravene.
5. Sertifikat for arbeids- og levestandard til sjøs og *declaration of maritime labour compliance* skal være i samsvar med modellen som er foreskrevet i koden.
6. Dersom medlemsstatens kompetente myndighet, eller en godkjent organisasjon med den fullmakt som kreves til formålet, ved inspeksjon har forvisset seg om at et skip som fører medlemsstatens flagg oppfyller eller fortsetter å oppfylle standardene i denne konvensjon, skal den utstede eller fornye sertifikat for arbeids- og levestandard til sjøs som viser dette, og skal beholde en offentlig tilgjengelig kopi av sertifikatet.
7. Detaljerte krav til sertifikatet for arbeids- og levestandard til sjøs og *declaration of maritime labour compliance*, med liste over de forhold som skal inspiseres og godkjennes, er fastsatt i kodens del A.

Standard A5.1.3 – Sertifikat for arbeids- og levestandard til sjøs og «declaration of maritime labour compliance»

1. Sertifikat for arbeids- og levestandard til sjøs skal utstedes til et skip av den kompetente myndighet, eller av en godkjent organisasjon med behørig fullmakt til dette, for et tidsrom på høyst fem år. En liste over forhold som må være inspisert og funnet overensstemmende med nasjonale lover og forskrifter eller andre tiltak til gjennomføring av kravene i denne konvensjon angående sjøfolks arbeids- og levestandard før sertifikat for arbeids- og levestandard til sjøs kan utstedes, er å finne i vedlegg A5-I.

2. For at sertifikat for arbeids- og levevilkår til sjøs fortsatt skal være gyldig, kreves en mellominspeksjon utført av den kompetente myndighet eller en godkjent organisasjon med behørig fullmakt til dette for å sikre at de nasjonale kravene som gjennomfører denne konvensjon er oppfylt. Dersom sertifikatets gyldighetstid er fem år og det bare foretas én mellominspeksjon, skal den finne sted mellom sertifikatets andre og tredje årssdag. Årsdag betyr den dag og måned i hvert år som vil tilsvare sertifikatets utløpsdato. Mellominspeksjonen skal være like omfattende og grundig som en inspeksjon med henblikk på fornyelse av sertifikatet. Sertifikatet skal godkjennes etter tilfredsstillende mellominspeksjon.
3. Uten hensyn til nr. 1 i denne standard skal det nye sertifikatet for arbeids- og levevilkår til sjøs, når fornyelsesinspeksjonen er fullført innen tre måneder før foreliggende sertifikat for arbeids- og levevilkår til sjøs utløper, være gyldig fra fullføringsdatoen for fornyelsesinspeksjonen i inntil fem år fra det foreliggende sertifikatets utløpsdato.
4. Dersom fornyelsesinspeksjonen er fullført mer enn tre måneder før datoen da foreliggende sertifikat for arbeids- og levevilkår til sjøs utløper, skal det nye sertifikatet være gyldig i et tidsrom på høyst fem år fra og med datoen for fullføring av fornyelsesinspeksjonen.
5. Et sertifikat for arbeids- og levevilkår til sjøs kan utstedes på midlertidig basis:
 1. til nye skip ved levering,
 2. når et skip endrer flagg, eller
 3. når en reder overtar ansvaret for driften av et skip som er nytt for vedkommende reder.
6. Midlertidig sertifikat for arbeids- og levevilkår til sjøs kan utstedes for et tidsrom på høyst seks måneder av den kompetente myndighet eller en godkjent organisasjon som er gitt behørig myndighet til dette.
7. Midlertidig sertifikat for arbeids- og levevilkår til sjøs kan bare utstedes når det er verifisert at:
 1. skipet, så langt det er rimelig og gjennomførbart, er inspisert med henblikk på de forhold som er oppført i vedlegg A5-I; poster under bokstav b), c) og d) i dette nr. må være verifisert,
 2. rederen har vist overfor den kompetente myndighet eller den godkjente organisasjon at skipet har tilstrekkelige prosedyrer for å etterleve denne konvensjon,
 3. skipsføreren er kjent med kravene i denne konvensjon og ansvaret for gjennomføring, og
 4. relevant informasjon er forelagt den kompetente myndighet eller den godkjente organisasjon med henblikk på å utferdige *declaration of maritime labour compliance*.
8. For at fullverdig sertifikat for arbeids- og levevilkår til sjøs skal kunne utstedes, må full inspeksjon i samsvar med nr. 1 i denne standard være utført før det midlertidige sertifikatet utløper. Det kan ikke utstedes flere midlertidige sertifikater etter de første seks månedene som er nevnt i nr. 6 i denne standard. *Declaration of maritime labour compliance* trenger ikke utstedes for tidsrommet da det midlertidige sertifikatet er gyldig.
9. Sertifikat for arbeids- og levevilkår til sjøs, midlertidig sertifikat for arbeids- og levevilkår til sjøs og *declaration of maritime labour compliance* skal være utformet tilsvarende modellene i vedlegg A5-II.
10. *Declaration of maritime labour compliance* skal være vedlagt sertifikat for arbeids- og levevilkår til sjøs. Den skal ha to deler:

1. del I skal utarbeides av den kompetente myndighet, som skal: i) sette opp listen over forhold som skal inspiseres i samsvar med nr. 1 i denne standard, ii) identifisere de nasjonale kravene som innbefatter bestemmelsene i denne konvensjon ved å henvide til de relevante nasjonale lovbestemmelser, og, i den utstrekning det er nødvendig, ved å gi presise opplysninger om hovedinnholdet i de nasjonale kravene, iii) henvide til kravene til vedkommende skipstype i henhold til nasjonal lovgivning, iv) notere eventuelle bestemmelser som i det vesentlige er likeverdige og som er vedtatt i henhold til artikkel VI nr. 3, og v) entydig angi eventuelle unntak gitt av den kompetente myndighet som fastsatt i kapittel 3, og
 2. del II skal utarbeides av rederen, og skal angi de tiltak som er besluttet for å sikre løpende etterlevelse av de nasjonale kravene mellom inspeksjonene og de tiltak som foreslås for å sikre kontinuerlig forbedring. Den kompetente myndighet eller den godkjente organisasjon som er behørig bemyndiget til formålet, skal attestere del II og skal utstede *declaration of maritime labour compliance*.
11. Resultatene av alle påfølgende inspeksjoner eller andre verifikasjoner utført med hensyn til vedkommende skip og eventuelle vesentlige mangler som oppdages under slike verifikasjoner, skal noteres sammen med datoen da manglene er påvist utbedret. Disse opplysningene, ledsaget av en oversettelse til engelsk når de ikke er skrevet på engelsk, skal i samsvar med nasjonale lover eller forskrifter innføres i eller vedlegges *declaration of maritime labour compliance* eller på annen måte gjøres tilgjengelige for sjøfolk, flaggstatsinspektører, bemyndigede tjenestemenn i havnestater og reder- og sjømannsrepresentanter.
 12. Kurant og gyldig sertifikat for arbeids- og levevilkår til sjøs og *declaration of maritime labour compliance*, ledsaget av en engelsk oversettelse når de ikke er på engelsk, skal medføres på skipet, og en kopi skal være slått opp på et iøynefallende sted om bord der det er tilgjengelig for sjøfolkene. Kopi skal på anmodning gjøres tilgjengelig, i samsvar med nasjonale lover og forskrifter, for sjøfolk, flaggstatsinspektører, bemyndigede tjenestemenn i havnestater og reder- og sjømannsrepresentanter.
 13. Kravet om engelskspråklig oversettelse i nr. 11 og 12 i denne standard gjelder ikke for skip som ikke går i utenriksfart.
 14. Sertifikat utstedt i henhold til nr. 1 eller 5 i denne standard er ikke lenger gyldig i følgende tilfeller:
 1. dersom de aktuelle inspeksjoner ikke er gjennomført innen de frister som er fastsatt i nr. 2 i denne standard,
 2. dersom sertifikatet ikke er godkjent i samsvar med nr. 2 i denne standard,
 3. når et skip skifter flagg,
 4. når en reder ikke lenger påtar seg ansvaret for driften av et skip, og
 5. når det er gjort vesentlige endringer i strukturen eller utstyret som faller inn under kapittel 3.
 15. I det tilfelle som er nevnt i nr. 14 c), d) eller e) i denne standard, skal nytt sertifikat bare utstedes når den kompetente myndighet eller den godkjente organisasjon som utsteder det nye sertifikatet, er fullt forvisset om at skipet oppfyller kravene i denne standard.
 16. Sertifikat for arbeids- og levevilkår til sjøs skal inndras av den kompetente myndighet eller den godkjente organisasjon som av flaggstaten er behørig bemyndiget til formålet dersom det foreligger tegn på at vedkommende skip ikke oppfyller kravene i denne konvensjon og eventuelle nødvendige utbedringstiltak ikke er iverksatt.

17. Ved vurderingen av om sertifikat for arbeids- og levevilkår til sjøs skal inndras i samsvar med nr. 16 i denne standard, skal den kompetente myndighet eller den godkjente organisasjon ta hensyn til hvor alvorlige eller hyppig forekommende manglene er.

Retningslinje B5.1.3 – Sertifikat for arbeids- og levevilkår til sjøs og *declaration of maritime labour compliance*

1. Redegjørelsen for nasjonale krav i del I av *declaration of maritime labour compliance* bør omfatte eller være ledsaget av henvisninger til lovbestemmelsene om sjøfolks arbeids- og levevilkår i hvert av de forhold som er anført i vedlegg A5-I. Dersom nasjonal lovgivning presist følger kravene som er angitt i denne konvensjon, kan en henvisning være alt som kreves. Dersom en bestemmelse i konvensjonen gjennomføres ved vesentlig likeverdighet, slik det gis adgang til i artikkel VI nr. 3, bør bestemmelsen nevnes og en konsis forklaring gis. Dersom fritak innvilges av den kompetente myndighet slik det gis adgang til i kapittel 3, bør vedkommende bestemmelse eller bestemmelser være tydelig angitt.
2. Tiltakene som er nevnt i del II i *declaration of maritime labour compliance*, utarbeidet av rederen, bør særskilt angi ved hvilke anledninger løpende etterlevelse av spesifikke nasjonale krav vil bli verifisert, hvem som er ansvarlig for verifikasjonen, nedtegnelser som vil bli gjort og prosedyrer som vil bli fulgt når manglende etterlevelse blir notert. Del II kan ha en rekke forskjellige former. Den kan hen vise til annen og mer omfattende dokumentasjon som dekker politikk og prosedyrer for andre deler av skipsfartssektoren, for eksempel dokumenter som kreves i henhold til *International Safety Management (ISM) Code* eller de opplysninger som kreves i henhold til regel 5 i SOLAS-konvensjonen, kapittel XI-1 om skipets *Continuous Synopsis Record*.
3. Tiltakene for å sikre vedvarende etterlevelse bør omfatte generelle internasjonale krav til rederen og skipsføreren om å holde seg orientert om den teknologiske utviklingen og om forskningsfunn angående utforming av arbeidsplasser – idet det tas hensyn til de iboende farene ved sjøfolks arbeid – og å informere sjøfolkenes representanter tilsvarende for derved å sikre et bedre vern om sjøfolks arbeids- og levevilkår om bord.
4. *Declaration of maritime labour compliance* bør spesielt være entydig formulert for å bidra til at alle berørte personer, for eksempel flaggstatsinspektører, bemyndigede tjenestemenn i havnestater og sjøfolk, kan kontrollere at kravene blir oppfylt.
5. Et eksempel på den type informasjon som kan inngå i *declaration of maritime labour compliance*, er gitt i vedlegg B5-I.
6. Når et skip skifter flagg som nevnt i standard A5.1.3 nr. 14 c), og når begge berørte stater har ratifisert denne konvensjon, bør medlemsstaten hvis flagg skipet tidligere var berettiget til å føre, snarest mulig oversende til den annen medlemsstats kompetente myndighet kopier av sertifikat for arbeids- og levevilkår til sjøs og *declaration of maritime labour compliance* som skipet medførte før flaggskiftet, og eventuelt kopier av de relevante inspeksjonsrapportene dersom den kompetente myndighet anmoder om det innen tre måneder etter at flaggskifte er gjennomført.

Regel 5.1.4 – Inspeksjon og håndhevelse

1. Hver medlemsstat skal gjennom et effektivt og samordnet system av jevnlig inspeksjoner, overvåkning og andre kontrolltiltak verifisere at skip som fører dens

flagg, etterlever kravene i denne konvensjon slik de er gjennomført i nasjonale lover og forskrifter.

2. Detaljerte krav til inspeksjon og håndhevelse som nevnt i nr. 1 i denne regel er angitt i del A i koden.

Standard A5.1.4 – Inspeksjon og håndhevelse

1. Hver medlemsstat skal opprettholde et system for inspeksjon av forholdene for sjøfolk om bord på skip som fører dens flagg som blant annet skal bekrefte at tiltakene vedrørende arbeids- og levevilkår som er angitt i *declaration of maritime labour compliance*, i aktuelle tilfeller blir fulgt opp og at kravene i denne konvensjon er oppfylt.
2. Den kompetente myndighet skal utpeke et tilstrekkelig antall kvalifiserte inspektører til å utføre dens oppgaver etter nr. 1 i denne standard. Når godkjente organisasjoner er bemyndiget til å utføre inspeksjoner, skal medlemsstaten kreve at personell som utfører inspeksjonen er kvalifisert til å påta seg disse oppgavene, og skal gi dem tilstrekkelig rettslig myndighet til å utføre sine oppgaver.
3. Det skal i tilstrekkelig grad sørges for at inspektørene har den opplæring, kompetanse, det mandat, de fullmakter og den uavhengighet som skal til eller som er ønskelig for at de skal kunne utføre verifikasjonen og sikre slik etterlevelse som er nevnt i nr. 1 i denne standard.
4. Inspeksjoner skal skje med de mellomrom som kreves etter standard A5.1.3 der det er aktuelt. Mellomrommet skal ikke i noe tilfelle være mer enn tre år.
5. Dersom en medlemsstat mottar en klage som den ikke anser som åpenbart grunnløs, eller innhenter bevis på at et skip som fører dens flagg, ikke etterkommer kravene i denne konvensjon eller at det er alvorlige mangler i gjennomføringen av tiltakene som er nevnt i *declaration of maritime labour compliance*, skal medlemsstaten iverksette nødvendig etterforskning i saken og sikre at det nødvendige blir gjort for å rette på de mangler som måtte bli funnet.
6. Tilstrekkelige regler skal fastsettes og effektivt håndheves av hver medlemsstat for å garantere at inspektørens status og tjenestevilkår er egnet til å sikre at de er uavhengige av skiftende regjeringer og utilbørlig påvirkning utenfra.
7. Inspektører, utstyrt med klare retningslinjer for de oppgaver som skal utføres og med behørig akkreditiver, skal være bemyndiget:
 1. til å borde et skip som fører medlemsstatens flagg,
 2. til å foreta enhver undersøkelse, test eller utspørring som de måtte finne nødvendig for å forvise seg om at standardene blir strengt overholdt, og
 3. til å kreve at enhver mangel utbedres, og, dersom de har grunn til å tro at mangler utgjør et alvorlig brudd på kravene i denne konvensjon (sjøfolks rettigheter iberegnet) eller representerer en alvorlig fare for sjøfolks trygghet, helse eller sikkerhet, til å forby et skip å forlate havnen inntil nødvendige tiltak er iverksatt.
8. Ethvert tiltak etter nr. 7 c) i denne standard skal være omfattet av eventuell adgang til å anke til en rettslig eller administrativ myndighet.
9. Inspektører skal etter eget skjønn kunne gi råd i stedet for å innlede eller gjenoppta forfølgning av saken når det ikke foreligger klare brudd på kravene i denne konvensjon som setter de berørte sjøfolks sikkerhet, helse eller trygghet i fare, og når tilsvarende brudd ikke har forekommet tidligere.
10. Inspektører skal beskytte kilden til enhver klage med påstand om en fare eller mangel i tilknytning til sjøfolks arbeids- og levevilkår eller om et brudd på lover og forskrifter,

og ikke røpe overfor rederen, rederens representant eller operatøren av skipet at inspeksjonen ble foretatt på grunnlag av slik klage.

11. Inspektører skal ikke gis oppgaver i et slikt antall eller av en slik art at det kan være til hinder for effektiv inspeksjon eller på noen måte være til skade for deres autoritet eller upartiskhet i forholdet til redere, sjøfolk eller andre berørte parter. Inspektører skal i særdeleshet:
 1. forbys å ha noen direkte eller indirekte interesse i noen operasjon som de er satt til å inspisere, og
 2. med trussel om egnede sanksjonsmidler eller disiplinærtiltak ikke avsløre, selv etter å ha forlatt tjenesten, noen forretningsmessig hemmelighet eller konfidensiell arbeidsprosess eller informasjon av personlig art som de måtte bli kjent med under utførelsen av sine oppgaver.
12. Inspektører skal inngi rapport til den kompetente myndighet etter hver inspeksjon. En kopi av rapporten på engelsk eller på skipets arbeidsspråk skal overleveres til skipsføreren om bord på skipet, og en annen kopi skal slås opp på skipets oppslagstavle til orientering for sjøfolkene, og skal på anmodning sendes til deres representanter.
13. Den kompetente myndighet i hver medlemsstat skal protokollføre alle inspeksjoner av forholdene for sjøfolk på skip som fører dens flagg. Den skal offentliggjøre en årsrapport om inspeksjonsvirksomheten i rimelig tid, høyst seks måneder, etter årets utløp.
14. Ved inspeksjon etter en større hendelse skal rapporten inngis til den kompetente myndighet så snart som mulig, senest én måned etter at etterforskningen er avsluttet.
15. Når en inspeksjon utføres eller når tiltak iverksettes etter denne standard, skal alle rimelige anstrengelser gjøres for å unngå at et skip blir utilbørlig tilbakeholdt eller forsinket.
16. Erstatning skal betales i samsvar med nasjonale lover og forskrifter for tap eller skade som måtte inntreffe som følge av urettmessig utøvelse av inspektørens fullmakter. Bevisbyrden skal i hvert tilfelle ligge på klageren.
17. Tilstrekkelige sanksjoner eller andre opprettingstiltak for brudd på kravene i denne konvensjon (iberegnet sjøfolks rettigheter) og for å ha hindret inspektører i å utføre sine oppgaver, skal fastsettes og effektivt håndheves av hver medlemsstat.

Retningslinje B5.1.4 – Inspeksjon og håndhevelse

1. Den kompetente myndighet og enhver annen tjeneste eller myndighet som helt eller delvis befatter seg med inspeksjon av sjøfolks arbeids- og levevilkår, bør ha de nødvendige ressurser til å utføre sine oppgaver. Særskilt gjelder at:
 1. hver medlemsstat bør treffe de nødvendige tiltak for å sørge for at behørig kvalifiserte tekniske eksperter og spesialister kan tilkalles etter behov for å bistå inspektørene i deres arbeid, og
 2. inspektørene bør disponere gunstig beliggende lokaler, utstyr og transportmidler slik de trenger for å utføre sine oppgaver effektivt.
2. Den kompetente myndighet bør utvikle en politikk for etterlevelse og håndhevelse som kan sikre konsekvens og for øvrig tjene som rettesnor for inspeksjons- og håndhevelsesvirksomheten i tilknytning til denne konvensjon. Kopier av dokumenter som inneholder denne politikken, bør gjøres tilgjengelige for publikum og for redere og sjøfolk.
3. Den kompetente myndighet bør etablere enkle prosedyrer for å kunne motta opplysninger i fortrolighet angående mulige brudd på kravene i denne konvensjon

(iberegnet sjøfolks rettigheter) som den blir forelagt av sjøfolk direkte eller via deres representanter, og bør tillate inspektører å etterforske slike saker på kort varsel, blant annet ved å:

1. gi skipsførere, sjøfolk eller sjøfolkene representanter anledning til å anmode om inspeksjon når de anser det som nødvendig, og
 2. gi redere og sjøfolk og berørte organisasjoner tekniske opplysninger og råd om hva som er de mest effektive metodene til å etterleve kravene i denne konvensjon og å få i stand en kontinuerlig forbedring av sjøfolkene betingelser om bord.
4. Inspektører bør være fullt opplært og tilstrekkelig mange til å sikre at de kan utføre sine oppgaver effektivt idet det tas behørig hensyn til:
1. viktigheten av de oppgaver inspektørene skal utføre, særlig med henblikk på de antall, typer og størrelser som gjør seg gjeldende for skip som skal inspiseres og kompleksiteten i de lovbestemmelser som skal håndheves,
 2. ressursene som stilles til rådighet for inspektørene, og
 3. de praktiske forholdene som inspeksjoner må utføres under for å være effektive.
5. Med forbehold om de vilkår for rekruttering til offentlig tjeneste som måtte være fastsatt i nasjonale lover og forskrifter, bør inspektører være kvalifisert og ha tilstrekkelig opplæring til å utføre sine tjenester, og bør om mulig ha en maritim utdanning eller erfaring som sjøfolk. De bør ha tilstrekkelig kjennskap til sjøfolks arbeids- og levevilkår og til det engelske språk.
6. Det bør treffes tiltak for å gi inspektører egnet videreopplæring under ansettelsen.
7. Alle inspektører bør ha en klar forståelse av omstendighetene en inspeksjon bør foregå under, omfanget av inspeksjonen som skal utføres under de omstendigheter som er nevnt og av inspeksjonsmetoden generelt.
8. Inspektører utstyrt med behørlige akkreditiver i henhold til nasjonal lovgivning bør som et minstemål ha fullmakt:
1. til å borde skip fritt og uten forhåndsvarsel; når inspeksjonen begynner, bør inspektørene imidlertid si fra om sin tilstedeværelse til skipsføreren eller ansvarshavende, og hvis aktuelt til sjøfolkene eller deres representanter,
 2. til å spørre ut skipsføreren, en sjømann eller en annen person, også redere eller redere representant, i nærvær av de vitner vedkommende måtte ha bedt om, om ethvert forhold vedrørende kravene i lover og forskrifter,
 3. til å kreve forevist bøker, loggbøker, registre, sertifikater eller andre dokumenter eller opplysninger knyttet til forhold som skal inspiseres for å verifisere at de nasjonale lover og forskrifter som gjennomfører denne konvensjon er oppfylt,
 4. til å kreve oppsatt oppslag som er påbudt etter de nasjonale lover og forskrifter som gjennomfører denne konvensjon,
 5. til å hente ut eller ta med for analyse prøver av produkter, last, drikkevann, forsyninger, materialer og stoffer som benyttes eller håndteres,
 6. til straks etter inspeksjonen å gjøre redere, skipets operatør eller skipsføreren oppmerksom på mangler som kan påvirke de ombordværendes helse og sikkerhet,
 7. til å varsle den kompetente myndighet, og eventuelt den godkjente organisasjon, om enhver mangel eller ethvert misbruk som ikke spesifikt omfattes av eksisterende lover eller forskrifter, og å foreslå for dem hvordan lovene og forskriftene kan forbedres, og

8. til å underrette den kompetente myndighet om enhver yrkesskade eller yrkessykdom som har innvirkning på sjøfolkene i de tilfeller og på de måter som måtte være foreskrevet i lover og forskrifter.
9. Når en prøve som nevnt i nr. 8 e) i denne retningslinje blir hentet ut eller tatt med, bør rederen eller rederens representant, og eventuelt en sjømann, være underrettet eller være til stede når prøven blir hentet ut eller tatt med. Inspektøren bør notere prøvekvantumet.
10. Årsrapporten som offentliggjøres av hver medlemsstats kompetente myndighet for skip som fører dens flagg, bør inneholde:
 1. en liste over lover og forskrifter som er i kraft angående sjøfolks arbeids- og levevilkår og eventuelle endringer som er trådt i kraft i løpet av året,
 2. detaljer vedrørende organiseringen av inspeksjonssystemet,
 3. statistikk over skip eller andre lokaliteter undergitt inspeksjon og over skip og andre lokaliteter som faktisk er inspisert,
 4. statistikk over alle sjøfolk som er undergitt dens nasjonale lover eller forskrifter,
 5. statistikk og informasjon om brudd på lovgivning, ilagte straffer og tilfeller av tilbakeholdelse av skip, og
 6. statistikk over rapporterte yrkesskader og yrkessykdommer som påvirker sjøfolk.

Regel 5.1.5 – Klageadgang om bord

1. Hver medlemsstat skal kreve at skip som fører dens flagg, har prosedyrer for rettferdig, effektiv og rask behandling om bord av klager fra sjøfolk på angivelige overtredelser av kravene i denne konvensjon (sjøfolks rettigheter iberegnet).
2. Hver medlemsstat skal forby og sette straff for enhver form for trakassering av en sjømann som inngir klage.
3. Bestemmelsene i denne regel og tilknyttede deler av koden er ikke til hinder for en sjømanns rett til å søke oppreisning med de rettsmidler sjømannen finner egnet.

Standard A5.1.5 – Klageadgang om bord

1. Uten skade for annen klageadgang som måtte foreligge i nasjonale lover eller forskrifter eller tariffavtaler, kan klageadgangen om bord benyttes av sjøfolk for å fremme klage på ethvert forhold som angivelig utgjør et brudd på kravene i denne konvensjon (sjøfolks rettigheter iberegnet).
2. Hver medlemsstat skal sikre at dens lover eller forskrifter fastsetter egnet klageadgang om bord som oppfyller kravene i regel 5.1.5. Prosedyrene for dette skal søke å løse klager på lavest mulig nivå. Imidlertid skal sjøfolk i alle tilfeller ha rett til å klage direkte til skipsføreren, og, dersom de finner det nødvendig, til passende eksterne myndigheter.
3. Klageadgangen om bord skal omfatte rett for sjømannen til å være ledsaget eller representert under klagebehandlingen, og garantier mot at sjømenn kan bli utsatt for trakassering for å ha inngitt klage. Uttrykket «trakassering» dekker ethvert negativt tiltak iverksatt overfor en sjømann som har inngitt en klage som ikke åpenbart er grunnløst eller ondsinnet fremsatt.
4. I tillegg til en kopi av ansettelsesavtalen skal alle sjøfolk gis et eksemplar av prosedyren for klage om bord som gjelder på skipet. Denne skal inneholde kontaktinformasjon om den kompetente myndighet i flaggstaten, eller i landet der

sjømannen er bosatt dersom det er et annet, samt navnet på en person eller personer om bord på skipet som på fortrolig grunnlag kan gi sjøfolk nøytrale råd angående klagen og for øvrig bistå dem i å gjøre bruk av den klageadgangen de har om bord på skipet.

Retningslinje B5.1.5 – Klageadgang om bord

1. Med forbehold om eventuelle relevante bestemmelser i gjeldende tariffavtale bør den kompetente myndighet, i nært samarbeid med reder- og sjømannsorganisasjonene, utvikle en modell for rettferdige, raske og veldokumenterte prosedyrer for klagebehandling om bord for alle skip som fører medlemsstatens flagg. I utarbeidelsen av slike prosedyrer bør følgende forhold tas i betraktning:
 1. mange klager kan spesifikt gjelde de enkeltpersoner klagen skal rettes til, eller også skipsføreren. I alle tilfeller bør sjøfolk også kunne klage direkte til skipsføreren og fremme en klage eksternt, og
 2. for å bidra til å unngå problemer med trakassering av sjøfolk som fremmer klager på forhold etter denne konvensjon, bør prosedyrene oppmuntre til at det oppnevnes en person om bord som kan gi sjøfolkene råd om klageadgangen som finnes, og som, dersom sjømannen som klager ber om det, også kan overvære eventuelle møter eller høringer angående saken som klagen gjelder.
2. Som et minstemål bør prosedyrene som drøftes i den konsultasjonsprosessen som er nevnt i nr. 1 i denne retningslinje, ta hensyn til følgende:
 1. klager bør rettes til avdelingslederen for vedkommende sjømann som fremmer klagen eller til sjømannens overordnede offiser,
 2. avdelingslederen eller den overordnede offiseren bør så forsøke å løse saken innen fastsatte tidsfrister som står i forhold til sakens alvor,
 3. dersom avdelingslederen eller den overordnede offiseren ikke kan løse saken til sjømannens tilfredsstillelse, kan sistnevnte henvise saken til skipsføreren, som bør håndtere saken personlig,
 4. sjøfolk bør til enhver tid ha rett til å være ledsaget og til å la seg representere av en annen sjømann som de selv velger om bord på vedkommende skip,
 5. alle klager og beslutninger i forbindelse med dem bør nedtegnes og en kopi forelegges vedkommende sjømann,
 6. dersom en klagesak ikke kan løses om bord, bør saken henvises til rederen på land, som bør få en passende frist med å løse saken, eventuelt i samråd med vedkommende sjøfolk eller enhver person de måtte utpeke som sin representant, og
 7. i alle tilfeller bør sjøfolk ha rett til å fremme sine klager direkte til skipsføreren og rederen og kompetente myndigheter.

Regel 5.1.6 – Sjøskade

1. Hver medlemsstat skal holde sjøforklaring etter enhver alvorlig ulykke til sjøs som medfører personskade eller tap av menneskeliv og der et skip som fører dens flagg er innblandet. Sluttrapporten etter sjøforklaringen skal normalt offentliggjøres.
2. Medlemsstatene skal samarbeide med hverandre om å legge til rette for etterforskning av alvorlige sjøskader som nevnt i nr. 1 i denne regel.

Standard A5.1.6 – Sjøskade

(Ingen bestemmelser)

Retningslinje B5.1.6 – Sjøskade

(Ingen retningslinjer)

Regel 5.2 – Havnestatens oppgaver

Formål: å sette hver medlemsstat i stand til å gjennomføre sine oppgaver etter denne konvensjon med hensyn til internasjonalt samarbeid om gjennomføring og håndhevelse av konvensjonens standarder om bord på utenlandske skip

Regel 5.2.1 – Inspeksjoner i havn

1. Hvert utenlandsk skip som i den normale avviklingen av sin virksomhet eller av driftsmessige årsaker anløper en havn i en medlemsstat, kan bli gjenstand for inspeksjon i samsvar med artikkel V nr. 4 med henblikk på kontroll av at kravene i denne konvensjon (sjøfolks rettigheter iberegnet) angående sjøfolks arbeids- og levevilkår om bord er oppfylt.
2. Hver medlemsstat skal godta sertifikat for arbeids- og levevilkår til sjøs og *declaration of maritime labour compliance*, som kreves i henhold til regel 5.1.3, som påtakelige bevis på at kravene i denne konvensjon (sjøfolks rettigheter iberegnet) er oppfylt. I samsvar med dette skal inspeksjonen i dens havn, unntatt under de omstendigheter som er angitt i koden, begrenses til en gjennomgang av nevnte sertifikat og erklæring.
3. Inspeksjoner i en havn skal utføres av bemyndigede tjenestemenn i samsvar med bestemmelsene i koden og andre gjeldende internasjonale ordninger som regulerer havnestatsinspeksjoner i medlemsstaten. Slike inspeksjoner skal begrenses til å verifisere at det inspiserte forhold er i samsvar med de relevante krav som er fastsatt i artiklene og reglene i denne konvensjon og i kodens del A.
4. Inspeksjoner som måtte bli utført i samsvar med denne regel, skal være basert på et effektivt system for inspeksjoner og overvåkning i regi av havnestaten med det formål å bidra til å sikre at arbeids- og levevilkårene for sjøfolk på skip som anløper en havn i vedkommende medlemsstat, oppfyller kravene i denne konvensjon (sjøfolks rettigheter iberegnet).
5. Opplysninger om systemet som er nevnt i nr. 4 i denne regel, skal tas med i medlemsstatens rapporter i henhold til konstitusjonens artikkel 22.

Standard A5.2.1 – Inspeksjoner i havn

1. Dersom en bemyndiget tjenestemann som er kommet om bord for å utføre en inspeksjon og eventuelt har bedt om sertifikat for arbeids- og levevilkår til sjøs og *declaration of maritime labour compliance*, konstaterer at:
 1. de nødvendige dokumenter ikke blir fremskaffet eller ikke er ajourført eller er falskt ajourført, eller at dokumentene ikke inneholder de opplysninger som kreves etter denne konvensjon eller på annet vis er ugyldige, eller
 2. det foreligger klare grunner for å tro at arbeids- og levevilkårene på skipet ikke samsvarer med kravene i denne konvensjon, eller
 3. det foreligger rimelig grunn til å tro at skipet har skiftet flagg i den hensikt å unngå å etterleve denne konvensjon, eller

4. det foreligger en klage med påstand om at bestemte arbeids- og levevilkår på skipet ikke samsvarer med kravene i denne konvensjon,

kan en mer inngående inspeksjon utføres for å fastslå arbeids- og levevilkårene om bord på skipet. Slik inspeksjon skal i ethvert tilfelle utføres når arbeids- og levevilkårene som antas eller påstås å være mangelfulle, kan utgjøre en klar fare for sjøfolkenes trygghet, helse eller sikkerhet, eller når den bemyndigede tjenestemann har grunn til å tro at eventuelle mangler utgjør et alvorlig brudd på kravene i denne konvensjon (sjøfolks rettigheter iberegnet).

2. Når en mer inngående inspeksjon utføres på et utenlandsk skip i en medlemsstats havn av bemyndigede tjenestemenn under de omstendigheter som er nevnt under bokstav a), b) eller c) i nr. 1 i denne standard, skal den i prinsippet dekke de forhold som er oppført i vedlegg A5-III.
3. Ved klage etter nr. 1 d) i denne standard skal inspeksjonen generelt være begrenset til forhold som omfattes av klagen, selv om en klage, eller etterforskningen av den, skulle danne et klart grunnlag for en inngående inspeksjon i samsvar med nr. 1 b) i denne standard. I forbindelse med nr. 1 d) i denne standard betyr «klage» opplysninger presentert av en sjømann, et fagorgan, en sammenslutning, en fagforening eller generelt enhver person med en interesse i skipets sikkerhet, herunder en interesse i sikkerhets- eller helsefarer for sjøfolk om bord.
4. Dersom arbeids- og levevilkårene på skipet etter en mer inngående inspeksjon blir funnet ikke å være i samsvar med kravene i denne konvensjon, skal den bemyndigede tjenestemann omgående gjøre skipsføreren kjent med manglene, med frister for utbedring. Dersom slike mangler av den bemyndigede tjenestemann anses som betydelige, eller dersom de kan knyttes til en klage inngitt i samsvar med nr. 3 i denne standard, skal den bemyndigede tjenestemann gjøre manglene kjent for de rette reder- og sjømannsorganisasjoner i medlemsstaten der inspeksjonen finner sted, og kan:
 1. underrette en representant for flaggstaten,
 2. gi de kompetente myndigheter i neste anløpshavn de relevante opplysninger.
5. Medlemsstaten der inspeksjonen finner sted, skal ha rett til å oversende en kopi av tjenestemannens rapport, som må være vedlagt eventuelt svar mottatt fra de kompetente myndigheter i flaggstaten innen fastsatt frist, til generaldirektøren i Det internasjonale arbeidsbyrå med henblikk på de tiltak som måtte anses som egnet og effektive for å sikre at slike opplysninger blir registrert og gjort kjent for parter som måtte være interessert i å gjøre bruk av aktuelle rettsmidler.
6. Dersom skipet etter en mer inngående inspeksjon ved en bemyndiget tjenestemann blir funnet ikke å være i samsvar med kravene i denne konvensjon, og:
 1. forholdene om bord klart er til fare for sjøfolkenes trygghet, helse eller sikkerhet, eller
 2. det manglende samsvaret utgjør et alvorlig eller gjentatt brudd på kravene i denne konvensjon (sjøfolks rettigheter iberegnet),

skal den bemyndigede tjenestemann treffe tiltak for å sikre at skipet ikke stikker til sjøs før enhver mangel på samsvar som faller inn under bokstav a) eller b) i dette nr. er utbedret, eller før den bemyndigede tjenestemann har godtatt en handlingsplan for utbedring av slike mangler og er forvisset om at planen vil bli iverksatt på en effektiv måte. Dersom skipet hindres i å seile, skal den bemyndigede tjenestemann omgående underrette flaggstaten om dette og invitere en representant for flaggstaten til om mulig å være til stede, og skal anmode flaggstaten om å svare innen en fastsatt tidsfrist. Den

bemyndigede tjenestemann skal også straks informere de rette reder- og sjømannsorganisasjoner i havnestaten der inspeksjonen ble utført.

7. Hver medlemsstat skal sikre at dens bemyndigede tjenestemenn gis veiledning som nevnt i kodens del B om de typer omstendigheter som gir rett til å holde et skip tilbake i henhold til nr. 6 i denne standard.
8. I gjennomføringen av sine oppgaver i henhold til denne standard skal hver medlemsstat gjøre alle mulige anstrengelser for å unngå at et skip blir utilbørlig tilbakeholdt eller forsinket. Dersom et skip blir funnet å være utilbørlig tilbakeholdt eller forsinket, skal det betales erstatning for det tap eller den skade som måtte være lidt. Bevisbyrden i det enkelte tilfelle skal ligge på klageren.

Retningslinje B5.2.1 – Inspeksjoner i havn

1. Den kompetente myndighet bør utarbeide en inspeksjonspolitik for bemyndigede tjenestemenn som utfører inspeksjoner i henhold til regel 5.2.1. Politikken bør ha til formål å sikre konsekvens og for øvrig å tjene som rettesnor for inspeksjons- og håndhevelsesvirksomheten i tilknytning til kravene i denne konvensjon (sjøfolks rettigheter iberegnet). Et eksemplar av dokumentet som inneholder denne politikken, bør gis til alle bemyndigede tjenestemenn, og bør være tilgjengelig for offentligheten, redere og sjøfolk.
2. I utarbeidelsen av en politikk vedrørende de omstendigheter som gir grunn til å holde et skip tilbake i henhold til standard A5.2.1 nr. 6, bør den kompetente myndighet ta i betraktning at alvorlighetsgraden ved de overtredelser som er nevnt i standard A5.2.1 nr. 6 b), kan være en følge av den aktuelle mangelens art. Dette vil spesielt være relevant ved brudd på grunnleggende rettigheter og prinsipper eller sjøfolks ansettelses- og sosialrettigheter etter artikkel III og IV. For eksempel bør ansettelse av en person som er mindreårig, anses som en alvorlig overtredelse selv om det bar er én slik person om bord. I andre tilfeller bør antall mangler under en bestemt inspeksjon tas i betraktning: mangler ved innredning eller kost og forpleining som ikke utgjør en sikkerhets- eller helserisiko, kan for eksempel måtte forekomme flere ganger før de bør anses for å utgjøre en alvorlig overtredelse.
3. Medlemsstatene bør i størst mulig grad samarbeide med hverandre om å vedta internasjonalt avtalte retningslinjer for inspeksjonspolitik, særlig når det gjelder omstendigheter som gir grunnlag for å holde et skip tilbake.

Regel 5.2.2 – Klageadgang for sjøfolk i land

1. Hver medlemsstat skal sikre at sjøfolk på skip innløpt i en havn på medlemsstatens territorium som hevder at krav i henhold til denne konvensjon (sjøfolks rettigheter iberegnet) ikke er oppfylt, har adgang til å fremme slik klage med sikte på å få forholdet utbedret på en rask og praktisk måte.

Standard A5.2.2 – Klageadgang for sjøfolk i land

1. En klage fra en sjømann med påstand om manglende oppfyllelse av krav i denne konvensjon (sjøfolks rettigheter iberegnet) kan fremmes for en bemyndiget tjenestemann i havnen som sjømannens skip har anløpt. I slike tilfeller skal den bemyndigede tjenestemann foreta en innledende etterforskning.

2. Når det er aktuelt ut fra klagens art, skal den innledende etterforskningen ta hensyn til om klageadgangen om bord som det er gitt bestemmelser om i regel 5.1.5, er uttømt. Den bemyndigede tjenestemann kan også foreta en mer inngående inspeksjon i samsvar med standard A5.2.1.
3. Den bemyndigede tjenestemann skal, når det er aktuelt, søke å få saken løst på skipsnivå.
4. Dersom etterforskningen eller inspeksjonen som det er gitt bestemmelser om i denne standard, avdekker en mangel på samsvar som faller innenfor virkeområdet til nr. 6 i standard A5.2.1, skal bestemmelsene i nevnte nr. anvendes.
5. Dersom bestemmelsene i nr. 4 i denne standard ikke gjelder, og saken ikke er løst på skipsnivå, skal den bemyndigede tjenestemann omgående underrette flaggstaten og med en fastsatt tidsfrist be denne om råd og om en handlingsplan for utbedring av forholdet.
6. Dersom saken ikke er løst etter at tiltak er iverksatt i henhold til nr. 5 i denne standard, skal havnestaten oversende kopi av den bemyndigede tjenestemannens rapport til generaldirektøren. Denne rapporten skal være vedlagt eventuelt svar mottatt innen fastsatt frist fra flaggstatens kompetente myndighet. Vedkommende reder- og sjømannsorganisasjon i havnestaten skal informeres tilsvarende. I tillegg skal statistikk og opplysninger angående klagesaker som er løst, jevnlig oversendes generaldirektøren av havnestaten. Begge typer oversendelser skal tjene til at slike opplysninger, på grunnlag av tiltak som måtte anses som egnet og effektive, blir registrert og gjort kjent for parter, herunder reder- og sjømannsorganisasjoner, som måtte være interessert i å gjøre bruk av aktuelle rettsmidler.
7. Egnede tiltak skal iverksettes for å sikre at klager fra sjøfolk behandles fortrolig.

Retningslinje B5.2.2 – Klageadgang for sjøfolk i land

1. Dersom en klage som nevnt i standard A5.2.2 behandles av en bemyndiget tjenestemann, bør tjenestemannen først kontrollere om klagen er av generell art og angår alle sjøfolk på skipet eller en kategori av dem, eller om den bare gjelder den berørte sjømann.
2. Dersom klagen er av generell art, bør det overveies om det skal foretas en mer inngående inspeksjon i samsvar med standard A5.2.1.
3. Dersom klagen knytter seg til en individuell sak, bør det foretas en undersøkelse av utfallet av den klagebehandling som eventuelt er gjennomført om bord for å løse den aktuelle klagesaken. Dersom klageadgangen om bord ikke er uttømt, bør den bemyndigede tjenestemann foreslå at klageren utnytter enhver slik prosedyre som han har adgang til. Det bør foreligge gode grunner for å vurdere en klage før adgangen til å få klagen behandlet om bord er uttømt. Slike grunner kan være at de interne prosedyrene er utilstrekkelige eller utilbørlig forsinket, eller at klageren frykter represalier for å ha inngitt klage.
4. I enhver etterforskning av en klage bør den bemyndigede tjenestemann gi skipsføreren, rederen og enhver annen som er berørt av klagen rimelig anledning til å si sin mening.
5. Dersom flaggstaten, som svar på en underretning fra havnestaten i samsvar med nr. 5 i standard A5.2.2, viser at den akter å behandle saken og at den har effektive prosedyrer på plass til dette formål og har lagt fram en akseptabel handlingsplan, kan den bemyndigede tjenestemann avstå fra videre befatning med saken.

Regel 5.3 – Oppgaver vedrørende arbeidskraftforsyning

Formål: å sikre at hver medlemsstat gjennomfører sine oppgaver etter denne konvensjon vedrørende rekruttering og formidling av sjøfolk og deres sosiale sikkerhet

1. Uten skade for prinsippet om at hver medlemsstat er ansvarlig for arbeids- og levevilkårene for sjøfolk på skip som fører dens flagg, har medlemsstaten også et ansvar for å sikre oppfyllelse av kravene i denne konvensjon med hensyn til rekruttering og formidling av sjøfolk samt sosial sikkerhet for sjøfolk som er borgere av medlemsstaten eller er bosatt eller på annet vis har opphold på dens territorium i den utstrekning slikt ansvar er fastsatt i denne konvensjon.
2. Detaljert krav til gjennomføringen av nr. 1 i denne regel er å finne i koden.
3. Hver medlemsstat skal etablere et effektivt inspeksjons- og overvåkningssystem for å innfri sitt ansvar som leverandør av arbeidskraft i henhold til denne konvensjon.
4. Opplysninger om systemet som det henvises til i nr. 3 i denne regel, blant annet om metoden for å evaluere systemets effektivitet, skal tas med i medlemsstatens rapporter i henhold til konstitusjonens artikkel 22.

Standard A5.3 – Oppgaver vedrørende arbeidskraftforsyning

1. Hver medlemsstat skal håndheve de krav i denne konvensjon som gjelder driften av og praksis hos rekrutterings- og formidlingstjenester for sjøfolk som er etablert på dens territorium; dette skal skje gjennom et system av inspeksjoner og overvåkning samt rettsforfølgning ved overtredelser av lisenskrav og andre driftskrav fastsatt i standard A1.4.

Retningslinje B5.3 – Oppgaver vedrørende arbeidskraftforsyning

1. Private rekrutterings- og formidlingstjenester for sjøfolk etablert på en medlemsstats territorium som stiller en sjømanns tjenester til disposisjon for en reder, uansett hvor, bør være pålagt ansvar for å sikre at redere fullt ut oppfyller vilkårene i de ansettelsesavtaler de inngår med sjøfolk.